

Studies in de brief van Jacobus

Door: Pastor Paul M. Sadler

Introductie: Het dilemma van Luther.

Blz.3

Hoofdstuk 1: Familie banden

--De biografie van Jacobus.

--De lezers.

--Het martelaarschap van Jacobus.

Blz.5 tot en met 11.

Hoofdstuk 2: Niemand kent de moeilijkheden die ik heb gezien.

--Verzoeken en verleidingen.

--De bron van wijsheid.

Blz.11 tot en met 16.

Hoofdstuk 3: De grote gelijkmaker.

--Goed en kwaad.

--De wortel van het kwaad.

Blz.16 tot en met 21.

Hoofdstuk 4: Pas op voor slangen die praten.

--De goedheid van God.

--De noodzaak van het wederom geboren worden.

Blz.21 tot en met 26.

Hoofdstuk 5: De pijnlijke realiteit.

--De volmaakte wet der vrijheid.

--De valkuil van onderscheid.

Blz.26 tot en met 31.

Hoofdstuk 6: Een raadsel verpakt in een raadsel

--Welk evangelie.

--Het evangelie der onbesnedenen.

--Het evangelie der besnijdenis.

--Rechtvaardiging in de brief van Jacobus.

--Tot de dood ons scheid.

Blz.32 tot en met 39.

Hoofdstuk 7: Pas op uw tong.

--De volwassen man.

--Jacobus, de meester in het illustreren.

--De ongedisciplineerde tong.

Blz.39 tot en met 45.

Hoofdstuk 8: Een verhaal over twee manieren van leven.

--Wijsheid van beneden.

--Wijdheid van boven.

--Gezegend zijn de vredestiters.
--“It is well with my soul”.
Blz.45 tot en met 49.

Hoofdstuk 9: Een koninklijke strijd.
--Wandelen in het vlees.
--Wereldgelijkvormigheid.
Blz.49 tot en met 55.

Hoofdstuk 10: Zorgeloos wonen.
--De belofte van God.
--Het zoeken naar fouten.
--Zorgenvrij plannen maken.
Blz.55 tot en met 60.

Hoofdstuk 11: Het gevaar van onzekere rijkdom.
--Het is allemaal van mij.
--Wees voorzichtig met wat u begeert.
--De laatste dagen.
--De werkman is zijn loon waardig.
--De valkuil van vergelding.
Blz.60 tot en met 66.

Hoofdstuk 12: Staan ik de schaduw van reuzen.
--Het gevaar van kritiek.
--De deur.
--Voorbeelden van geduld (lijdzaamheid).
--Het gebed des geloofs.
--Belijdenis.
--Een laatste woord.
Blz.66 tot en met 73.

Introductie

De brief van de apostel Jacobus

Het dilemma van Luther.

Er waren, onder velen, twee op de voorgrond tredende Gods mannen die behulpzaam waren in het ontsteken van de vuren van de Protestantse Reformatie, namelijk John Wycliffe uit Engeland en Johannes Huss uit Bohemen. Ze waren de eersten die aandacht vroegen voor de corrupte Rooms Katholieke Kerk in het laatste gedeelte van de middeleeuwen. De meesten echter geven het begin van de Reformatie aan met de bekering van Maarten Luther en het spijkeren van zijn 95 stellingen op de deur van het kasteel te Wittenberg, in Duitsland, in 1517.

Tegengesteld aan wat algemeen wordt geloofd was de bekering van Luther niet in 1511 toen hij, op zijn knieën, de trappen beklom van de Scala Santa in Rome en daardoor hoopte door God geaccepteerd te worden voor zijn goede werken. Er werd gezegd dat dit de trap was die onze Heer opging om voor de rechterstoel van Pilatus te verschijnen, deze was zogenaamd verplaatst van Jeruzalem naar Rome.

Het historisch verslag is er duidelijk over dat Maarten Luther Christus leerde kennen als zijn Verlosser in het laatst van het jaar 1512. Hij bestudeerde de brief aan de Romeinen in zijn klooster te Wittenberg dat hij kwam tot Romeinen 1:17 alwaar hij met grote interesse de woorden van Paulus las: “*Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven*”. Toen Luther de waarheid overdacht dat daar voor hem lag kwam er een onbeschrijfelijke vreugde in zijn hart en op datzelfde moment werd hij gered door de genade van God. Aan de tijd hier aan voorafgaande geloofde Luther dat hij zijn redding moest verdienen door goede werken, maar hij bleef altijd het gevoel houden dat hij nimmer genoeg had gedaan. Korte tijd na zijn bekering tot Christus schreef hij aan de Paus: “Ik doorstond vaak een lijdensweg hels in geweld dat, als het een minuut langer had geduurd, ik dan ter plekke gestorven was”.

De evangelische leer, dat een mens gerechtvaardigd wordt “door geloof” en “niet door werken” veranderde het leven van Maarten Luther zodanig dat hij terecht een vurig verdediger werd van deze kostbare Paulinische waarheid. Er is terecht gezegd dat dit: “de leer is waarmee de Kerk staat of valt”. Dit verklaart het feit waarom Luther zo’n groot probleem had met de brief van Jacobus. Het is duidelijk dat Jacobus leerde: “*dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof?*” (Jac.2:24). In de gedachten van Luther was dit een regelrechte tegenstelling die onverenigbaar was. Het gevolg daarvan was dat hij dacht dat de brief van Jacobus de Schriften verdraaide en daardoor tegen Paulus en tegen de Schrift inging.

Ofschoon Maarten Luther nimmer ontkende dat deze brief onderdeel was van de canon van de Heilige Schrift en er zelfs regelmatig uit citeerde, degradeerde hij de brief tot een status van ondergeschikt belang, samen met de brief aan de Hebreëen, Judas en het boek Openbaring. Een alom bekende uitspraak van Luther was dat de brief van Jacobus “een brief van stro” was moet opgevat worden in de context dat hij de brief vergeleek met de brief aan de Romeinen en de Galaten welke een duidelijke presentatie geven van het evangelie. Hij merkte de afwezigheid op van enige verwijzing, in de brief van Jacobus, naar de dood en lichamelijke opstanding van Christus.

Maar dat werd goed begrepen door de toehoorders, van de apostel Jacobus, die alreeds voor vele jaren huisgenoten des geloofs waren. Het ging, in de brief van Jacobus, niet om hun redding maar om de praktische toepassing van de Bergrede die hun was medegedeeld door hun Messias. Wat de laatste drie hoofdstukken van de brief aan de Efeziërs zijn voor het evangelie der genade Gods (wandelen waardig onze roeping) dat is de brief van Jacobus voor het evangelie van het koninkrijk.

Een andere reden was dat Luther waarschijnlijk wenste dat de brief van Jacobus zou verdwijnen omdat de Rooms Katholieke Kerk, in zijn tijd, de brief tegen hem gebruikte om de Reformatorische leer te ontkennen dat redding alleen door het geloof is. De vijf “sola’s” die uit de Protestantse Reformatie kwamen waren:

- Sola Scriptura : Alleen de Schrift.
- Sola Christus : Alleen Christus.
- Sola Gratia : Alleen genade.
- Sola Fide : Alleen geloof.
- Sola Deo Gloria : Alleen voor de glorie van God.

Rome ontkende, op de één of andere manier, deze vijf waarheden allemaal. Ze beriep zich ook op de brief van Jacobus om haar praktijk aanvaardbaar te maken van de biechtstoel en het met olie zalven van de zieken om ze te genezen. (Jac.5:14).

We zijn Maarten Luther veel dank verschuldigd voor zijn standvastigheid met betrekking tot het licht dat God hem heeft gegeven. In de Rijksdag van Worms, toen Luther zich verdedigde voor de vijanden van deze waarheid, zei hij: “Mijn geweten is gebonden aan het Woord van God. Het is noch juist noch eerlijk om op te treden tegen iemands geweten. Hier sta ik. God helpe mij. Ik kan niet anders!”. Terwijl Luther getrouw was aan het licht dat hij had ontvangen was er nog veel meer van de Paulinische openbaringen die herontdekt moesten worden in de jaren daarna. Met de volledige herontdekking van het apostelschap van Paulus en zijn boodschap wijzen we er op dat Paulus ons het grote belang leert van het recht snijden van het Woord der waarheid. (2Tim.2:15). Dit is het antwoord op de ogenschijnlijke tegenstelling tussen het onderwijs, met betrekking tot rechtvaardiging, van Paulus en Jacobus. Paulus en Jacobus werkten in twee van elkaar verschillende programma’s, die, zoals we zullen zien, aangestuurd werden door twee verschillende evangelieën. Het Woord, recht gesneden, is eveneens het antwoord op de vele ongefundeerde tradities van de Rooms Katholieke Kerk, zoals bijvoorbeeld het “belijden” en het “sacrament van zalving”. Zalving is het sacrament waarbij een priester een zeer ziek persoon zalft met gewijde olie en bid voor zijn herstel en redding.

Wij geloven dat het gevaarlijk is om de tradities van het Katholicisme, zoals zij geneigd zijn te doen, te volgen. Onze Heer had veel te zeggen over de geboden van mensen en niet één daarvan was fraai. Het is onze wens dat uw geloof rust op het levende Woord van God en niet op overleveringen en geschreven tradities van mensen. Met betrekking tot deze kwestie had de Meester het volgende te zeggen tot de religieuze leiders in Zijn dagen:

“En Hij zeide tot hen: Gij doet zeker Gods gebod wel te niet, opdat gij uw inzettingen zoudt onderhouden-----Makende also Gods woord krachteloos door uw inzetting, die gij ingezet hebt; en vele dergelijke dingen doet gij. (Markus 7: 9 en 13).

De brief van Jacobus hoort bij een groep brieven die gewoonlijk worden aangeduid als “de Hebreeuwse Brieven”. (Hebreeën tot en met Openbaring). Wij geloven dat dit een terechte

benaming is voor deze geschriften en wel om de eenvoudige reden dat een ieder van deze laatste brieven in de Bijbel geadresseerd is aan Hebreeuwse gelovigen die een aardse roeping en hoop hebben. De brief van Jacobus stemt hier geheel mee overeen, speciaal in relatie tot “hoe te leven in het licht van het komende koninkrijk” dat letterlijk op de aarde zal worden opgericht.

Het is interessant dat de brief van Jacobus vele praktische gedeelten bevat die de dispensationele grenzen overschrijden, zoals: verzoeking, de tong, wereldgelijkvormigheid, rijkdom etc. Alhoewel het niet ons doel was om een vers voor vers commentaar te geven op de brief van Jacobus is het onze wens dat de lezer een beter begrip krijgt van deze brief in het licht van het “recht gesneden” Woord van God.

Pastor Paul M. Sadler

Hoofdstuk 1

FAMILIEBANDEN.

“Jac.1:1: Jakobus, een dienstknecht van God en van den Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: zaligheid.

De brief van Jacobus is een praktische gids voor Christelijke ethiek. Ofschoon Jacobus schrijft aan zijn landgenoten worden er vele tijdloze principes gevonden in deze vergeten parel van het Nieuwe Testament. Ieder boek in de Bijbel is een zijrivier van de waarheid die instroomt door de canon van de Heilige Schrift, maar we moeten ons altijd afvragen voor wie is die waarheid? We hoeven niet ver te zoeken om te begrijpen dat Jacobus schrijft aan de twaalf stammen van Israël, en dat geeft ons direct het signaal dat de brief niet moet worden uitgelegd in het licht van het evangelie van Paulus.

De brief van Jacobus wordt gegroepeerd met wat algemeen, door commentatoren, wordt genoemd als de “Algemene brieven”. Wij geloven echter dat dit enigszins misleidend is omdat het betekent dat deze brieven zijn geschreven aan zowel Joden als Heidenen. Maar de aanhef van deze brief geeft duidelijk aan dat het is geschreven aan: “de twaalf stammen” die verstrooid zijn onder de volken. Daarom is een meer toepasselijke titel voor deze brieven, (Hebreeën t/m Openbaring) als de laatste brieven in onze Bijbel: “De Hebreeuwse Brieven”. Deze geschriften, die worden gerekend als behorende tot de Profetische Schriften, hebben een tweevoudig doel. Het waren praktische aansporingen voor de koninkrijks heiligen in de eerste eeuw, maar veel belangrijker is dat het instructies en waarschuwingen zijn voor de toekomstige heiligen van het koninkrijk, deze worden geroepen om te volharden in de komende Verdrukking.

De verbinding tussen de brief van Jacobus en de aardse bediening van Christus is onmiskenbaar. Ik geloof dat er, in de brief van Jacobus, op zijn minst vijftien verwijzingen zijn naar de Bergrede, in het algemeen wordt naar de Bergrede verwezen als “Het Handvest van het Koninkrijk”. We komen hier later gedetailleerder op terug maar hier volgt alvast één voorbeeld:

Messias: “34 Maar Ik zeg u: Zweert ganselijk niet, noch bij den hemel, omdat hij is de troon Gods; 35 Noch bij de aarde, omdat zij is de voetbank Zijner voeten; noch bij Jeruzalem,

omdat zij is de stad des groten Konings; 36 Noch bij uw hoofd zult gij zweren, omdat gij niet één haar kunt wit of zwart maken; 37 Maar laat zijn uw woord ja, ja; neen, neen; wat boven deze is, dat is uit den boze". (Matth.5:34-37).

Jacobus: *"12 Doch vóór alle dingen, mijn broeders, zweert niet, noch bij den hemel, noch bij de aarde, noch enigen anderen eed; maar uw ja, zij ja, en het neen, neen; opdat gij in geen oordeel valt". (Jac.5:12).*

De gedachte is deze: als een mens een eed moet afleggen dan komt zijn geloofwaardigheid ter sprake. In onze dagen moet een getuige de gerechtsdienaar herhalen: "Zweert u plechtig de hele waarheid te vertellen en niets dan de waarheid, zo helpe u God?". Het is van belang dat het Hof zijn overtuiging aanvoert dat getuigen geneigd zijn te liegen wanneer ze niet onder ede staan. De eed, gekoppeld aan de angst voor de consequenties van meineed, is een grote stimulans om de waarheid te spreken, het is echter geen garantie er voor. Gezien het feit dat een gelovige van het koninkrijk aan een hogere standaard werd gehouden was er niet de noodzaak om hem onder ede te zetten. Veeleer zou een gelovige nimmer liegen in de aanwezigheid van een heilig en rechtvaardig God en daarom kon hij naar waarheid volstaan met "ja" of "nee".

DE BIOGRAFIE VAN JACOBUS

Wij geloven dat de menselijke auteur van deze brief Jacobus was, de halfbroer van de Heer. Het is belangrijk om te begrijpen dat, na de geboorte van Christus, Maria en Jozef een normale huwelijkse relatie hadden en dat ze nog andere kinderen kregen. Terwijl het Katholicisme dat ontkend is het Bijbelse verslag daarin duidelijk. Het feit dat de Schrift zegt dat Maria "haar eerstgeboren Zoon baarde" bevestigt dat ze nog andere kinderen had. (Lukas 2:7).

"3 Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Joses, en van Judas en Simon, en zijn Zijn zusters niet hier bij ons? En zij werden aan Hem geërgerd. 4 En Jezus zeide tot hen: Een profeet is niet ongeëerd dan in zijn vaderland en onder zijn magen, en in zijn huis". (Markus 6:3-4).

Toen de Heer terug kwam in Nazareth, om het evangelie van het koninkrijk te bedienen, waren degenen die samen waren gekomen in de synagoge verbaast dat Hij, iemand uit hun eigen midden, met zulk een wijsheid sprak. In plaats van het goede nieuws dat Hij hun aanbood te ontvangen werden ze, samen met Zijn familie, geërgerd.

Vaak komt de grootste belemmering, in onze persoonlijke bediening, van onze eigen familie. Toen de jonge David informeerde naar de onbesneden Filistijn, die het leger van de levende God tartte, was het zijn oudere broeder die hem tegenwerkte. Jaren geleden, toen ik mijn familie vertelde dat ik in de bediening zou gaan, nam mijn grootvader, waar ik veel van hield, mij apart en probeerde mij te ontmoedigen in deze zaak. Hij zei: "Je hebt een nieuw huis en een goede baan, waarom wil je dat allemaal wegdoen voor een leven van hartzeer".

Terwijl er moeilijkheden zijn, verbonden met de waarheid van het evangelie, heb ik nimmer spijt gehad van de beslissing om de Heer te gaan dienen. Louter woorden kunnen de bevredigende ervaring niet overbrengen hoe het is geweest om te zien hoe mensen tot de kennis van Christus zijn gekomen en te zien hoe de heiligen reageerden op de bediening van

het woord. Bovendien heeft de Heer, ver boven onze verwachtingen, altijd voorzien in de behoeften van onze familie en daar zijn we erg dankbaar voor.

De meest moeilijken om voor Christus te bereiken zijn dikwijls onze eigen familieleden. In wezen zei de Heer met betrekking tot dit: degenen die het evangelie delen moeten begrijpen dat ze nimmer in hun eigen stad, of door hun familie of vrienden, gerespecteerd zullen worden.

Ondanks het feit dat de broers en zussen van de Heer onbewust, gedurende dertig jaar, in de aanwezigheid van “volmaaktheid” verkeerden verwierpen ze Hem allen als de Messias. (Joh.7:5).

Het was niet eerder dan na de opstanding van Christus dat sommigen van zijn broers en zussen in geloof op Hem reageerden. Nadat de Heer was verschenen aan de vijfhonderd broeders in Galilea, zegt Paulus: *“Hij is gezien van Jakobus”* (1Kor.15:7). Dit geeft ons een onweerstaanbaar getuigenis van de opstanding van Christus, omdat het ongeloof van Jacobus als een damp verdween toen zijn Broeder aan hem verscheen in zijn bediening na de opstanding. Toen de “kleine kudde” samenkwam in de opperzaal om te wachten op de komst van de Heilige Geest, wordt ons verteld dat: *“Maria, de moeder van Jezus, en Zijn broederen”* (Hand.1:14) daar aanwezig waren. Behalve Jacobus zijn aanwezigheid op die dag was blijkbaar Judas, de jongere broeder van de Heer, daar ook aanwezig. Hij had Hem, na zijn opstanding, eveneens als zijn Verlosser en Heer ontvangen. Enige jaren later schreef hij een boek dat zijn naam draagt:

“Judas, een dienstknecht van Jezus Christus, en broeder van Jakobus, aan de geroepenen, die door God den Vader geheiligd zijn, en door Jezus Christus bewaard” (Judas 1:1).

Met het verminderen van Israël, na de steniging van Stefanus, kreeg Jacobus een prominente positie in de koninkrijks kerk te Jeruzalem. Volgens het verslag in de Bijbel keerde Paulus na drie jaren, na zijn bekering, terug naar Jeruzalem waar hij Petrus ontmoette om, ongetwijfeld, met hem te delen hoe de Heer hem (Paulus) had gemachtigd om naar de Heidenen te gaan. Dan voegt hij daar aan toe: *“En zag geen ander van de apostelen, dan Jakobus, den broeder des Heeren”*. (Gal.1:19).

Terwijl Jacobus, de broeder van de Heer, een ondergeschikt apostel van het koninkrijk was moet hij niet worden verward met Jacobus, de zoon van Zebedeus, en Jacobus de zoon van Alfeus, deze hoorden beiden tot de twaalf apostelen. (Matth.10:2-3). Deze conclusie is gebaseerd op de kwalificaties van de Heilige Geest in het begin van het boek Handelingen. Ieder van de twaalf apostelen moest geloven dat Christus de Messias was. Het was eveneens nodig dat ze onder Zijn bediening waren van de doop van Johannes tot de hemelvaart van de Heer. Dat kon niet worden gezegd van Jacobus, de broeder van de Heer, voorafgaande aan de opstanding van de Heer.

Nadat Jacobus, de zoon van Zebedeus, was gedood door Herodes, werd Petrus gevangen gezet en zou hetzelfde lot ondergaan ware het niet dat God tussenbeide is gekomen door Zijn engel te sturen om hem te bevrijden. Toen Petrus het huis binnen kwam waar de broeders voor hem baden, gaf hij hun de opdracht: *“Boodschapt dit aan Jakobus (de broeder van de Heer) en de broederen”* (Hand.12:1-17). Dit geeft ons een aanwijzing van de belangrijkheid van Jacobus onder de koninkrijks heiligen te Jeruzalem. Hij was een dienaar van de

besnijdenis die zorgvuldig de volmaakte wet der vrijheid naleefde, en dat is iets wat we in gedachten moeten houden als we deze brief gaan bestuderen.

Omdat Jacobus niet de Heidenen, of de bediening van Paulus onder de Heidenen noemt kunnen we gerust aannemen dat hij zijn brief zeer vroeg heeft geschreven. Vermoedelijk in het jaar 42 na Christus, hetzelfde jaar dat Petrus bovennatuurlijk uit de gevangenis werd bevrijd volgens Handelingen 12. Kort daarna kwamen er echter mannen uit Judea naar Antiochië en begonnen de Heidenen, die nu bekeerlingen van Christus waren, te onderwijzen dat, indien ze zich niet lieten besnijden naar de wijze van Mozes, ze niet gered konden worden. (Hand.15:1). Het is duidelijk dat, als de Heer zegent, u er zeker van kunt zijn dat de vijand zal proberen verwarring te veroorzaken. Maar dit is meestal een indicatie dat u iets goeds doet, anders zou hij u niet lastig vallen.

De raad te Jeruzalem vergaderde om te bepalen of de Heidenen nu wel of niet besneden moesten worden om, volgens de wet, gered te worden. We moeten echter begrijpen dat de invloed van deze discussie groot was; het omvatte, in het algemeen, eveneens de relatie van de Heidenen tot de wet van Mozes. (Hand.15:5). Het was gedurende deze procedure dat Jacobus, die één van de “steunpilaren” was van de koninkrijks kerk, het apostelschap van Paulus, voor de Heidenen, erkende. (Gal.2:9). Het is interessant om te weten dat het Jacobus was die het volgende sprak in naam van de leiders van de besnijdenis:

“19 Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere; 20 Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed”. (Hand.15:19-20).

Jacobus erkende dat de Heidenen vrijgesteld waren van de Wet van Mozes. Ze moesten zich echter onthouden van de dingen die aanstootgevend zouden zijn voor de Joodse manier van leven. Het is opmerkelijk dat Jacobus onderkende dat er een opdracht was voor de Joden en een andere opdracht voor de Heidenen die leden waren van het Lichaam van Christus (zie eveneens Hand.21:24-25). Dit is eveneens belangrijk om in herinnering te brengen als we de brief van Jacobus gaan bestuderen. Gedurende de overgangperiode, in het boek Handelingen, waren beide programma's van God gelijktijdig in werking.

DE LEZERS

*“**Jac.1:1:** Jakobus, een dienstknecht van God en van den Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: zaligheid”.*

De aanhef van de brief van Jacobus is zo'n algemeenheid dat het voorop stelt dat de schrijver zo goed bekend was bij zijn lezers dat de vraag niet opkwam wie tot hen schreef. Wanneer we de toespraak van Jacobus, tijdens de Raad te Jeruzalem, vergelijken met zijn brief dan zijn er veel overeenkomsten in stijl en woordkeus hetgeen een verder bewijs is van het auteurschap van Jacobus.

Jacobus introduceert zichzelf als “een dienstknecht van God en van den Heere Jezus Christus”. De naam “dienstknecht” dat hier wordt gebruikt is het Griekse woord *doulos*, dat wordt omschreven als een slaaf of lijfeigene – een slaaf die de allerlaagste was! In plaats van te pronken met zijn relatie als broeder van de Heer identificeerde Jacobus zich alleen als een dienstknecht. Hij was een streng mens maar ook bescheiden! Na zijn bekering tot Christus

spendeerde hij de rest van zijn leven aan de Meester, en deelde aan zijn toehoorders de geestelijke uitleg van de Wet mede zoals dat staat in de Bergrede.

Jacobus adresseert zijn brief aan “*de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn*”. Dat zijn de broeders die verspreid werden onder de volken als gevolg van de vervolging die begon na de steniging van Stefanus (Hand.8:1). Terwijl Jacobus gedurende deze tijd in Jeruzalem verbleef begreep hij de ontbering en het lijden dat deze heiligen ondergingen voor de zaak van Christus. Hij verkeerde in een perfecte positie om deze broeders te bemoedigen en hun enige ernstige problemen mee te delen die waren gerezen in de koninkrijks kerk in die dagen. Hij was de man van het uur die niet bang was om zich uit te spreken en dat blijkt duidelijk uit zijn brief.

Toen Jacobus zijn landgenoten aansprak als de “*twaalf stammen*” is dat een subtiële verwijzing naar de eenheid van de stammen binnen het uitverkoren volk. Onder koning Rechabeam werd het koninkrijk Israël verdeeld in twee delen als gevolg van de hardheid van zijn hart. De tien noordelijke stammen werden overgeleverd aan het aanbidden van een afgod en werden als oordeel in gevangenschap weggevoerd naar Assyrië. Enige jaren later rebelleerden de twee zuidelijke stammen, Juda en Benjamin, tegen God en werden weggevoerd in Babylonische gevangenschap. De tien noordelijke stammen werden het “huis van Israël” genoemd terwijl de twee zuidelijke stammen het “huis van Juda” werden genoemd (Jer.31:31). Israël was door de gehele, toenmalig bekende wereld, verstrooid als gevolg van deze twee gevangenschappen en ze herstelden daar nimmer volledig van.

Omdat een verdeeld huis geen stand houdt beloofde God het koningschap van Israël te herstellen. Dat wordt prachtig weergegeven voor ons in de beeldspraak van het Levitische feest.

“16 Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer den HEERE offeren. 17 Gijlieden zult uit uw woningen twee beweegbroden brengen, zij zullen van twee tienden meelbloem zijn, gedeseemd zullen zij gebakken worden; het zijn de eerstelingen den HEERE”. (Lev.23:16-17).

Vijftig dagen na het feest van de eerstelingen, welke de opstanding van onze HEER voorstelde, vierde Israël het Pinksterfeest. Pinksteren betekent 50! Op die dag nam de priester twee beweegbroden samen met het bloed van het zondoffer en het vredeoffer en bewoog ze voor de Heer. De twee beweegbroden stelden de “twee huizen” van Israël voor die voor het aangezicht des Heeren werden samengebracht. Door het bloed van Zijn kruis zal God vrede maken tussen de twee en Zichzelf, dit zal tenslotte worden gerealiseerd in het komende koninkrijk.

Met de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag, in Handelingen 2, waren er velen, uit de tien noordelijke stammen en de twee zuidelijke stammen, vergaderd te Jeruzalem om het Pinksterfeest bij te wonen. Petrus, onder de leiding van de Heilige Geest, stond op en betuigde:

“Gij Israelietische mannen, (de 10 noordelijke stammen) hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet”. (Hand.2:22).

“.....Gij Joodse (de 2 zuidelijke stammen) mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en laat mijn woorden tot uw oren ingaan.

Petrus brengt de twee huizen van Israël samen voor de Heer en roept hen op tot bekering. Dan spreekt hij tot hen als één volk:

“Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt”. (Hand.2:36).

Toen de menigte tot diepe overtuiging kwam van hun boze daad bekeerden duizenden zich en namen de Messias in geloof aan. Dit markeerde het begin van de eenwording van het uitverkoren volk, deze eenwording is tijdelijk uitgesteld tengevolge van de tussenkomst van de bediening der genade.

In de brief, die Jacobus heeft geschreven na Pinksteren, staat: *“....aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: zaligheid”*, bevestigt hij de eenheid van de twaalf stammen. Ze marcheerden opnieuw onder dezelfde banier. (= vlag). Het is belangrijk om te onthouden dat Jacobus zich speciaal richt tot het gelovig overblijfsel binnen de stammen, vaak wordt naar dezen verwezen als de koninkrijks gelovigen.

Jacobus gaat nu over tot de praktische kant om zijn lezers te instrueren hoe te leven in vijandig gebied tot lof van God.

HET MARTELAARSCHAP VAN JACOBUS

Tengevolge van het zich strikt houden aan de wet werd hem de naam “de rechtvaardige” gegeven. Aldus verwijzen commentatoren vaak naar hem als Jacobus de Rechtvaardige om hem te onderscheiden van “Jacobus de meerdere” die de broeder was van Johannes de geliefde. Eveneens moeten we verschil maken tussen “Jacobus de meerdere” en Jacobus de zoon van Alfeus die, in de Schrift, genoemd wordt “de kleine” (Matth.4:21; Mark.15:40). De historische documenten, van Josephus, Hegesippus en Eusebius, geven aan ons het historisch verslag van het martelaarschap van de broeder van de Heer, dat plaats vond om en nabij het jaar 62 N.C.

Josephus maakt er melding van dat kort na de dood van de gouverneur van Judea: “Caesar, gehoord hebbende van de dood van Festus, zond Albinus naar Judea als bemiddelaar”. Terwijl Albinus op weg was naar Jeruzalem greep Ananias, de hogepriester in die tijd, de gelegenheid aan om in het machtsvacuüm zijn autoriteit uit te oefenen. Josephus zegt dat de hogepriester: “het Sanhedrin van rechters bijeen bracht en de broeder van Jezus, van de Jezus die Christus werd genoemd, wiens naam Jacobus was, en nog enige anderen (sommigen van zijn metgezellen); en toen hij een beschuldiging tegen hen had geformuleerd als wetsovertreders, leverde hij hen over om gestenigd te worden”.

Toen Jacobus op de muur van de tempel stond weigerde hij aandacht te schenken aan de opdracht van de Schriftgeleerden en de Farizeeërs die, volgens de historicus Eusebius: “eisten dat hij het geloof van Christus, voor het gehele volk, moest verloochenen”. In plaats van dat te doen verklaarde en beleed Jacobus, in volle overtuiging voor de gehele menigte, dat Jezus Christus, de Zoon van God, onze Verlosser en Heer, is. Volgens Hegesippus duwden de Schriftgeleerden en de Farizeeën Jacobus van de muur. Hij viel meer dan 30 meter naar beneden maar tot verbazing van deze religieuze leiders leefde hij nog. Hegesippus zegt dat ze

zich naar Jacobus haasten en vonden hem, biddend: “Ik smeed u, God onze Vader, vergeef hen want ze weten niet wat ze doen”, en ze zeiden: “Laat ons Jacobus de Rechtvaardige stenigen”. Toen Jacobus daar bijna dood terneer lag, maar nog steeds leefde, nam één van hen een stok, die gebruikt werd bij het wassen van kleren, en knuppelde Jacobus dood.

Hoofdstuk 2

NIEMAND KENT DE MOEILIKHEDEN DIE IK HEB GEZIEN

“2 Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt; 3 Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt. 4 Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk”. (Jac.1:2-4).

Jacobus was een man van actie! Hij was niet iemand die zijn toehoorders overlaadde met beleefdheden maar ging rechtstreeks over tot de kern van de zaak. De koninkrijks kerk onderging een intense vervolging van zowel de gevestigde religieuze orde van die dagen als van Rome, Jacobus zijn antwoord hier op is: *“Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt”*. Zijn toehoorders konden zich in vele dingen verheugen, maar zich verheugen in verzoeken? Nauwelijks! Welke vreugde zou een gelovige vinden in het afgeranseld worden door een Romeinse zweep? Geliefden, Jacobus bied niet een soort hoogmoedige ontkenning in het lijden aan. Hij zegt niet dat de beproeving een vreugde is maar: *“Acht het voor grote vreugde”*. Ze moesten naar de beproeving kijken met een juiste houding, ze moesten begrijpen dat het uiteindelijk hun ten goede uit zou werken. Al zijn ze ook moeilijk om te verdragen, God heeft een bedoeling met beproevingen.

Een goed voorbeeld is de apostel Paulus toen hij en Silas ongenadig werden mishandeld te Filippi. Welke bedoeling zou God mogelijkwijs hebben gehad in het toestaan van zulk een barbaarse behandeling van Zijn apostel? Het moet voor Paulus een bittere pil zijn geweest om te slikken toen hij valselijk werd beschuldigd, geslagen met stokken, en in de gevangenis geworpen; de binnenste gevangenis, let wel, daar waren de condities bedroevend. Er was totaal geen vreugde in zo'n mishandeling maar Paulus liet het over aan de Heer omdat hij wist dat Hij alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil. Stel je de vreugde van de apostel voor toen de gevangenvaarder van Filippi en zijn gezin gered werden als resultaat van de gevangenschap van Paulus. Als Paulus en Silas niet geconfronteerd waren met deze beproeving dan had de gevangenvaarder misschien nooit het evangelie gehoord.

Jaren later zag Paulus in wat hem is overkomen te Filippi, en zijn daarop volgende gevangenschap te Rome, en begreep dat deze dingen een hoger doel dienden. Hij schrijft:

“En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is;

Beide beproevingen laten de voorzienigheid van God zien die werkte in zijn leven en in zijn bediening.

VERZOEKINGEN EN VERLEIDINGEN

“Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt”

De Bijbelse uitdrukking “verzoeking” kan worden gedefinieerd als: “een verzoeking die door God wordt gezonden met het doel om het geloof van de gelovige te testen of te beproeven”. (zie Gen.22:1; Hebr.11:17).

Ook kan het betekenen: Een aandrang om kwaad te doen, dat komt uit ons zelf, dat komt NIET van God.

Deze tweevoudige betekenis wordt duidelijk belicht in Jac.1:12-13:

“Jac.1:12: Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben”.

Omdat er door de Heer een beloning in het vooruitzicht wordt gesteld komt deze verleiding, of beproeving, blijkbaar van de hand van God. Ook kan het iets zijn dat Hij toestaat om in ons leven te komen om ons uit te proberen. Als een gelovige door de vuurhaard van beproeving gaat dan maakt deze ervaring hem gereed voor meer verantwoordelijkheid in de dienst voor de Heer. Jacobus gaat verder met te zeggen:

“Jac.1:13: Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand.

Gezien het feit dat God nooit iemand verzoekt om kwaad te doen is de hier genoemde verzoeking een aanval van Satan om de gelovige te laten zondigen. De context is de beslissende factor hoe het woord “verzoeking” uitgelegd moet worden.

***“Jac.1:2:** Acht het voor grote vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt;*

Het is opmerkelijk dat Jacobus niet zegt: “als” gij in velerlei verzoeking valt, maar “wanneer” gij in velerlei verzoeking valt. Er zijn sommige dingen in het leven waar je zeker van kunt zijn dat ze komen, en verzoeking is daar één van. Ze zijn als onwelkome gasten die onze tijd en aandacht in beslag nemen. Verzoeking is goede instructeurs omdat ze ons door ervaring onderwijzen. Als er één ding is dat je kunt zeggen over ervaring, dan is dat het volgende: het geeft u eerst de test en daarna de bijbehorende les.

Jacobus voegt eveneens toe dat er “velerlei” soorten van beproevingen zijn waartoe zijn toehoorders zijn geroepen om te verdragen. Bijvoorbeeld de aartsvader Job leed in één dag het verlies van zijn dienstknechten en al zijn kudden. Hij was nog niet bijgekomen van dit nieuws toen hem werd verteld dat zijn zonen en dochters door een storm de eeuwigheid waren ingegaan. Terwijl hij probeerde dit alles te begrijpen teisterde Satan hem, van top tot teen, met pijnlijke zweren. (Job 1:14-22; 2:4-8). Ondanks dit alles sprak Job God er niet op aan en ook zondigde hij niet tegen Hem. In wezen wilde Jacobus zijn lezers leren begrijpen dat beproevingen onvoorspelbaar zijn en dat ze in veel verschillende vormen voorkomen.

***“Jac.1:3-4:** 3 Wetende, dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt. 4 Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk”.*

Jaren geleden werkte ik in een groot bedrijf waar veiligheidsuitrustingen werden geproduceerd. Als opzichter was ik verantwoordelijk voor het soepel draaiende houden van twintig hydraulische persen. Deze machines opereren onder extreme temperaturen en drukken om het verlangde product te produceren in een verantwoorde omgeving.

We waren één van de bedrijven die, voor het gehele land, helmen maakten voor de brandweer. Deze speciale helm werd gemaakt uit polycarbonaat hars wat bijna non-destructief is.

Het kwam nogal eens voor dat de achterste klep van de helm te kort was. De helm was dus niet compleet. Om het probleem te corrigeren verhoogde ik de hydraulische druk ter plaatse zodat het gesmolten plastic sneller in de mal werd geïnjecteerd. Het gevolg was dat de achterste klep van de helm weer de juiste maat kreeg en het eindproduct aan de eisen voldeed.

Op dezelfde wijze produceert de toepassing van druk op het geloof van deze gelovigen, in de vorm van beproevingen, geduld. Een jonge man vroeg eens aan pastor Win Johnson om voor hem te bidden of God hem geduld zou geven. Toen Win Johnson antwoordde: “Ben je er zeker van dat je begrijpt wat je vraagt?” zei de jonge man: Wat bedoelt u?. “Wel, de Schrift leert ons: *“dat de verdrukking lijdzaamheid werkt”*. (Rom.5:3). Je vraagt me te bidden dat God beproevingen en verdrukkingen wil brengen in je leven”. “O!” riep hij uit.

Hier zien we de volmaakte volgorde van de dingen van God. Als de gelovige door beproevingen gaat moet hij wachten op de Heer. Als hij volhard dan is het gevolg voor hem dat hij geduldiger wordt want hij heeft nimmer controle over de omstandigheden. Als, bijvoorbeeld, een koninkrijks gelovige gevangen werd gezet omdat hij Christus predikte als zijnde God, hetgeen in strijd was met Caesar omdat die geloofde dat hij god was, dan was er weinig wat hij kon doen totdat Rome besliste om hem vrij te laten. Geduld bouwt karakter en produceert vastheid in die gebieden van ons Christelijk leven waar we dikwijls onstandvastig zijn. Het uiteindelijke resultaat is dat we geestelijk kunnen groeien, of, zoals Jacobus het zegt: *“opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk”* (Jac.1:4).

De wil van God voor deze koninkrijks gelovigen was dat ze volmaakt zouden zijn. Zoals de achterklep van de helm van de brandweerman groter werd door meer druk uit te oefenen, zo wordt de gelovige volmaakt door beproevingen. Enige jaren geleden las ik ergens: “Een Christen is als een theezakje; hij is niet veel waard totdat hij door heet water is gegaan”. Zeer terecht! Jacobus voegt toe aan het volmaakt zijn: *“in geen ding gebrekkelijk”*. Terwijl beproevingen als bitter water zijn brengen ze uiteindelijk tevredenheid in uw leven omdat we weten dat God alle dingen uitwerkt tot Zijn welbehagen.

DE BRON VAN WIJSHEID

“Jac.1:5-6: 5 En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. 6 Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en nedergeworpen wordt”.

In tijden van intense beproevingen kan de gelovige zich onzeker voelen hoe hij met de crisis om moet gaan op een manier dat Christus wordt geëerd. Dat zal vooral het geval geweest zijn met deze groep van gelovigen. Jacobus geeft zijn toehoorders de volgende opdracht: “En

indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere". Met de afname van het programma voor Israël is het twijfelachtig of de apostel verwijst naar de bovennatuurlijke gave van wijsheid. Gelukkig stond de wijsheid van God nog tot hun beschikking, echter in een andere vorm. Veel gelovigen handelen op dezelfde wijze als deze gelovigen, toen deze gelovigen werden geconfronteerd met een grote crisis hadden ze de neiging om er in eigen kracht mee om te gaan. Ze stroopten hun mouwen op en deden hun best om de crisis de baas te blijven, ze ontdekten echter dat de crisis groter en ingewikkelder was dan ze zich hadden gerealiseerd. Daar kunnen we allemaal over meepraten. Het duurde dan ook niet lang voordat ze inzagen goddelijke assistentie nodig te hebben.

Toen ze niet wisten welke kant ze op moesten gaan vertelde Jacobus zijn toehoorders dat, als ze wijsheid tekort kwamen, ze de wijsheid van de Heer moesten zoeken. Algemeen is men het er over eens dat wijsheid kennis is die op de juiste wijze wordt toegepast. Hier is het belangrijk dat onderscheid wordt gemaakt tussen menselijke wijsheid en goddelijke wijsheid. Menselijke wijsheid zegt: "het doel heiligt de middelen". Aan de andere kant voert goddelijke wijsheid naar een hogere standaard – een geestelijke standaard. Het zegt:

"Spr.14:12: Er is een weg, die iemand recht schijnt; maar het laatste van dien zijn wegen des doods".

Toen Salomo de troon besteeg sprak God tot hem in een droom. De Heer zei: "vraag wat Ik je geven zal". In plaats van God te vragen voor een lang leven of rijkdom vraagt hij om wijsheid om het volk Israël te leiden. Salomo bad:

"1Kon.3:7-9: 7 Nu dan, HEERE, mijn God! Gij hebt Uw knecht koning gemaakt in de plaats van mijn vader David; en ik ben een klein jongeling, ik weet niet uit te gaan noch in te gaan. 8 En Uw knecht is in het midden van Uw volk, dat Gij verkoren hebt, een groot volk, hetwelk niet kan geteld noch gerekend worden, vanwege de menigte. 9 Geef dan Uw knecht een verstandig hart, om Uw volk te richten, verstandelijk onderscheidende tussen goed en kwaad; want wie zou dit Uw zwaar volk kunnen richten?".

Wijsheid is het juiste om te vragen. Kort nadat God het gebed van Salomo voor wijsheid inwilligde, kwamen er twee vrouwen voor de koning. Ze woonden beiden in hetzelfde huis en beiden hadden een baby van dezelfde leeftijd. Op een nacht, toen de moeder van één van de baby's haar baby per ongeluk verstikte, nam ze de dode baby en legde het in de schoot van de andere moeder en beweerde dat de levende baby van haar was. Toen ze voor Salomo stonden beweerden beide moeders hartstochtelijk de moeder te zijn van de levende baby. Denk er aan dat een DNA test in die tijd geen optie was; diensgevolge hadden de rechters toen een groot probleem. Maar Salomo niet; hij gaf opdracht om een zwaard te halen en gaf opdracht om het kind in twee stukken te hakken en iedere moeder een helft te geven. Toen de echte moeder de opdracht van de koning hoorde smeekte ze hem om het kind niet te doden en het aan de andere moeder te geven. Toen Salomo het mededogen zag dat ze voor de kleine had wist hij dat zij de echte moeder was.

"1Kon.3:28: En geheel Israel hoorde dat oordeel, dat de koning geoordeeld had, en vreesde voor het aangezicht des konings; want zij zagen, dat de wijsheid Gods in hem was, om recht te doen.

Dit soort wijsheid stond ter beschikking van de koninkrijks gelovigen. Maar ze moesten het, zonder aarzeling, in geloof vragen aan God. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te

behagen. Voor degenen die in geloof zouden reageren beloofde God om hun beker royaal te vullen met wijsheid om hen bij te staan als ze het nodig hadden. Hetzelfde zal het geval zijn voor de toekomstige heiligen in de verdrukking die Jacobus, vooruit ziende, toespreekt. Zoals we zullen merken in onze studie loopt de brief van Jacobus parallel met de aardse bediening van Christus zoals dat is vastgelegd in de vier evangeliën. De Heer beloofde de kleine kudde:

“Matth.21:21-22: 21 Doch Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij geloof hadt, en niet twijfeldet, gij zoudt niet alleenlijk doen, hetgeen den vijeboom is geschied; maar indien gij ook tot deze berg zeydet: Word opgeheven en in de zee geworpen! het zou geschieden. 22 En al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen”.

Jacobus laat hetzelfde horen: *“En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere..... Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende”.*

Dit waren geen ijdele woorden; God verheerlijkt Zijn Woord altijd. Rond de tijd dat Jacobus deze woorden schreef ondergingen de twaalf apostelen van het koninkrijk vervolging door de religieuze leiders in Jeruzalem. Tengevolge van het gebed van Petrus, voor vrijmoedigheid, bewoog de plaats waar zij samen waren, onder hun voeten. (Hand.4:29-31). Vanwege het feit dat ze onder de leiding van de Heilige Geest waren ontvingen ze alles wat ze, zonder te twifelen, in geloof vroegen. Of het nu was om een berg te verplaatsen of het nodig hebben van wijsheid, hun verzoek werd door God gehonoreerd. Naar alle waarschijnlijkheid werd dit bereikt door een speciale mate van wijsheid dat door God werd verleend voor een bepaalde beproeving of door eenvoudigweg hun ogen te openen voor het begrijpen van hetgeen alreeds was geopenbaard in de Profetische Schriften. De primaire bron voor wijsheid is het Woord van God.

*“**Jac.1:6-8**: 6 Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en nedergeworpen wordt. 7 Want die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere. 8 Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen”.*

Als alles in het leven zonder problemen verloopt is het gemakkelijk om, zonder te twifelen, geloof te hebben in het Woord van God. Als tegenspoed u achtervolgt als een onwelkome tegenstander is dát vaak het moment dat er twijfel in het hart opkomt. Geloof en twijfel zijn meestal beide aanwezig als des nachts om half drie de deurbel gaat en de politie aan de deur is en u vertelt: “Er is een ongeval geweest. Het spijt me te zeggen maar die u dierbaar is komt niet thuis”. Als de dingen groter worden als u kunt dragen zie dan in geloof op naar Hem. God is de Vader van alle barmhartigheden en de God van alle vertroosting die ons vertroosten zal op het moment als we dat nodig hebben.

Zelfs het geloof van de apostelen werd soms heen en weer geschud. Ook voor hen was twijfel soms een tijdelijke achteruitgang. U zult zich herinneren hoe, op een avond, de Heer en de discipelen het meer van Galilea overstaken toen er een storm opstak. Bij het begin van de reis legde de Meester zich ter ruste in het achterschip waar hij op een kussen in slaap viel. Toen de golven over de boeg sloegen en de boot water begon te maken waren de discipelen verlamt van angst en twijfel. Hun geloof begon te wankelen. Toen ze alles hadden gedaan wat menselijker wijze mogelijk was gingen ze uiteindelijk naar Jezus die de auteur en voleinder van hun geloof was. Zouden ze werkelijk gedacht hebben dat het schip zou zinken met de Heer aan boord? Geen wonder dat de Heer reageert met: *“Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen? (Matth.8:26).*

“Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen”. (Jac.1:8). Ik moet bekennen dat ik geneigd ben om perfectionistisch te zijn. Ik houd er van dat de dingen goed en tijdig worden gedaan; als ik daarom de keuze heb kies ik altijd mensen uit, om mee te werken, die niet bang zijn om moeilijke beslissingen te nemen. In wezen houd ik er van dat al mijn medewerkers dezelfde lijn volgen. Beslissingsloosheid maakt een perfectionist dol! Een dubbelhartig man is iemand die niet kan beslissen al hangt zijn leven er ook vanaf. Als u hier over nadent dan is iemand die besluiteloos is, iemand die de omstandigheden toelaat om voor hem te beslissen. Met andere woorden, een besluit wordt eigenlijk genomen door in gebreke te blijven. Bijvoorbeeld:

Een vriend van de familie geeft u een reeds betaalde reis door de Middellandse zee maar u bent besluiteloos om het wel of niet te doen. U houdt niet van vliegen. Dan zijn er onvoorziene uitgaven. Maar de Middellandse zee is prachtig in deze tijd van het jaar. Er is natuurlijk ook een terroristische dreiging. Op de dag van vertrek staat u gepakt maar nog steeds besluiteloos. De rondreis begint zonder u, hun vertrek besliste voor u.

Jacobus wilde dat deze koninkrijks gelovigen beslissers zouden zijn met het oog op tegenspoed. Ze moesten in geloof God aanroepen die hun vrijelijk de wijsheid zou geven om de omstandigheden te doorstaan.

Hoofdstuk 3

DE GROTE GELIJKMAKER

“Jac.1:9-10: 9 Maar de broeder, die nederig is, roeme in zijn hoogheid. 10 En de rijke in zijn vernedering; want hij zal als een bloem van het gras voorbijgaan”.

Een kleine jongen paradeerde door de achtertuin en sprak tot zichzelf, honkbalpet op zijn hoofd, slaghout en bal in zijn handen. Hij zei tegen zichzelf: “Ik ben de grootste slagman ter wereld”. Toen gooide hij de bal in de lucht, zwaaide en sloeg mis. “slag één!” Onverschrokken pakte hij de bal, gooide de bal in de lucht en zei tegen zichzelf: “Ik ben de grootste honkbalslagman die er ooit is geweest”, zwaaide met het slaghout en hij miste opnieuw. “slag twee!” Hij pauzeerde even om bal en slaghout zorgvuldig te controleren. Toen gooide hij de bal voor de derde keer in de lucht. Hij zei: “Ik ben de grootste slagman die ooit heeft geleefd”, hij zwaaide met het slaghout en miste voor de derde keer. Hij riep: “Tjonge! Wat een werper! Ik ben de beste werper van de wereld!”.

Hier is dus een kleine jongen die de teleurstelling van ‘niet de beste werper’ te zijn omzette in een gunstige ervaring. In plaats van te blijven in de omstandigheden waarin hij zich bevond keek hij naar de zonnige kant waarin hij zich de beste werper van de wereld vond - uit verslagenheid kwam overwinning! Wat een juiste houding!

Op gelijke wijze wilde Jacobus dat zijn lezers de juiste instelling zouden hebben met betrekking tot wereldse bezittingen. Hij begint met de armen onder hen: “Maar de broeder, die nederig is, roeme in zijn hoogheid”. Het is belangrijk om te onthouden dat de apostel schrijft aan hen die behoren tot de kleine kudde die onder de leiding van de Heilige Geest zijn geweest vanaf Pinksteren. Dat waren degenen die hun land, huizen en bezittingen hadden verkocht en de opbrengst daarvan aan de voeten van de apostelen hadden gelegd. (Hand.4:32-

37). Echter, kort daarna verwierpen de leiders van Israël hun Messias en stenigden Stefanus die pleitte om de Gezalfde aan te nemen. (Hand.7:59-60).

De vervolging die, na de steniging van de woordvoerder van God, volgde, resulteerde er in dat deze koninkrijks gelovigen werden verstrooid onder alle volken van de toenmalig bekende wereld. Toen God Zich omkeerde naar de Heidenen trok hij geleidelijk aan zijn zegeningen van het uitverkoren volk terug. Dat maakte deze Hebreeuwse gelovigen behoeftig! In de loop der tijd worstelden vele van deze gelovigen om de eindjes aan elkaar te knopen, dat was gedeeltelijk het gevolg van de moeilijkheid om te integreren in een vreemde cultuur. Maar Jacobus wilde niet dat ze in hun armoede bleven, en daarom leid hij hun aandacht naar de verheven positie die ze bezaten in het koninkrijk. Hij wilde dat ze zouden leven boven de teleurstellende omstandigheden waarin ze zich bevonden. Wat er ook gebeurde, zij waren een koninklijk priesterdom (1Petrus 2:9). Ze mochten dan wel arm zijn aangaande de dingen van de wereld, maar ze waren rijk met betrekking tot de erfenis die hen te wachten stond. Jacobus bemoedigde hen door hen te herinneren aan de volgende belofte:

“Jac.2:5: Hoort, mijn geliefde broeders, heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof, en erfgenamen des Koninkrijks, hetwelk Hij belooft dengenen, die Hem liefhebben?”

In de familie van God is het onze neiging om bezig te blijven met onze problemen en niet zo bewust bezig, zoals we zouden moeten zijn, met het ons verheugen in de zegeningen in Christus. Maar er zijn gelukkig uitzonderingen. Vele jaren geleden had ik de gelegenheid om een jonge vrouw, genaamd Maria, naar de Heer te leiden in één van onze wekelijkse Bijbelstudies. Als gevolg van haar getrouwe getuigenis kwamen er een aantal van haar familieleden tot Christus, inclusief haar echtgenoot en dochter. Maria leed vanaf haar kindertijd aan een ernstige soort suikerziekte dat zijn tol eiste. Geleidelijk aan verloor ze haar gezichtsvermogen, haar nieren faalden en ze kreeg een niertransplantatie, en haar beide benen werden, onder de knie, geamputeerd. Samen met nog andere complicaties werd dit ook nog gevolgd door het verliezen van vier vingers als gevolg van de ziekte.

Iedere keer als mijn vrouw en ik Maria bezochten, zowel thuis als in het ziekenhuis, gingen we gesticht weer bij haar vandaan. We hoorden haar nimmer klagen over haar conditie ondanks het feit dat ze zich soms ongemakkelijk voelde. Als wij in haar aanwezigheid waren werd de hele tijd besteed aan het praten over de dingen van de Heer. Ze verwonderde zich altijd over de genade van God dat ook haar ten deel was gevallen door haar redding. Maria is nu bij de Heer en haar liefelijke geest wordt liefdevol in herinnering gebracht door allen die het voorrecht hadden haar te kennen. Op de begrafenis dienst heb ik gesproken over: “onze levens raken de levens van anderen” en dat was zeer zeker waar aangaande Maria; zelfs haar behandelend arts en leden van de medische staf waren aanwezig. Ook zij verwonderden zich over haar innerlijke kracht.

Dit was het wat Jacobus verlangde voor zijn toehoorders; ondanks hun tegenspoed, in dit geval was het armoede, moesten ze de juiste houding hebben. Kortgeleden hoorde ik dat Charles Swindoll zei: “Leven is tien procent van wat er met je gebeurt en negentig procent hoe je er op reageert”. Hoe waar is dat! Nu richt de apostel zich, op dezelfde manier, tot de rijken onder hen.

*“**Jac.1:9-11**: 9 Maar de broeder, die nederig is, roeme in zijn hoogheid. 10 En de rijke in zijn vernedering; want hij zal als een bloem van het gras voorbijgaan. 11 Want de zon is*

opgegaan met de hitte, en heeft het gras dor gemaakt, en zijn bloem is afgevallen, en de schone gedaante haars aanschijns is vergaan; also zal ook de rijke in zijn wegen verwelken”.

Meestal heeft Jacobus weinig goeds te zeggen over de rijken omdat ze in die tijd de neiging hadden om de mensen van de Heer te vervolgen. In feite spreekt hij vaak over hen in de context van ongeloof (Jac.2:6-7; 5:1-6). Echter hier, in hoofdstuk twee, geloven we dat de apostel zich richt tot huisgenoten des geloofs die rijk waren. Mitton zegt: “Het woord ‘broeder’ staat in het originele Grieks aan het begin van het gehele vers, en dan is het heel gewoon om aan te nemen dat het naar beide gedeelten van de tekst verwijst. Bovendien blijkt dit de betekenis te zijn van vers 12 waar Jacobus besluit met: “*Zalig is de man*” dat wil zeggen of hij nu rijk is of arm: “*die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben*”. (Jac.1:12).

Let op dat Jacobus, met betrekking tot de rijken, zegt: “*En de rijke in zijn vernedering*” Er is in wezen niets verkeerd aan om rijk te zijn. Vele rijke gelovigen dienen getrouw de Heer en steunen royaal Zijn werk met hun middelen. Maar Jacobus wil de rijken er aan herinneren dat ze hun vertrouwen niet moesten stellen in de onzekere rijkdom want van nature zijn ze daartoe geneigd. Christus aangenomen hebbende als Redder en Heer was, op zijn minst gezegd, een vernederende ervaring. Plotseling was hun invloed en sociale status, die ze eens hadden, en waarvan ze profiteerden, sterk verminderd.

De beproevingen waar deze rijke gelovigen doorheen gingen had tot gevolg dat ze terug werden gebracht tot de realiteit om zich te realiseren dat aardse rijkdom van voorbijgaande aard is. Jacobus gebruikt een voorbeeld uit de schepping om dat duidelijk te maken. Hij wilde dat ze zouden begrijpen dat de rijke man en zijn rijkdom zijn als de wilde bloemen in het voorjaar; zo snel als ze opkomen verdwijnen ze ook weer door de verzengende hitte van de zomer. Eén van de lessen die we hieruit kunnen leren is de volgende: Als de welgestelde man, die geestelijk is, in één nacht zijn fortuin zou verliezen, moet hij accepteren dat het slechts een korte tijd van hem was. Zijn relatie met Christus zou voor hem veel belangrijker moeten zijn omdat het van oneindige waarde is. Bovendien: vergadert u schatten in de hemel want die zijn eeuwig en kunnen niet verloren gaan. (Matth.6:19-21).

Het evangelie heeft een manier om het veld te nivelleren, dat wordt steeds weer opnieuw aanschouwelijk gemaakt in de Schriften. Bijvoorbeeld: Petrus strekte zijn hand uit naar de arme, lamme, bedelaar bij de tempel: “*En hem grijpende bij de rechterhand richtte hij hem op*”. (Hand.3:1-8). Aan de andere kant zei de Heer tot de rijke tollenaar, genaamd Zacheüs, die in een wilde vijgeboom was geklommen: “*...haast u, en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven*” (Lukas 19:1-5). Jacobus vertelt ons dat de nederige (arme) broeder wordt “verhoogd” terwijl de rijke broeder “wordt verlaagd”. Het evangelie is de grote gelijkmaker!

GOED EN KWAAD

“Jac.1:12-13:* 12 *Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben. 13 Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand”.

Het Nederlandse woord “verzoeking” wordt vandaag de dag bijna alleen gebruikt als het aanzetten tot het doen van het kwade. De Bijbelse uitdrukking kan eveneens een door God gestuurde verzoeking betekenen die tot doel heeft om het geloof van de gelovige te testen (Zie Gen.22:1; Hebr.11:17). Deze tweevoudige betekenis wordt duidelijk weergegeven in de bovengenoemde passages.

Het doel van het, door God, testen van Jozef: Terwijl de broeders van Jozef overpeinsden wat ze met hem moesten doen nadat ze hem in de put hadden geworpen gingen de Midianietische kooplieden Jozef ophijsen uit wat anders zijn graf zou zijn geworden en verkochten hem aan de Ismaëlieten die op reis waren naar Egypte. (Gen.37:28). Het is echter interessant dat het de broers van Jozef zijn die aangeklaagd worden voor verkopen van Jozef als slaaf. God hield ze aansprakelijk voor het benadelen van hun broeder. (Hand.7:9).

In Egypte onderging Jozef slavernij, verraad en onbetrouwbaarheid zodat zijn geloof grondig werd beproefd. Door al zijn tegenslagen bleef hij getrouw aan de Heer. Nadat Jozef de droom van Farao had uitgelegd kreeg hij supervisie over het land Egypte. Alleen Farao zelf hield een hogere positie.

Jaren later, toen Jacob zijn zonen naar Egypte zond om koren te kopen omdat de hongersnood zwaar was in het land, maakte Jozef zich bekend aan zijn broeders waardoor zij op dat moment vreesden voor hun leven. Ofschoon Jozef in de positie verkeerde om wraak te nemen liet zijn antwoord aan hen zijn geestelijke gesteldheid zien: *“Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht; opdat Hij deed, gelijk het te dezen dage is, om een groot volk in het leven te behouden”* (Gen.50:20). De beproevingen van God zijn altijd bedoeld om het beste naar voren te brengen.

DE VERZOEKING VAN JOZEF OM KWAAD TE DOEN

De andere kant van “*peirasmōs*” of verzoeking is het aansporen om kwaad te doen. Het doel van de Verzoeker is een beroep doen op het wezen van de gelovige om hem te doen struikelen in het geloof. Verzoeking is het arglistige gereedschap van de Duivel om zijn prooi in een zondige situatie te brengen. Het is terecht opgemerkt dat verzoeking niet een eenmalige gebeurtenis is maar een proces. De namiddag dat de vrouw van Potifar Jozef bij zijn gewaad greep en zei: “Lig bij mij!” was het einde van een lang proces. Voorafgaand aan die dag werd hij geleidelijk aan in de hinderlaag gelokt. In het begin was het zeer subtiel maar het werd, in de tijd, steeds duidelijker. Daar was de verleidelijke blik toen de ogen van de vrouw van zijn meester: *“haar ogen op Jozef wierp”*. Dan waren er de toevallige ontmoetingen die ze arrangeerde om Jozef te vleien met zoete woorden van verleiding: *“En het geschiedde, als zij Jozef dag op dag aansprak”*. De web wordt nog groter gesponnen door: “ze is zo eenzaam”, doorspekt met het sluwe verzoek om: “ga bij haar liggen”, om haar gezelschap te houden. Een korte tijd later, terwijl er niemand in huis was en de bedienden naar huis waren gegaan, kwam de laatste verleiding: “we zijn alleen en niemand zal het ooit weten”: *“En zij greep hem bij zijn kled, zeggende: Lig bij mij!”* (Gen.39:6-12).

Gelukkig deed Jozef hetgeen juist is in het aangezicht van een verzoeking dat hem ten val had kunnen brengen als hij er aan had toegegeven. De Schrift zegt, aangaande het eerste optreden van de vrouw van Potifar, dat Jozef: “weigerde”. Toen ze hierover maar door bleef gaan maakte hij haar de verdorvenheid van haar verzoek bekend: *“hoe zoude ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God!”* Merk op dat de handeling van overspel niet

alleen een zonde zou zijn geweest tegen zijn meester maar tegen God zelf. Bij een andere gelegenheid, vers 10, staat dat: “*hij naar haar niet hoorde*”. Uiteindelijk greep ze hem bij zijn kleed maar Jozef, verstandig zijnde, vluchtte het huis uit en liet zijn kleed in haar hand achter. De sleutel om verzoeking te overwinnen is: weerstaan, weerstaan, weerstaan en indien nodig vlucht!

Jacobus wist uiteraard dat zijn toehoorders ook gevoelig waren voor verzoeking, en wel speciaal met betrekking tot het nemen van wraak op degenen die hen vervolgden. Maar ook zij moesten dat weerstaan met dien verstande: : “*Mij komt de wraak toe; Ik zal het vergelden, zegt de Heere*”. (Rom.12:19).

DE WORTEL VAN HET KWAAD

*“**Jac.1:13:** Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand.*

De oorsprong van het kwaad is hartstochtelijk bediscussieerd door geleerden en theologen sinds het voor het eerst de kop opstak, het is dus twijfelachtig dat wij, in een aantal regels, deze zaak gaan oplossen naar ieders tevredenheid. Sommigen zijn zelfs zo ver gegaan dat ze God beschuldigen van het oprichten er van. Mitton merkt op: “God is niet te verzoeken! Er is niets in God waarop het kwaad een beroep kan doen. En het is onmogelijk om van Iemand, die geheel en al vrij is van kwaad, te denken dat hij verantwoordelijk is voor het kwaad in een ander”.

“Ezechiël 28:14-16: 14 Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u also gezet; gij waart op Gods heiligen berg; gij wandeldet in het midden der vurige stenen. 15 Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is. 16 Door de veelheid uws koophandels hebben zij het midden van u met geweld vervuld, en gij hebt gezondigd; daarom zal Ik u ontheiligen van Gods berg, en zal u, gij overdekkende cherub! verdoen uit het midden der vurige stenen!

Gebaseerd op bovengenoemde passage zijn de meesten het er over eens dat kort na het begin van de schepping God Zijn engelen schare beproefde om zeker te zijn van hun loyaliteit aan hun Schepper en Zijn eeuwig doel. We weten dat de proef niet ging tussen goed en kwaad omdat het kwaad op dat moment nog niet aanwezig was. Blijkbaar betrof de proef hun ‘wil’. Als vrije morele vertegenwoordigers konden de engelen er voor kiezen om hun eigen wil te volgen of de wil van God te volgen. Dit is het punt waarop het bedenken van kwaad opkwam in het hart van Lucifer. Zoals de Schrift het duidelijk zegt:

“Ezechiël 28:15 en 17: 15 Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is. 17 Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans; Ik heb u op de aarde henengeworpen, Ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld, om op u te zien”.

Satan wil als God zijn. Hij verlangde de eer en glorie die aan God toebehoorde. In zijn opstand tegen de Heilige van de hemel leidde hij een-derde van de engelenschare mee in zijn afvalligheid. De opstand eindigde toen God de poel van vuur schiep voor de duivel en zijn engelen (Matth.25:41). Het komt neer op één woord: TROTS! Het zijn dus Satan en zijn gevallen engelenschare die de mensen verzoeken om het kwade te doen, God doet dat niet. De

duivel is degene die omschreven wordt met de titel: “Verleider! Hij is degene die in de hof verscheen om onze eerste ouders te verleiden.

“Jac.1:14-15: 14 Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt. 15 Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood”.

Jacobus maakte zich zorgen om zijn broeders, in zijn dagen, opdat ze de zonde niet te licht op zouden vatten. Zonde heeft gevolgen! Het is ongelofelijk maar de formule voor verleiding is door alle eeuwen heen niet veranderd. Het is iets beloven dat verboden is. We moeten in gedachten houden dat het bloot worden gesteld aan verleiding geen zonde is. De Heer werd drie keer, in de woestijn, bloot gesteld aan verleiding, maar we weten nu: “Hij kende de zonde niet”. Wanneer je toegeeft aan de verleiding dan wordt de zonde begaan.

Hoofdstuk 4

PAS OP VOOR SLANGEN DIE PRATEN

*“**Jac.1:14-16:** 14 Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt. 15 Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood. 16 Dwaalt niet, mijn geliefde broeders!*

Zoals we opmerkten in het voorgaande hoofdstuk was Jacobus bezorgd dat zijn landgenoten de zonde niet te licht moeten opvatten. “*Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt*”. De zaak van verleiding, of verzoeking, is niet een kwestie van ALS u verzocht zult worden tot zonde, maar wanneer. Het is interessant dat de formule van verzoeking, die Satan in het begin gebruikte in Eden, na al de eeuwen niet is veranderd. Het is het beloven van iets dat verboden is.

Als we zorgvuldig de eerste geregistreerde verzoeking, in Genesis 3, vergelijken met wat de apostel Jacobus hier in Jacobus 1 leert, dan zien we de voortgang van de stimulans om te zondigen tegen God. Onze eerste ouders werd, in de hof van Eden, toegestaan om te eten van iedere boom in de hof, behalve van de boom der kennis van goed en kwaad. Het was niet nodig voor God om al de gevolgen uit te leggen als ze toch van de boom zouden eten want als ze de waarschuwing, om niet te eten, in acht zouden nemen dan zouden ze nimmer de gevolgen er van ondervinden. Hier greep de verzoeker het moment aan om God en Zijn woord te betwijfelen.

“Gen.3:3-6: 3 Maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult van die niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft. 4 Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet sterven; 5 Maar God weet, dat, ten dage als gij daarvan eet, zo zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad. 6 En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijs, en dat hij een lust was voor de ogen, ja, een boom, die begeerlijk was om verstandig te maken; en zij nam van zijn vrucht en at; en zij gaf ook haar man met haar, en hij at”.

De Christelijke literatuur presenteert Adam vaak als de afwezige echtgenoot toen de verzoeker tot Eva sprak. Echter stond hij naast haar en hoorde ieder woord die de slang zei. (Gen.3:4-6). We moeten hier even vermelden dat de slang niet het vermogen had om te

spreken; de slang was veeleer het instrument door wie Satan sprak met het doel om te verleiden.

Het karakter van de verzoeking van Satan had ten doel om onze eerste ouders te laten twifelen aan God. Hij gaf te kennen dat God iets voor hen had achtergehouden waar ze eigenlijk recht op hadden. Vervolgens begon hij hen door verlokking af te leiden. Dit speciale woord (verlokking) dat Jacobus gebruikt is een woord dat vissers gebruiken. Het idee is om met aas te lokken. Als u gaat vissen dan doet u uw best om de haak te verbergen in de worm en u laat een stukje worm vrij zodat dat heen en weer beweegt om de vis te lokken. U beweegt de lijn waardoor u als het ware tegen de vis zegt, kom en pak het, het is allemaal voor jou! Als de vis bijt dan staat er thuis vis op het menu.

In het geval van Adam en Eva was het lokmiddel ‘macht’, absolute macht, althans dat dachten ze. Ze zouden als goden worden, kennende goed en kwaad. Satan hoefde verder geen woord meer te zeggen want de volgende stap van de verleiding was reeds begonnen. Hij liet hen aan hun lot over. Het verlangen van Eva werd groter toen ze zag dat de boom goed was om van te eten, mooi om te zien, en een boom die hun verstandig kon maken. Onwetende dacht ze dat de woorden van de slang er echt toe deden. Als vrouw des huizes redeneerde Eva waarschijnlijk als volgt: dit is een vrucht om toe te voegen aan het menu, tevens was de boom een lust voor het oog.

Terwijl Eva totaal verleid was wist Adam heel goed wat de slang hen aanbood. Hij werd verlokkt door zijn verlangen om als God te zijn. Hij wilde het verschil weten tussen goed en kwaad, dat was iets waar hij later spijt van zou krijgen. Jacobus gaat verder met te zeggen;

*“**Jac.1:15:** Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood”.*

Adam zijn verlangen naar macht werd de geboorte van de zonde. In zijn trots rebelleerde hij tegen God en at niettegenstaande van de verboden vrucht. Door de ongehoorzaamheid van één mens kwam de zonde het menselijk ras binnen. Toen onze dochter een baby was riep mijn vrouw me op een namiddag naar boven naar de kinderkamer en wees naar een hele grote wesp, ik had nog nooit zo’n grote wesp gezien. Ik nam de vliegenmepper, sloeg er mee en miste hem op een haar na. Ik miste het doel! En het missen van het doel had consequenties. Deze speciale wesp had nog een kans en dus greep ik onze dochter uit haar bedje en mijn vrouw en ik vluchten naar beneden en werden achtervolgd door de wesp!

Het doel dat Adam miste toen hij zondigde was de heiligheid van God. Sinds die noodlottige dag derven allen die uit vrouwen worden geboren, met uitzondering van Christus, de heerlijkheid van God. De verraderlijke weg van het bezwijken voor verleiding eindigt in zondigen. Adam leerde snel dat de zonde verschrikkelijke gevolgen had:

“Gen.3:7: Toen werden hun beider ogen geopend, en zij werden gewaar, dat zij naakt waren; en zij hechtten vijgeboombladeren samen, en maakten zich schorten”.

De slang beloofde huichelachtig dat ze als goden zouden zijn. Inderdaad, goden voor zichzelf die iedere vleeselijke lust dienen van de zondige natuur. Jacobus voegt toe: *“en de zonde voleindigd zijnde baart den dood”*. Het loon van de zonde is de dood (scheiding). *“Hun beider ogen werden geopend”* voor de gevolgen van wat ze hadden gedaan. In een oogwenk werden onze eerste ouders geestelijk gescheiden van God. Ze voelden onmiddellijk een

leegheid in hun ziel omdat ze niet in overeenstemming waren met hun Schepper, dat verklaart het feit waarom ze zich verstopten tussen de bomen van de hof. Sinds die tijd is het mensdom weggelopen van God en verbergen ze zich.

De heerlijkheid van God, die Adam en Eva bekleedde vóór de val, is nu van hen vandaan gegaan want God kan niet wonen in de aanwezigheid van zonde; daarom staat er: *“en zij werden gewaar, dat zij naakt waren”*. Als schaamte en schuld hen verteerde zijn ze zich gaan bedekken met vijgeboombladeren hetwelke hun zwakke poging was om zichzelf aanvaardbaar te maken voor God. Dit was het begin van de door de mens gemaakte religie die tot op de huidige dag bij ons is gebleven. 930 jaar later is Adam lichamelijk gestorven en sinds die tijd achtervolgt de dood een ieder van ons (Gen.5:5).

Jacobus wist dat het leven in ongastvrije landen zijn toehoorders in de verleiding kon brengen om te stelen of wraak te nemen op hun vijanden. Dat zou de natuurlijke reactie zijn van de zondige natuur die ze geërfd hadden van Adam. Als gelovigen in Christus hoefden ze echter niet, zoals Adam dat deed, toegeven aan de verleiding. Nu ze, zoals we zullen zien, wedergeboren zijn, en ze eenvoudig de duivel zouden weerstaan, dan zou hij van hun vandaan vluchten. De uitspraak: *“Dwaalt niet, mijn geliefde broeders!”* (Jac.1:16) was een wenk dat God hen nimmer zou verleiden om kwaad te doen. Het is fout om met deze gedachte te spelen want volgens de Schrift kan Hij niet verzocht worden en zal Hij ook nimmer iemand verleiden om kwaad te doen. God heeft altijd het beste voor met de gelovige.

DE GOEDHEID VAN GOD

*“**Jac.1:17-18:** 17 Alle goede gave, en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering. 18 Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaad door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen”*.

God is soeverein! (oppermachtig). Alles wat goed is komt uit Zijn hand. Wij geloven dat in het algemeen de gehele mensheid profiteert van de *“goede gave”* die God toekent aan Zijn schepping. In Zijn voorzienigheid heeft Hij voorzien in warm zonlicht en regen waardoor er geoogst kan worden en het leven op aarde voedsel heeft. De goedheid van God zou alle mensen tot inkeer moeten brengen. Maar meestal is de reactie van de mens op de goedheid van God ontkenning, op een bepaalde dag zal dat het oordeel van God tot gevolg hebben. Zoals Paulus dat zegt met betrekking tot het verwerpen van de goedheid van God: *“Maar naar uw hardigheid, en onbekeerlijk hart, vergadert gij uzelfen toorn als een schat, in den dag des toorns, en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods”*. (Rom.2:5). De *“volmaakte gifte”* van God heeft betrekking op geestelijke dingen waarmee Hij Zijn mensen heeft gezegend, zoals de gave van Zijn Woord, regeneratie (herstel), eeuwig leven, etc. (Jac.1:12; 18). Jacobus gaat deze speciale gaven verder uitwerken in het vervolg van zijn brief.

De verwijzing naar God als *“Vader der lichten”* heeft te maken met het feit dat Hij de Schepper is van iedere bron van licht, of het nu fysiek of geestelijk is. In het begin sprak God alleen en het licht werd op bovennatuurlijke wijze tot stand gebracht. Op de vierde scheppingsdag schiep Hij de zon, de maan, en besprenkelde de hemelen met sterren die zo ontelbaar zijn dat zelfs de astronomen ze niet kunnen tellen. God maakte eveneens Zijn leger van engelen: *“Die Zijn engelen maakt geesten, en Zijn dienaars een vlam des vuurs”*.

(Hebr.1:7). Het licht vergezeld dus vaak de verschijning van een engel van de Heer (Hand.12:7). Ook het Woord van God is licht. De Psalmist zegt: *“Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad.”* (Psalm 119:105).

Terwijl zichtbaar licht vaak varieert in intensiteit wil Jacobus zijn toehoorders doen begrijpen dat er geen variatie is bij God: *“bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering”*. Hij is onveranderlijk! Het karakter van God verandert nimmer, Hij *“is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid”*. (Hebr.13:8). Bijvoorbeeld, Zijn heiligheid is constant en absoluut. God is rein en kan niet toestaan dat er zonde woont in Zijn aanwezigheid zoals dat in Eden het geval werd; daarom moeten degenen die in Zijn nabijheid vertoeven volmaakt zijn. Ze moeten heilig zijn zoals Hij heilig is en dat is alleen te verwezenlijken door verlost te zijn in Christus.

Een chirurg die, in de operatiekamer, een ontleedmes selecteert keurt een ontleedmes met een zeer kleine vervuiling af alsof het een zeer vervuild ontleedmes is omdat het kleinste vlekje betekent dat het ontleedmes vervuild is en niet bij de operatie gebruikt kan worden. De graad van vervuiling is onbelangrijk. Het feit dat er vervuiling is doet ter zake bij de chirurg. Iemand is heilig of onheilig. God is niet geïnteresseerd in de mate van heiligheid, alleen met het absolute.

Terwijl het wezen van God onveranderlijk is heeft Hij het omgaan met het mensdom, door de eeuwen heen, veranderd volgens Zijn eeuwig voornemen. De toehoorders van Jacobus waren hiertoe misschien beter geïnformeerd dan anderen. Zij hadden bij hun leven de opkomst van de Apostel Paulus gezien die naar de Heidenen werd gezonden. De redding van God, die door Israël werd afgewezen, werd met vreugde door de Heidenen ontvangen (Hand.13:46-48). Dit was een niet geprofeteerde gebeurtenis die deze koninkrijks gelovigen probeerden te begrijpen.

DE NOODZAAK VAN HET WEDEROM GEBOREN WORDEN

*“**Jac.1:18:** Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaad door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen.*

Gedurende de turbulente tijden, waardoor deze heiligen heen gingen, probeerde Jacobus hen te bemoedigen met het feit dat ze de unieke eer hadden om een type te zijn van de eerstelingen van de schepping van God. Het was naar de wil van God dat zij hadden gereageerd op het evangelie van het koninkrijk en waren “gebaard” of “wedergeboren” door het Woord der Waarheid. In dezen maakt de apostel een rechtstreekse verbinding met de aardse bediening van Christus. U zult zich herinneren dat, toen Nicodemus, onder de bescherming van de duisternis, tot Jezus kwam en hij erkende dat Jezus door God gezonden moest zijn vanwege de wonderen die Hij deed. Terwijl Nicodemus gefascineerd was door deze wonderbaarlijke manifestaties bracht de Heer de conversatie naar de noodzaak voor de Farizeeërs om wederom geboren te worden.

*“**Joh.3:3-5:** 3 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien. 4 Nicodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden? 5 Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar zeg Ik*

u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan”.

Het is duidelijk, uit de dialoog tussen de Heer en Nicodemus, dat ze niet op dezelfde golflengte zaten. Toen de Heer sprak over het geestelijk wederom geboren worden vroeg Nicodemus zich af hoe een mens opnieuw zijns moeders buik kon binnengaan. Aan zichzelf overgelaten heeft de natuurlijke mens absoluut niet de macht om de dingen van de Geest van God te ontvangen; evenmin kan hij, zoals de reactie van Nicodemus laat zien, ze weten. Tenzij hij werd geboren uit water en Geest kon hij het koninkrijk van God niet binnengaan.

Er waren voor Nicodemus twee dingen nodig om opnieuw geboren te worden. In eerste instantie moest hij geboren worden uit water. Omdat onder het koninkrijks evangelie de waterdoop een uitdrukking was van geloof is het duidelijk dat de Heer niet spreekt over een water ceremonie. In deze context is het “water” een verwijzing naar het Woord van God (zie Joh.15:3; Ef.5:26). Geen enkele zondaar wordt geestelijk leven verleent los van de Schrift. Iedere keer als er, in de profetische Schriften, wordt gesproken over regeneratie dan is dat in relatie met het Woord der waarheid (1Petr.1:23; Jac.1:18). Nicodemus werd bediend door de Heer Zelf. Ten tweede is het de Geest die de zondaar overtuigt van zijn zonden en hem regenereert (Joh.16:8-9; Titus 3:5). Toen het Woord van de Heer, in combinatie met de Geest, de duisternis van het hart van Nicodemus doorboorde reageerde hij in geloof en werd wonderbaarlijk gered!

Dit was eveneens waar van hen aan wie Jacobus schreef, hetgeen hen, in hun geval, het voorrecht gaf om “eerstelingen Zijner schepselen” te zijn. Wij geloven dat deze heiligen zo door de Geest worden genoemd omdat Israël, nationaal gezien, was afgesneden. Daarom werden zij, die gered waren met Pinksteren en degenen die kort daarna gered werden, de eerstelingen van de grote oogst van de toekomstige periode van Verdrukking. Ze hadden de eer om de voorlopers te zijn van de grote menigte die bekend staan als de kinderen van het koninkrijk (Matth.13:36-42; vergelijk Op.7:4-17). In de komende “Dag des Heeren” zal God de draad weer oppakken die Hij liet vallen met Pinksteren. Dat betekent dat de brief van Jacobus een belangrijke rol zal spelen in het leven van de toekomstige heiligen, in de Verdrukking, als ze zien dat de brief hun marsorders bevat.

*“**Jac.1:19-21**: 19 Zo dan, mijn geliefde broeders, een iegelijk mens zij ras om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn; 20 Want de toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet. 21 Daarom, afgelegd hebbende alle vuiligheid en overvloed van boosheid, ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in u gepland wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken”.*

Jacobus spoort deze broeders aan dat ze alle vuiligheid en boosheid weg zouden doen. Als burgers van het koninkrijk, die nu wandelden in het licht, moesten ze zich vasthouden aan het ingeplante Woord. Ze waren niet alleen gered door het Woord van God, ze moesten het toepassen in hun leven. Zoals David het zegt:

“Psalm 119:11: Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou”.

Alleen het Woord was in staat om hun zielen te behoeden voor boosheid, haat en een brandend verlangen om wraak te nemen op hen die hen vervolgden. Daarom daagt Jacobus derhalve zijn toehoorders uit die onder de wet leefden:

Jac.1:22: *En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overlegging bedriegende.*

Bijvoorbeeld:

“Matth.22:37-40: 37 En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. 38 Dit is het eerste en het grote gebod. 39 En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen. 40 Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.

In het verhaal van de barmhartige Samaritaan viel een zeker mens in de handen van dieven en werd bijna dood geslagen. Toen een priester langs kwam en de gewonde man daar zag liggen stak hij de weg over en liep verder aan de andere kant van de weg. Hij werd gevolgd door een Leviet die hetzelfde deed. Een korte tijd later kwam er een Samaritaan langs. Toen hij de man zag kreeg hij medelijden met hem en verzorgde zijn wonden. Toen legde hij de man op zijn lastdier en bracht hem naar een veilige plaats. In de herberg gaf hij geld aan de herbergier om de man te verzorgen en hij beloofde dat hij op zijn terugreis langs zou komen om eventuele meerder gemaakte kosten te betalen. (Lukas 10:30-35).

Beide, de priester en de Leviet waren bedienaars van de wet, maar toen ze geen medelijden kregen met hun naaste waren ze slechts hoorders van de wet. Maar de Barmhartige Samaritaan was niet alleen een hoorder van de wet maar ook een dader van de wet. Jacobus wilde dat zijn toehoorders Barmhartige Samaritanen zouden zijn, “daders van de wet”.

Hoofdstuk 5

De pijnlijke realiteit

Jac.1:23-24: *23 Want zo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel; 24 Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.*

De meeste mensen zijn fotogeniek! Ze hebben een charmante glimlach en zien er op de foto net zo uit als in het dagelijks leven. Jammer genoeg ben ik niet één van die mensen. Enige jaren geleden ging ik naar een professionele fotograaf in de hoop een acceptabele foto te krijgen voor ons nationaal tijdschrift en voor de persberichten. Ik legde hem uit dat ik niet fotogeniek was waarop hij antwoorde met een lachje: “Pastor, ik heb dit langer gedaan dan u heeft geleefd. Maak u geen zorgen, binnen een paar minuten bent u hier weer vandaan”. Een uur later floot hij een ander deuntje! “U heeft gelijk Pastor, u bent niet camera vriendelijk!”. Degenen die geprobeerd hebben om een goede foto van mij te maken en deze woorden lezen zullen tot zichzelf zeggen, zo is het maar net!

Met de komst van de computer en programma's als *Adobe Photoshop* is het vandaag de dag mogelijk om wonderen te verrichten met een foto. Je kunt grijzend haar donkerder maken, vlekjes verwijderen en zelfs rimpels elimineren. Als u op de hoogte bent van deze nieuwe technologie dan lijkt de foto, nadat u heeft geposeerd, zo natuurlijk als het maar kan. Sommigen zouden dat barmhartigheid noemen! Als u echter in een spiegel kijkt dan ziet u de koude, harde feiten. Spiegels liegen niet! Dat wordt rechtvaardigheid genoemd!

Spiegels waren in Bijbelse tijden gepolijste stukken metaal die het beeld van iemand reflecteerden. In het voorgaande gedeelte gebruikte Jacobus de spiegel als beeldspraak voor het Woord van God. Hij vergelijkt de man die slechts een hoorder van het Woord is met een man die in de spiegel kijkt maar gewoon wegloopt en de feiten negeert. De spiegel van Gods Woord belicht alleen de “hoorder” als een ellendige zondaar die geen tijd of verlangen heeft om de zaak te overdenken en in plaats van dat wel te doen vergeet hij zijn onzekere toestand.

*“**Jac.1:25:** Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukzalig zijn in dit zijn doen.*

Jacobus prijst de man die blijft bij “*de volmaakte wet, die der vrijheid is*”. Deze man is gezegend want hij is niet slechts een vergetelijk hoorder van het Woord, maar een dader. Hij kijkt in de spiegel van Gods Woord en ziet de belangrijkheid van het gehoorzamen van de wil van God. De volmaakte wet der vrijheid is synoniem aan de Bergrede in Mattheüs 5, 6 en 7. Het oppervlakkig lezen van de Bergrede en de brief van Jacobus laat duidelijk zien dat de twee met elkaar verweven zijn met betrekking tot de waarheid van het koninkrijk. Er zijn in feite op zijn minst 15 parallelle passages tussen het onderwijs van de Heer Jezus en de Apostel Jacobus. Hier volgen drie voorbeelden:

1)-De belangrijkheid van geestelijke volwassenheid met betrekking tot de waarheid van het koninkrijk:

“Matth.5:48: Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.

“Jac.1:4: Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk.

2)-De koninkrijks heiligen moeten de gevaren van de onzekere rijkdom vermijden:

“Matth.6:19-20: 19 Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen; 20 Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen;

“Jac.5:1-3: 1 Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen. 2 Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden; 3 Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen.

3)-Wat de koninkrijks gelovigen in geloof vragen, dat zullen ze ontvangen:

“Matth.7:7-8: 7 Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. 8 Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.

“Jac.1:5-6: 5 En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. 6 Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en nedergeworpen wordt.

“Jac.5:15: En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden.

De Bergrede waarnaar Jacobus verwijst als de *“de volmaakte wet, die der vrijheid is”* is de standaard van rechtvaardigheid die heersen zal in het komende duizendjarig Koninkrijk dat hier op aarde gevestigd zal worden. Opgemerkt moet worden dat de volmaakte wet der vrijheid hoofdzakelijk gaat over relaties. Terwijl het fundament van dit handvest geheel rust op het Mozaïsche systeem en brengt het de overtreding van een zondige daad over naar het motief er achter. De Wet zegt:

“Matth.5:27: Gij zult geen overspel doen.

De volmaakte wet der vrijheid

Maar de volmaakte wet der vrijheid voegt toe:

“Matth.5:28: Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aan ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.

Na Pinksteren, toen een met de Geest vervulde gelovige de diepere leringen van de Bergrede toepaste in zijn alledaagse ervaring, bracht het vrijheid. Vandaar de benaming, de volmaakte wet der vrijheid. Het is belangrijk om in herinnering te brengen:

“2Kor.3:17b: waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.

*“**Jac.1:26-27:** 26 Indien iemand onder u dunkt, dat hij godsdienstig is, en hij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, dezès godsdienst is ijdel. 27 De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.*

Terwijl het Christendom, menselijk gesproken, vaak een religie wordt genoemd is het dat alleen in secundaire zin. Waarachtig Christendom is een persoonlijke relatie met Christus. Het is verbazingwekkend als je het beschouwt maar alle religies in de hedendaagse wereld zijn misleidend. De enige religie die ooit goddelijk ingevoerd is door God was het Jodanisme. Jammer genoeg hebben de Joden toegestaan het te laten degenereren tot het punt waar Paulus het “het Jodendom” noemde (Gal.1:13).

Religie is werken, zo simpel is het! Maar Jacobus maakt onderscheid tussen religieuze handelingen die uitwendig zijn en die het voortbrengsel zijn van een inwendige verandering. Merk op dat de apostel het benoemt als “zuiver” en “onbevlekt” in een morele en ethische zin in plaats van in ceremoniële zin. De Jood die aalmoezen gaf, vastte en publiekelijk bad kon als religieus worden gezien maar zijn teugelloze tong liet zijn ware aard zien. Het venijn dat van zijn lippen vloede in de vorm van vervloeking en bitterheid liet zien dat hij slechts zichzelf misleide door te denken dat hij acceptabel was voor God op basis van zijn goede daden. Zoals Jacobus het zegt: zijn religie was zo leeg als een droge put.

De mens die geloofde in de naam van de Heere Jezus Christus was vernieuwd; daarom ervoer hij een verandering van hart, verstand en leiding. Dus zoals een paard die is bedwongen zo was zijn tong onder controle van het Woord van God. Met betrekking tot het koninkrijk was

het merk van ware religie de man die God verheerlijkte in zijn spreken en vanzelfsprekend zou zorgen voor de wezen en de weduwen onder hen. Een verandering van hart reflecteerde zichzelf, onder het evangelie van het koninkrijk, altijd in een verandering van handelingen (Matth.7:15-20).

Vandaag de dag zijn wij:

“Ef.2:10:Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

Let op: “wij zouden wandelen” in goede werken hetgeen betekent dat dat misschien niet altijd het geval zal zijn. Dat is het karakter van genade!

De valkuil van onderscheid

“Jac.2:1-4: 1 Mijn broeders, hebt niet het geloof van onzen Heere Jezus Christus, den Heere der heerlijkheid, met aanneming des persoons. 2 Want zo in uw vergadering kwam een man met een gouden ring aan den vinger, in een sierlijke kleding, en er kwam ook een arm man in met een slechte kleding; 3 En gij zoudt aanzien dengene, die de sierlijke kleding draagt, en tot hem zeggen: Zit gij hier op een eerlijke plaats; en zoudt zeggen tot den arme: Sta gij daar; of: Zit hier onder mijn voetbank; 4 Hebt gij dan niet in uzelf een onderscheid gemaakt, en zijt rechters geworden van kwade overleggingen?”

Als Jacobus het onderwerp van onderscheid aanpakt in dit deel begint hij met de begroeting “Mijn broeders” om ons er aan te herinneren dat hij zich richt tot de huisgenoten des geloofs, speciaal degenen in de verstrooiing. De apostel voegt daar bij “*hebt niet het geloof van onzen Heere Jezus Christus, den Heere der heerlijkheid, met aanneming des persoons*”. Hoewel deze zin enigszins onhandig is is de betekenis van deze passage: Als gelovige in de Heere Jezus Christus moet u niet aan vriendjespolitiek doen!

Jacobus gebruikt zijn aanwezigheid in de vergadering om dit punt toe te lichten. Ten eerste is de term “vergadering” dat hier wordt gebruikt het Griekse woord voor synagoge, dit woord is door en door Joods. Iedere Sabbat kwamen de Joden samen in hun lokale synagoge om naar de Schriftlezing te luisteren en God te aanbidden. Met dit in gedachten zegt Jacobus: veronderstel dat een rijk man en een arme man onder u komen om te aanbidden. Als de rijke man binnenkomt brengt u hem onmiddellijk naar de beste plaats vooraan omdat hij blijkbaar een voornaam man is waarop u indruk wilt maken. Kort daarna komt er een arme man binnen wiens kleding gescheurd en versleten is, en u zegt tegen hem: “U kunt daar achter in de zaal staan of zit daarginds op de vloer”.

Jacobus was niet iemand die inactief bleef als het om onrechtvaardigheid ging; bijgevolg is zijn reactie voorspelbaar: Maakt u dan geen onderscheid kenbaar hetwelks een zonde tegen God is? God is gelijkelijk bezorgd betreffende beider ziel. Eigenlijk zegt hij: is het niet bij uw roeping inbegrepen om een imitator van God te zijn, en God is niet een aannemer des persoons. De apostel heeft een waterdichte zaak dat zij waren geworden “rechters van kwade overleggingen”. Het is duidelijk dat het motief achter het vertonen van onderscheid aan de rijke man zelfzuchtig voordeel was. Aan de andere kant had de arme man niets anders te bieden dan een oprecht hart en een verlangen om de Heer te dienen. Dit zelfde type van

vooringenomenheid wordt droevig genoeg ook vandaag de dag gezien in de Gemeente met betrekking tot scheiding, sociale status, ras, etc. Bijvoorbeeld:

Mohandas K Gandhi was de leider van de Indiase nationalistische beweging tegen de Britse overheersing en werd geacht de vader van zijn te land te zijn... Gandhi zegt in zijn autobiografie dat hij in zijn studententijd werkelijk geïnteresseerd was in de Bijbel. Diep geraakt zijnde bij het lezen van de Evangelieën overwoog hij serieus om zich te bekeren omdat het Christendom blijkbaar een echte oplossing aanbood voor het kaste systeem dat de inwoners van India verdeelde. Op een zondag ging hij naar een dichtbij zijnde kerk om de dienst bij te wonen. Hij besloot om de voorganger te zien om onderricht te vragen betreffende de weg tot redding en verduidelijking aangaande andere geloofsleer. Maar toen hij het heiligdom binnenkwam weigerden de boden hem een zitplaats en suggereerden dat hij beter kon gaan om te aanbidden met zijn eigen mensen. Gandhi ging weg en is nimmer terug gekomen. "Als Christenen eveneens kaste verschillen hebben" zei hij bij zichzelf "dan kan ik maar beter Hindoe blijven".

"Jac.2:5-7: 5 Hoort, mijn geliefde broeders, heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof, en erfgenamen des Koninkrijks, hetwelk Hij belooft degenen, die Hem liefhebben? 6 Maar gij hebt den armen oneer aangedaan. Overweldigen u niet de rijken, en trekken zij u niet tot de rechterstoelen? 7 Lasteren zij niet den goeden naam, die over u aangeropen is?"

Jacobus was ontsteld over het gedrag van velen, binnen de vergadering, die de armen verachten. Zij waren degenen die God had verkozen om de zegeningen van het koninkrijk te beërven. Dit betekent uiteraard niet dat een mens, omdat hij arm is, automatisch gered is, evenzo wordt ook een rijk man niet automatisch gered omdat hij rijk is. God houdt van hen beiden. William Barclay maakte de volgende inzichtelijke opmerking:

"Jacobus sluit de deur niet voor de rijken, verre van dat. Hij zegt dat het evangelie van Christus in het bijzonder kostbaar is voor de armen en dat in het evangelie een welkom is voor degenen die niemand hebben om hen te verwelkomen en dat ze, door het evangelie, waardevol zijn terwijl de wereld ze beschouwt als waardeloos".

God heeft in hoge mate de arme gelovigen gebruikt om zijn wil na te leven omdat Hij ziet dat zij normaliter dichter bij de raad van Zijn wil staan. De nacht waarin Christus is geboren koos God, om de komst van Zijn geliefde Zoon bekend te maken, een groep arme, nederige herders uit die, zoals Simeon, de vertroosting van Israël verwachtten (Lukas 2:8-20, 25). De rijken werden natuurlijk geheel in beslag genomen door hun handels aangelegenheden zodat ze zich er niet eens bewust van waren dat de Messias zou komen. Het is interessant om op te merken dat Christus de ivoren paleizen van Rome voorbij ging toen Hij in de wereld kwam. Hij koos er eerder voor om geboren te worden in zo'n onbelangrijke stad als Bethlehem alwaar zijn moeder Maria Hem in een kribbe legde, dat is een voederbak voor dieren. Hij werd in armoede geboren opdat wij rijk gemaakt zouden worden. De nederige omgeving waarin Christus werd geboren spreekt boekdelen. Ziet u, beide, rijk en arm kunnen tot Hem komen zoals dat wordt getoond in het bezoek van de herders en de wijzen.

Het ging blijkbaar buiten het begrip van Jacobus om waarom er sommigen in de vergadering aanwezig waren die de rijken tegemoet wilden komen. Het waren juist de welgestelden en de machtigen die er achter zaten om valse getuigen op te zetten tegen Christus en Stefanus. Zij waren degenen die de dood eisten van de Redder en stemden in met het vermoorden van

Stefanus. Waarom wilden ze degenen gerust stellen die hun vervolgd en die verantwoordelijk waren door sommigen van hen af te voeren naar de rechterstoel? Jacobus was verbaast dat ze zo blind waren! Evenals Judas vermoeden sommigen van deze rijken ongetwijfeld dat de komst van het koninkrijk hen in meer dan één opzicht voordeel zou opleveren (Joh.12:4-6). Aldus hadden ze een verborgen motief voor hun aanwezigheid, namelijk gewin!

“Jac.2:8-13: 8 Indien gij dan de koninklijke wet volbrengt, naar de Schrift: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, zo doet gij wel; 9 Maar indien gij den persoon aanneemt, zo doet gij zonde, en wordt van de wet bestraft als overtreders. 10 Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle. 11 Want Die gezegd heeft: Gij zult geen overspel doen, Die heeft ook gezegd: Gij zult niet doden. Indien gij nu geen overspel zult doen, maar zult doden, zo zijt gij een overtreder der wet geworden. 12 Spreekt alzo, en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden. 13 Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over dengene, die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

Wij geloven dat de “koninklijke wet” een verwijzing is naar de gehele wet van Mozes die wordt samengevat in: *“Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”*. Ziet u, als de toehoorders van Jacobus hun naaste lief hadden dan zouden ze geen overspel plegen met de vrouw van hun naaste. Als ze hun naaste lief hadden zouden ze niet van hem stelen of hem enig kwaad doen. Maar als ze partijdigheid toonden jegens hun naaste dan hadden ze gezondigd en waren daardoor overtreders van de wet.

Maar zo zeker als de zon opkomt zal er vast iemand aan Jacobus uitgelegd hebben dat, terwijl ze schuldig waren aan vooringenomenheid, ze nog nimmer iemand hadden vermoord. Waarop Jacobus antwoorde: *“Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle”*. D. L. Moody legde het op de volgende manier uit: “Stel je een man voor die boven een ravijn hangt aan een ketting met tien schakels. Als alle tien de schakels breken gaat hij een wisse dood tegemoet. Als er vijf schakels breken zal hij ook sterven. Als er slechts één schakel breekt, dan wacht de dood! Je hoeft slechts één wet te overtreden om een overtreder der wet te worden.

Degenen die onder de wet leefden zullen door de wet geoordeeld worden. *“Spreekt alzo, en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden”*. Jacobus verduidelijkt dat het in wezen de “volmaakte wet der vrijheid” zal zijn die de Heer gebruikt om recht te spreken in het koninkrijk. Zoals we hebben gezien gaat het, onder het Mozaïsche systeem, hoofdzakelijk om relaties en legt het het motief bloot achter de actie. Een van de normen is deze: degenen die geen barmhartigheid tonen zal geen barmhartigheid geschieden (Matth.7:1-5 vergelijk Jac.2:13). Het verlangen van de apostel was dat zijn lezers barmhartigheid zouden vertonen aan de armen zodat ze zich, in de Dag van het Oordeel, kunnen verheugen in het oordeel en niet het onderwerp er van worden vanwege het niet vertonen van barmhartigheid.

Hoofdstuk 6

Een raadsel verpakt in een raadsel

“Rom.4:2-3: 2 Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. 3 Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

“Jac.2:20-21: 20 Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is? 21 Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar?”

Degenen die zich tegen de waarheid verzetten doen vaak een beroep op de woorden van Martin Luther als bewijs dat de Schrift in het oog springende tegenstellingen bevat. Luther verklaarde het volgende met betrekking tot de leer, van Paulus en Jacobus, aangaande het onderwerp van rechtvaardiging:

“Velen zweten om Paulus en Jacobus met elkaar te verzoenen, maar tevergeefs. “Geloof rechtvaardigt” en “Geloof rechtvaardigt niet” spreken elkaar botweg tegen. Als iemand ze kan harmoniseren zal ik hem mijn Doctors Hoed geven en laat hem mij een dwaas noemen”.

We moeten ons in herinnering brengen dat God alwetend is, het is onmogelijk dat Hij Zichzelf ooit zou tegenspreken. Hij weet het einde vanaf het begin en alles wat daar tussen ligt. Als wij geconfronteerd worden met iets wat een afwijking lijkt te zijn dan is het probleem niet het Woord van God maar ons begrijpen er van. Het is veel beter te wachten op meer licht dan er iets over te zeggen waar men, meestal, later spijt van krijgt. Martin Luther zou de critici geen munitie hebben gegeven, om die tegen het geloof te gebruiken, als hij eenvoudig het voorgaande principe had gebruikt. Gelukkig schijnt het licht, dat op dit onderwerp nog niet hersteld was in de dagen van Luther, vandaag de dag helder. Zoals we zullen zien is de oplossing van dit probleem het recht snijden van het woord der Waarheid. Wat Luther niet kon begrijpen was dat je niet iets kunt verzoenen waarvan God nimmer de bedoeling heeft gehad om het te verzoenen.

Rechtvaardiging betekent eenvoudig voor eeuwig rechtvaardig verklaart te worden door God. Het is een juridische term. Bijvoorbeeld, als een gevangene voor de balie van Justitie wordt gebracht dan is er slechts één manier waardoor hij gerechtvaardigd kan worden: hij moet onschuldig worden bevonden. Als bewezen is dat hij onschuldig is dan is hij een gerechtvaardigd mens. In het geval dat een man een misdrijf begaat en schuldig wordt bevonden en veroordeeld wordt tot de doodstraf dan kan de President van de Verenigde Staten hem vergeven maar hij kan de man nimmer rechtvaardigen of zijn misdaad uitwissen. Ook als is de man vergeven, hij is nog steeds een crimineel. Er is geen enkele manier om hem te rechtvaardigen.

Nu, wonder boven wonder, we zijn bewezen schuldig te zijn voor de balie van de rechtvaardigheid van God, en toch worden we rechtvaardig verklaart door het bloed van Christus (Rom.5:9). De wet wijst met zijn benige vinger naar ons en zegt: je bent een zondaar, je bent schuldig bevonden, en daarom veroordeeld om te sterven. Maar Christus stapt naar voren, als het vonnis bekend zal worden gemaakt, en zegt tegen de Vader: “Ik zal hun schuld en hun straf dragen”. Ziet u, Hij gaf Zichzelf als een losprijs voor onze zonden. Degenen die vandaag de dag hun vertrouwen op Christus stellen worden vrijuit gerechtvaardigd door Zijn

genade, onze zonden en schuld werden op Christus gelegd; en in ruil daarvoor werd Zijn rechtvaardigheid ons toegerekend. Wij zijn, alleen door het geloof, volmaakt in Hem! (Rom.4:5; 2Kor.5:21; Kol.2:10).

Paulus openbaart aan ons dat de basis van rechtvaardiging, in iedere bedeling, het gestorte bloed van Christus is, maar het is God die beslist wat vereist is om dat te ontvangen.

Welk evangelie?

Het eerste wat we moeten erkennen is dat Paulus en Jacobus twee geheel verschillende evangelieën predikten. Terwijl de Kerk traditioneel vasthoudt dat er in het Woord van God slechts één evangelie wordt geleerd, leert de Schrift duidelijk dat er, door alle bedelingen heen, vele verschillende evangelieën zijn geopenbaard en allen vinden ze hun oorsprong in het volbrachte werk van Christus.

Tijdens de samenkomst van de Raad van Jeruzalem zagen Jacobus, Petrus en Johannes dat het evangelie der onbesnedenen gegeven was aan de Apostel Paulus (Gal.2:7). In feite gaven ze Paulus de rechterhand van gemeenschap dat hij naar de Heidenen zou gaan. Dit is dezelfde Jacobus die de brief heeft geschreven die zijn naam draagt. Jacobus, Petrus en Johannes stemden, tijdens dezelfde Raad, er mee in dat zij zouden voortgaan met de prediking aan de besnedenen en dat ze hun bediening zouden begrenzen tot de besnijdenis (Israël). Dit komt overeen met de openingswoorden van de brief van Jacobus: “

“Jac.1:1: Jakobus, een dienstknecht van God en van den Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: zaligheid.

Hieruit blijkt dus dat Paulus en Jacobus arbeiden onder twee verschillende evangelieën en dat verklaart waarom hun onderwijs, betreffende de rechtvaardiging, zo in tegenstelling tot elkaar staat.

Het evangelie van de Onbesnedenen

Het “evangelie van de onbesnedenen” ziet terug naar Abram voordat hij de Vader van het Hebreeuwse volk werd. Abram was een goddeloze heiden die uit een familie van afgoden aanbidders kwam (Jozua 24:2). Toen God aan Abraham verscheen droeg Hij hem op om Ur der Chaldeeën te verlaten naar een land dat Hij hem zou aanwijzen, dat wij nu kennen als het beloofde land. Hij vertelde Abram eveneens dat hij een groot volk zou worden, zijn zaad zou zijn als de sterren des hemels en al de geslachten der aarde zouden door zijn zaad gezegend worden.

“Gen15:6: En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid.

God rekende hem gerechtigheid toe op basis van alleen geloof. Daarom werd hij gerechtvaardigd door geloof, zonder werken. Dat is de basis van het argument van Paulus in Romeinen hoofdstuk 4:

“Rom.4:2-3: 2 Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. 3 Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

Abraham werd door God voor eeuwig rechtvaardig verklaart terwijl hij op dat moment nog niet besneden was. Dat laat ons zien dat rechtvaardiging nimmer steunde op inzetten zoals besnijdenis of waterdoop, doch alleen op geloof! Als we zien dat de religieuze leiders van Israël, in de dagen van Paulus, er van overtuigd waren dat de Heidenen niet gered konden worden als ze niet besneden werden, gebruikt Paulus Abraham als voorbeeld van het tegendeel. En aldus legt hij hen de volgende vraag voor:

“Rom.4:9-10: 9 Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis, of ook over de voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid. 10 Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid.

Paulus legt een onweerlegbare zaak aan hen voor dat, als God Abraham rechtvaardigde zonder religieuze besnijdenis, waarom het dan zo moeilijk voor de leiders van Israël is te accepteren dat God rechtvaardigheid kan toerekenen, zonder werken, aan de Heidenen die zijn evangelie ontvingen? Dit is het goede nieuws voor de onbesnedenen, dit goede nieuws wordt heden ten dage nog steeds verkondigd. Omdat de Heidenen vandaag de dag gered worden als Abraham is hij de Vader van allen die geloven.

Het evangelie der besnedenen

Ongeveer twee jaar nadat Abraham was gerechtvaardigd bekrachtigde God het verbond der besnijdenis met hem en veranderde zijn naam van Abram in Abraham. Er is op gewezen dat de letter “h” de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet is en dat stelt “genade” voor in de Schrift. Bijgevolg, toen God de letter “h” toevoegde aan de naam van Abraham toonde Hij genade door Abraham te verhogen waardoor hij het kanaal van zegen zou zijn. U ziet dat het “evangelie der besnedenen” ook terug gaat naar Abraham en wel naar de tijd dat God het verbond der besnijdenis bekrachtigde met de Patriarch, hetwelk hem scheidde van de goddeloze heidenen die rondom hem waren. Technisch gezien was dit de geboorte van het Hebreeuwse volk.

Het teken der besnijdenis was het zegel van rechtvaardigheid van het geloof dat Abraham had in God (Rom.4:11). Vandaag de dag is het zegel de Heilige Geest (Ef.1:13-14). Het is duidelijk dat de besnijdenis een verbond van “werken” was (Gen.17:10-14; vergelijk met Gen.26:5). Ieder mannelijk kind moest op de achtste dag besneden worden opdat hij een kind van het verbond gemaakt zou worden. Ofschoon het ritueel van het besneden worden hem niet redde, kon iemand niet gered worden die, in Israël, niet besneden was. Besnijdenis gaf het kind de gelegenheid om gered te worden. Omdat Israël een verbondsrelatie had met God was de boodschap waaronder zij functioneerde “het evangelie der besnijdenis”. Wij moeten hier opmerken dat het evangelie der besnijdenis en het evangelie van het koninkrijk onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Beide zijn gebaseerd op een prestatie systeem. Onder dat programma, en boodschap, arbeidde Jacobus toen hij zijn brief schreef.

Rechtvaardiging in de brief van Jacobus

“Lukas 18:9-14: 9 En Hij zeide ook tot sommigen, die bij zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren, en de anderen niets achtten, deze gelijkenis: 10 Twee mensen gingen op in den tempel om te bidden, de een was een Farizeer, en de ander een tollenaar. 11 De Farizeer, staande, bad dit bij zichzelf: O God! ik dank U, dat ik niet ben gelijk de anderen mensen, rovers, onrechtvaardigen, overspelers; of ook gelijk deze tollenaar. 12 Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles, wat ik bezit. 13 En de tollenaar, van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar den hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: O God! wees mij zondaar genadig! 14 Ik zeg ulieden: Deze ging af gerechtvaardigd in zijn huis, meer dan die; want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

Gedurende de aardse bediening van de Heer waren er velen in Israël die op zoek waren om hun eigen rechtvaardigheid vast te stellen. Met dit in gedachten sprak onze Heer de zojuist geciteerde gelijkenis (Lukas 18:9-14) hoe een mens gerechtvaardigd kon worden in Zijn dagen. We moeten er aan denken dat een gelijkenis genomen wordt uit een werkelijke levenservaring, of het is iets wat inderdaad kon gebeuren. Met andere woorden, er waren waarschijnlijk twee mannen die naar de tempel waren gekomen om te bidden voordat de Heer deze geschiedenis vertelde.

De trotse Farizeër bad tot God dat hij dankbaar was dat hij niet zo was als die zondige tollenaar die daar stond. Hoe God om kon gaan met deze walgelijke afpersers en echtbrekers was hem een raadsel. Want uiteindelijk vastte hij, de Farizeër, niet één keer, maar twee keer per week. Verder beroemde hij zich op het feit dat hij royaal gaf van alles wat hij bezat. Aan de andere kant vernederde de godvrezende tollenaar zichzelf voor God. Hij durfde zijn ogen zelfs niet opslaan naar de hemel en erkende dat hij een zondaar was die de hel verdiende, en bovendien zelfs onwaardig was om tot God te spreken die heiliger en zuiverder was dan de door de wind gedreven sneeuw. Hij bad: *“O God! wees mij zondaar genadig!”*. De Heer zei: Deze man ging af, gerechtvaardigd voor God, in zijn huis.

Het is interessant om op te merken dat het woord “genadig”, dat in deze passage wordt gebruikt, het Griekse woord “hilaskomai” is, en dat betekent “verzoenen voor de zonde”. Het is exact het zelfde woord dat wordt gebruikt voor de genadetroon in de Oud Testamentische tabernakel alwaar de Hogepriester het bloed van verzoening sprenkelde voor de zonden van het volk. In wezen reageerde de tollenaar in geloof tot God maar hij begreep dat God een bloedoffers van hem eiste om zijn zonden te verzoenen. Daarom drukt geloof zich uit door het brengen van het juiste offer. Dit is precies wat Jacobus bedoelde met betrekking tot rechtvaardiging onder het programma waaronder hij diende.

“Jac.2:14-16: 14 Wat nuttigheid is het, mijn broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zaligmaken? 15 Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijks voedsel; 16 En iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm, en wordt verzadigd; en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?”

Jacobus stelt de volgende vraag aan zijn lezers: Als een mens zegt dat hij geloof heeft en dat geloof niet vergezeld gaat met werken, kan dat geloof hem redden? Hij gebruikt dan een voorbeeld uit het alledaagse leven om zijn punt toe te lichten. Stel dat een Hebreeuwse broeder een moeilijke tijd doormaakt vanwege zijn trouwe getuigenis van de Messias. Het

gevolg hiervan is dat hij niet weet waar zijn volgende maaltijd vandaan moet komen of waar hij onderdak zal vinden voor de kou. Als u dan zegt: ga in vrede geliefde broeder en hem niet helpt, zijn uw woorden dan niet zinloos? De geestelijke toepassing is deze: De broeder die de behoeftige broeder het beste wenst vertegenwoordigt alleen geloof, maar Jacobus concludeert dat alleen geloof zonder verdienste is want het helpt de behoeftige broeder niet in zijn alledaagse behoeften.

“Jac.2:17-18: 17 Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood. 18 Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt het geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen.

De conclusie die Jacobus trekt uit het voorgaande is: geloof zonder werken is dood hetgeen zijn toehoorders ten volle konden onderschrijven vanwege de volkshuishouding waaronder zij leefden. Jacobus laat verder zien wat hij bedoelde: Eén man zegt: “Ik heb alleen geloof”. De andere man stapt naar voren en zegt: “Maar ik heb werken”. Jacobus vraagt nu aan de eerste man: “Toon mij uw geloof uit uw werken”. De apostel weet dat hij niet in staat is om dat te doen vanwege het feit dat geloof niet gezien kan worden zonder werken. De tweede man is wel in staat om zijn geloof te laten zien omdat zijn werken dat aangeven.

“Jac.2:19-20: 19 Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen. 20 Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is?

Hoe vaak zal Jacobus van één van zijn landgenoten niet hebben gehoord: “ik geloof in God”. Maar Jacobus merkte op dat er geen vrucht was in zijn leven die zijn bewering ondersteunde hetgeen toch vereist was onder het evangelie van de besnedenen. Jacobus wijst krachtig op het feit dat: *“de duivelen geloven het ook, en zij sidderen”*. De gevallen menigten van Satan geloven ook dat er één God is maar ze hebben niet het verlangen om, hoe dan ook, voor de Heer te leven. Feitelijk dagen ze Hem openlijk uit en werken ze Hem tegen. Zij sidderen als ze aan God denken omdat ze weten wat hun te wachten staat in het komende oordeel. En opnieuw trekt Jacobus de conclusie dat geloof zonder werken dood is.

“Jac.2:21-24: 21 Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar? 22 Ziet gij wel, dat het geloof mede gewrocht heeft met zijn werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken? 23 En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest. 24 Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof?

Jacobus gebruikt Abraham ook als een voorbeeld om de belangrijkheid te laten zien van het hebben van een levend geloof met betrekking tot de boodschap die hij verkondigde aan de besnedenen. Ten eerste is het belangrijk om op te merken dat Jacobus speciaal de nadruk legt op Abraham toen deze werd geroepen om zijn zoon, Izak, te offeren op het altaar. Dat is betekenisvol omdat we weten dat Abraham alreeds gered was vóór deze beproeving die van de hand van God kwam. Enige jaren vóór deze beproeving had hij ook het teken van de besnijdenis ontvangen welks was het zegel van de rechtvaardiging van het geloof. Zoals we hebben gezien markeerde het ritueel van de besnijdenis het begin van het Hebreeuwse volk en dat maakt Abraham de Vader van het uitverkoren volk. We moeten hier aan toevoegen dat Jacobus spreekt over het geloof van Abraham nadat hij een zware proef had ondergaan

teneinde het metaal te testen van welk soort het was. De patriarch was getrouw gedurende deze proef en werd bekend als de Vriend van God.

De bereidheid van Abraham om zijn zoon Izak op het altaar te offeren liet zien dat zijn geloof echt was. De vraag van Jacobus: *“Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd?”* geeft aan dat de werken van Abraham zijn geloof bevestigden. De apostel zegt het op deze manier: *“Ziet u nu hoe geloof samenwerkte met zijn werken en dat door de werken het geloof compleet werd?”*. De combinatie van geloof en werken bevestigde dat het geloof van Abraham een levend geloof was dat zichzelf manifesteerde door werken. Het was compleet! Volgens Jacobus diende Abraham als voorbeeld voor de besnedenen dat geloof en werken vereist waren om, onder dat programma, gered te worden.

Pastor C. R. Stam heeft gezegd: *“Geloof zal ongetwijfeld, te allen tijde, God benaderen op Zijn manier; om Hem te benaderen op een andere manier zou ongeloof en eigenzinnigheid zijn. Terwijl werken dus op zich niet kunnen redden, redden ze iemand als uitdrukking van het geloof. Betekent dit dat werken op zichzelf afdoende zijn? Nee! Ze zullen alleen van nut zijn als uitdrukking en getuigenis van geloof zoals Jacobus dat duidelijk leert.*

Voorbeelden hiervan zijn in overvloed te vinden in de geschiedenis van Israël. Voorafgaand aan de hemelvaart van de Heer gaf Hij de Grote Opdracht aan Zijn discipelen wat ook het volgende bevatte:

“Markus 16:16: Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.

Het is belangrijk om hier de volgorde op te merken die de Heer Zelf voor heeft geschreven. Hij zegt: *“Die geloofd (geloof) zal hebben, en gedoopt (werken) zal zijn, zal zalig worden”*. Dat is duidelijk, en eenvoudig, de volgorde! God eiste toen dus de waterdoop voor de Israëlieten om gered te worden. De waterdoop symboliseerde het afwassen van zonden. Als ze weigerden zich te onderwerpen aan deze water ceremonie dan bleek daaruit hun ongeloof zoals de volgende passage dat bewijst:

“Lukas 7:28-30: 28 Want Ik zeg ulieden: Onder die van vrouwen geboren zijn, is niemand meerder profeet, dan Johannes de Doper; maar de minste in het Koninkrijk Gods is meerder dan hij. 29 En al het volk, Hem horende, en de tollenaars, die met den doop van Johannes gedoopt waren, rechtvaardigden God. 30 Maar de Farizeen en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.

Jacobus wilde een waterdichte zaak presenteren om zijn argument verder te onderbouwen. Daarom brengt hij Rachab naar voren als voorbeeld om zijn zaak te bewijzen:

“Jac.2:25: En desgelijks ook Rachab, de hoer, is zij niet uit de werken gerechtvaardigd geweest, als zij de gezondenen heeft ontvangen, en door een anderen weg uitgelaten?”

Geloofde Rachab echt dat de God van Israël in staat was om haar en haar huis te redden van het naderend onheil? Haar eigen woorden bewijzen dat ze in geloof op God gereageerd had. Nadat Rachab met de verspieders de geschiedenis had gedeeld hoe de gehele stad had gehoord wat er gebeurd was met de Egyptenaren en de Amorieten, zei ze:

“Jozua 2:10: Want wij hebben gehoord, dat de HEERE de wateren der Schelfzee uitgedroogd heeft voor ulieder aangezicht, toen gij uit Egypte gingt; en wat gijlieden aan de twee koningen der Amoriëten, Sihon en Og, gedaan hebt, die op gene zijde van de Jordaan waren, dewelke gijlieden verbannen hebt.

Maar was ze oprecht of waren het woorden waarvan ze wist dat ze gehoord wilden worden? Het feit is dat ze de boodschappers verstopte onder vlasstoppelen op het dak; en dat ze hen een veilige aftocht gaf, gaf de oprechtheid van haar geloof aan.

Rachab was, zoals haar eigen woorden duidelijk aangeven, reeds gered voordat ze voorzag in een veilige aftocht voor de boodschappers van Jozua. Ze was gerechtvaardigd door werken op zo'n manier dat haar acties aangaven dat ze gered was. Aan het einde van de Koude Oorlog met de Sovjet Unie wilde President Ronald Reagan het aantal kernwapens van beide grootmachten reduceren. Toen onze CIA eindelijk in staat was om deze reducties in de Sovjet Unie te controleren hield President Reagan er van om een oude Russische spreuk te citeren: “geloof maar controleer”. In wezen was rechtvaardiging in het verleden gebaseerd op hetzelfde concept: “geloof maar controleer”.

Tot de dood ons scheid

“Jac.2:26: Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood.

Vastgesteld hebbende dat geloof en werken essentieel waren gedurende de vorige bedeling, willen wij inspelen op het voorbeeld dat Jacobus gebruikt voor het zeker stellen van zijn bewering. Onder leiding van de Geest openbaart Jacobus aan ons wat de fysieke dood voorstelt.

“Dood” in de Schrift heeft nimmer het idee van stopzetting van het bestaan. Of we nu spreken over dood in de context van fysiek, geestelijk of eeuwig, het betekent steeds “scheiding”. Toen God in het begin de mens schiep, schiep hij hem als een wezen bestaande uit geest, ziel en lichaam zoals Paulus dat noemt in de brief aan de Thessalonicenzen:

“1Thess.5:23: En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus”.

Zoals we weten is het lichaam het stoffelijke deel van ons wezen en in dat lichaam wonen ziel en geest. Ofschoon in wezen verschillend zijn ziel en geest onlosmakelijk met elkaar verweven en maken ze het geestelijke deel uit van ons bestaan (Hebr.4:12). De ziel is de zetel van onze emoties terwijl onze geest het controlecentrum is van het lichaam. De geest is het rationele deel van ons wezen dat ons in staat stelt om te denken en te weten, vooral met betrekking tot het redeneren. We moeten begrijpen dat het de belangrijkste tussenpersoon is waardoor het lichaam wordt verlevendigt, en de geest is zich bewust van God, “Godsbewustzijn” (Rom.1:9).

Terwijl we de neiging hebben om te zeggen: lichaam, ziel en geest verwijst Paulus naar de anatomie van de mens in omgekeerde volgorde: geest, ziel en lichaam. Wij geloven dat de apostel ze noemt naar mate van de belangrijkheid waardoor wordt aangegeven de

betekenisvolle rol van de “geest” in ons fysiek en geestelijk leven. Het debat in de medische wereld heeft jarenlang gewoed met betrekking tot het feit wanneer de dood werkelijk intreedt. Aanvankelijk werd geloofd dat de dood intrad als het hart stil stond, maar recentelijk heeft de medische wetenschap eindelijk opgepakt wat de Schrift sinds het begin heeft onderwezen en dat wordt hier bevestigd door Jacobus; namelijk dat: *“het lichaam zonder geest dood is”*. De dood treedt in als de geest/ziel het lichaam verlaat – *scheiding!* Hier volgen een tweetal onbevooroordeelde verslagen van deskundigen in de gezondheidszorg die regelmatig met de dood te maken hebben:

De volgende vraag werd geplaatst in een medisch tijdschrift: “Treedt de dood in als de hersenen niet meer functioneren?”

1)- “Ik ben een professor in de neurologie (zenuwleer) en mijn antwoord op deze vraag is ja..., als ik soms wordt gevraagd om aan te geven of iemand hersendood is dan doe ik dat vanwege het feit dat aan veel criteria wordt voldaan (diagnostische testen, enz.), en soms kan ik het niet om verschillende redenen. Er is bepaald iets anders of er ontbreekt iets bij iemand die hersendood is. Ik bedenk dat dit bevooroordeeld klinkt, maar ik wil er op wijzen dat ik niet echt religieus ben. Staande aan het bed van iemand die hersendood is voelt alsof je in de aanwezigheid bent van een persoon die gestorven is door hartfalen. De één noemt het geest, ziel, of iets anders, wat het ook is, dat ons tot mens maakt is er niet meer”.

2)- “Ik denk dat hersendood een betrouwbaar criterium is voor de dood. Als de persoon is aangesloten op systemen om het leven in stand te houden dan is dat het waarom hun hart voortgaat met kloppen. Ik heb dat vaak gezien sinds ik werk in een intensive care unit. Soms hebben we iemand aan de beademing en hun EEG is vlak en wij stoppen met de beademing en de dood treedt bijna onmiddellijk in”.

In wezen volgt de conclusie van Jacobus deze gedachtegang: zoals het lichaam zonder geest dood is zo is geloof zonder werken eveneens dood; dit in relatie met de voorwaarden van het evangelie waaronder hij diende. Met andere woorden, als er geen geest is dan is er geen fysiek leven. Insgelijks er geen werken waren als een uitwendige vertoning van geloof, dan was er ook geen geestelijk leven (Luk.7:29-30).

Hoofdstuk 7

Pas op uw tong

“Jac.3:1-2: 1 Zijt niet vele meesters, mijn broeders, wetende, dat wij te meerder oordeel zullen ontvangen. 2 Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in den toom te houden.

De volwassen man

Als Jacobus aan zijn landgenoten, die de Heer kennen, schrijft, waarschuwt hij degenen die leraars willen worden niet te snel die positie in te nemen zonder eerst de ernst van hun besluit te overdenken. De term “meester” is het Griekse woord didaskalos en betekent instructeur of leraar in het Nieuwe Testament. De apostel vreesde dat velen van hen die deze positie verlangden, in de Koninkrijks Gemeente, niet gekwalificeerd waren. Hij had opgemerkt dat de ambitie om gezag uit te oefenen hun oordeel had vertroebeld. Omdat ze niet geroepen waren

om leraren te zijn waren deze broeders als losse kanonnen die over het dek van een schip rollen. Hun onbekwaamheid om de waarheid effectief te communiceren zou meer kwaad dan goed doen.

Terwijl we Jacobus niet vooruitstrevend zouden willen noemen was hij niet bang om zijn gedachten uit te spreken. En aldus waarschuwt hij de dienaars van het Woord dat zij: *“te meerder oordeel zullen ontvangen”*. De leraar zal worden gehouden aan een veel hoger nivo van nauwkeurigheid want wat hij onderwijst en beïnvloed het leven van velen tot in eeuwigheid. God zal niet alleen zijn motieven onderzoeken en de intentie van zijn hart, maar ook wat hij heeft onderwezen en hoe het onderwijs plaats vond. Jacobus zelf is alert op het feit dat degenen die de Schrift onderwezen aan een hogere standaard werden gehouden. De leraar is verantwoordelijk voor het onderwijzen van de waarheid en dat moet ook naar voren komen in zijn eigen leven want anders zijn zijn woorden als putten zonder water.

Petrus zegt met betrekking tot degenen die met het Woord dienen: *“Indien iemand spreekt, die spreke als de woorden Gods”* (1Petrus 4:11). Met andere woorden, een leraar moet, in zijn onderwijs, altijd op één lijn liggen met het Woord van God. De Schriften zijn de standaard. Daarom is de leraar de drager van de standaard. Terwijl de waarheid vaak aanstotelijk is moet het medium er van niet aanstotelijk zijn door onzorgvuldig en onbezonnen woorden te gebruiken. Maar Jacobus bekent dat dit te vaak het geval is.

“Jac.3:2: Want wij struikelen allen in vele. Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het gehele lichaam in den toom te houden.

Let er op dat de apostel zichzelf insluit in deze beschrijving. Jacobus kon soms hard over komen en blijkbaar begreep hij dat hij daaraan, in zijn eigen leven, moest werken. De Schrift verbloemt nimmer de tekortkomingen en mislukkingen van de mens, de Schriften geven altijd een open en getrouwe beoordeling. Dat is een goed voorbeeld van het goddelijke karakter van het Woord van God, want als dit de gedachten en woorden waren van een sterveling dan zouden ze gesuikerd worden om ze aangamer te maken.

De “volwassen” man is er gevoeliger voor hoe hij zijn gedachten onder woorden moet brengen. Hij disciplineert zichzelf om de waarheid in liefde te spreken want dat dient er toe om de gelovige te stichten tot eer en glorie van God.

Jacobus, de meester in het veraanschouwelijken

“Jac.3:3-4: 3 Ziet, wij leggen den paarden tomen in de monden, opdat zij ons zouden gehoorzamen, en wij leiden daarmede hun gehele lichaam om; 4 Ziet ook de schepen, hoewel zij zo groot zijn, en van harde winden gedreven, zij worden omgewend van een zeer klein roer, waarhenen ook de begeerte des stuurders wil”.

De meester in het veraanschouwelijken gebruikt twee voorbeelden om de rol van de tong aan te geven (mond, spreken, woorden, etc.) met betrekking tot het lichaam. Wij zouden het paard indelen bij de grote dieren, maar een klein metalen bit wordt gebruikt om het paard in de gewenste richting van zijn berijder te laten gaan. Het bit, ofschoon onbelangrijk lijkend, heeft zijn uitwerking op het hele lichaam van dit krachtig wezen. Hetzelfde is waar voor grote schepen; ze worden gestuurd door een klein roer. De roerganger beweegt de helm van het

roer, dat in verhouding tot het schip relatief klein is, om het schip van richting te laten veranderen.

In de Tweede Wereldoorlog richtte het Duitse oorlogsschip, de Bismarck, een ware ravage aan onder de Engelse schepen in de noord Atlantische zee, de één na de ander zonk. De Bismarck bleek onverwoestbaar te zijn totdat een torpedo, gelanceerd door een Engels vliegtuig, haar roer vernielde. Dit voorzag in haar ondergang. De kapitein kon het schip alleen in cirkels laten varen; het gevolg hiervan was dat het schip geen veilige haven in Frankrijk kon bereiken. De Koninklijke luchtmacht bombardeerde de Bismarck en zond haar naar de bodem van de Atlantische oceaan.

Gelijk het bit en het roer mag ook de tong een klein lid zijn, in vergelijking met de andere leden van het lichaam, maar het is ongeëvenaard wat zijn invloed aangaat. Hier moeten we even blijven staan om te zien wat er ten grondslag ligt aan dit ongedisciplineerd lid van het lichaam. Onze Heer legt zijn vinger op de zere plek:

“Matth.15:17-19: 17 Verstaat gij nog niet, dat al wat ten monde ingaat, in de buik komt, en in de heimelijkheid wordt uitgeworpen? 18 Maar die dingen, die ten monde uitgaan, komen voort uit het hart, en dezelve ontreinigen den mens. 19 Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen.

De tong is eigenlijk neutraal! De tong maakt kenbaar wat in het hart van de mens is. Als u vraagt wat er in het hart van Adolf Hitler was dan geven zijn eigen woorden haat, vooringenomenheid en moord aan waaraan de dodenkampen van de nationaal socialisten ons herinneren. Als u vraagt wat in het hart van de gelovigen te Rome was dan was dat om te gehoorzamen aan de leer die hen werd overgeleverd door de apostel Paulus (Rom.6:17). Zo ziet u dat de woorden van de mens zijn karakter openbaren en aangeven of zijn gedachten en acties onder de inwerking zijn van de Geest van God.

Wij geloven dat de voorbeelden die Jacobus te baat neemt ons ook een andere les leren. Het bit in de mond van een paard wordt ook gebruikt om, als de teugels stevig worden aangetrokken door de berijder, het paard te stoppen. Het Woord van God is als dat bit: de wet stopt iedere mond: *“...opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij”* (Rom.3:19). Aan de andere kant, de stuurman van het schip beweegt het roer om het vaartuig te sturen in de richting die hij wil. Zo ook kan de Kapitein van onze redding het hart en de tong van de gelovige leiden om gezonde woorden, die God verheerlijken, uit te spreken.

“Jac.3:5: Alzo is ook de tong een klein lid, en roemt nochtans grote dingen. Ziet, een klein vuur, hoe groten hoop houts het aansteekt.

Na de voorgaande vergelijkingen te hebben geschetst zegt Jacobus dat, alhoewel de tong klein is, het grote dingen zegt. De tong verheugt zich in resultaten en hoe ze zijn bereikt. De tong is groots en arrogant in zijn beschrijving van de dingen. De geschiedenis van de Titanic is in dezen een klassiek geval. De naam Titanic is op zichzelf al opvallend. Het is afgeleid van de Titanen, de mythische goden van het aloude Griekenland. Het volgende uittreksel is genomen uit “Ontdek de geheimen van de Titanic”, en is gebaseerd op historische verhalen over de oceaanstomer:

“De Titanic was 883 voet lang, 92 voet breed en woog 46328 ton. Ze was 104 voet hoog van de kiel tot de brug en bijna 35 voet daarvan was beneden de waterlijn en eveneens stond ze hoger boven het water dan de meeste stedelijke gebouwen van die tijd. Er waren drie schoorstenen; er was ook een vierde schoorsteen, een nep schoorsteen, toegevoegd om indruk te maken van haar gigantische afmetingen en kracht, en om haar rook af te voeren van haar vele keukens en haar galerijen. Ze was op dat moment het grootste, door de mensen gemaakt, beweegbaar object ...”.

Bovendien was ze ontworpen om een wonder te zijn van moderne veiligheidstechnologie. Ze had een dubbele scheepshuid van 1 duim dikke stalen platen en (krachtig onder de aandacht gebracht van het publiek) een systeem van 16 waterdichte compartimenten verzegeld door massieve deuren die gelijktijdig gestart konden worden door een elektrische schakelaar op de brug of zelfs automatisch door watersensoren. De pers begon haar “onzinkbaar” te noemen”.

“Haar accommodaties waren de modernste en de meest luxueuze van de gehele oceaan...de passagiershutten en de eersteklas faciliteiten konden concurreren met de beste hotels op het Continent. De eersteklas passagiers gleden als het ware zes verdiepingen, met een glaskoepels omgeven lift, omlaag om te genieten van haute cuisine in de weelderige eersteklas eetzaal die de gehele breedte van het schip, op het D-dek, in beslag nam. Ze bood twee muzikale ensembles aan (dus meer dan de standaard van één) met de beste muzikanten op de Atlantische oceaan, velen van hen waren van rivaliserende lijnen gelokt. Er waren twee bibliotheken, een eerste en een tweede klas. Zelfs de derde klas (tussendek) hutten waren luxueuzer dan de eerste klas hutten op sommige stoomschepen van de concurrenten....”.

De beweringen van de White Star Line laten zien hoe de tong uitspat in prestaties. Nadat bekend was geworden dat men dacht dat er iets niet in orde was met de Titanic legde een journalist het volgende vast: “Meneer Franklin, Vice-President van de White Star Company, verklaart dat de Titanic onzinkbaar is!”. Anderen schepten op: “Zelfs God kan de Titanic niet tot zinken brengen”. De geschiedenis heeft echter bewezen dat ze niet onzinkbaar was. Vele jaren geleden werd Eva Hart, één van de laatst overgebleven overlevenden van de tragedie, geïnterviewd voor een documentaire die gemaakt zou worden van deze noodlottige reis. De interviewer vroeg Eva Hart of de Titanic ooit gelicht zou worden uit haar watergraf. Zonder aarzeling antwoorde ze: “Beslist niet! Het moet op de oceaanbodem blijven als een monument van de arrogantie van de mens!”.

De ongedisciplineerde tong

“Jac.3:5-6: 5 Alzo is ook de tong een klein lid, en roemt nochtans grote dingen. Ziet, een klein vuur, hoe groten hoop houts het aansteekt. 6 De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid; alzo is de tong onder onze leden gesteld, welke het gehele lichaam besmet, en ontsteekt het rad onzer geboorte, en wordt ontstoken van de hel”.

Door heel dit hoofdstuk beschrijft Jacobus het exploiteren van de tong in relatie met datgene wat voortkomt uit de zondige natuur. Terwijl we het fijn zouden vinden als hij zijn gedachten limiteert tot de goddelozen is het de realiteit dat ook gelovigen, zoals we allen wel weten, gevoelig zijn voor de gevaren van deze natuur. Daarom, als Jacobus de beeldspraak gebruikt van “vuur” voor de tong wil hij zijn lezers waarschuwen voor het gevaar van het niet onder controle hebben van de tong.

Vuur heeft vele voordelen als het begrensd wordt; als het echter de kans wordt gegeven om zich ongecontroleerd te verspreiden kan het een hele stad verwoesten. Van de grote brand in Chicago, in oktober 1871, wordt gezegd dat het 17450 gebouwen heeft verwoest, ongeveer 300 mensen heeft gedood, en 98500 mensen achterliet zonder onderdak. De ongecontroleerde tong kan ook zo verwoestend zijn, speciaal als het kwaad verspreid die een vertekend beeld geeft, het verwoest reputaties en het ruïneert levens. De woorden van Morgan Blake, van het dagblad van Atlanta zijn, op zijn minst, schrikaanjagend:

“Ik ben dodelijker dan de gillende granaat uit de Howitzer. Ik win zonder te doden. Ik haal huishoudens onderuit, breek harten, en verwoest levens. Ik reis op de vleugels van de wind. Geen onschuldige is sterk genoeg om mij te intimideren, geen zuiverheid is zuiver genoeg om mij te ontmoedigen. Ik heb geen respect voor de waarheid, geen respect voor rechtvaardigheid, geen barmhartigheid voor degenen die weerloos zijn. Ik vergeet nooit en vergeef zelden. Mijn naam is Kwaadspreker!”.

Jacobus waarschuwt zijn toehoorders dat de tong een wereld van ongerechtigheid is die zichzelf vertoont in hun leden als een verontreiniger van het hele lichaam en wordt als een vuur ontstoken door de hel. Het punt dat de apostel hier maakt kan gezien worden in het leven van Judas Iscariot. De eerste woorden van Judas aan de Hogepriester zet een aantal gebeurtenissen in beweging die ons allen bekend zijn.

“Matth.26:14-16: 14 Toen ging één van de twaalfen, genaamd Judas Iskariot, tot de overpriesters, 15 En zeide: Wat wilt gij mij geven, en ik zal Hem u overleveren? En zij hebben hem toegelegd dertig zilveren penningen. 16 En van toen af zocht hij gelegenheid, opdat hij Hem overleveren mocht.

Het hart van Judas was vruchtbare grond voor Satan om het zaad van verraad in te planten. De woorden waaraan vorm werd gegeven door zijn tong laten ons zien wat er werkelijk in zijn hart was, bedrog, hebzucht, en macht. Voor dertig zilverlingen, een behoorlijke som geld in die tijd, levert Judas de Meester over in de handen van boze mensen. Toen de Heer de samenzwering blootlegde in de bovenkamer zeiden de discipelen, hun eigen hart kennende: “Heer, ben ik het?”. Och, dat wij toch zo snel mochten zijn om onszelf te onderzoeken in tijden van crisis!

De tong van Judas verontreinigde zijn hele wezen. Zijn daden bewijzen dit feit. De oren van Judas hoorden de Meester zeggen: “*Eén van jullie zal mij verraden*”, maar hij weigerde om zich af te keren van zijn boze weg. Hij was degene wiens voetstappen het gespuis naar Getsemane leiden omdat hij wist dat de Heer daar verbleef om te bidden. Voordat ze in de hof arriveerden had hij de soldaten van de tempel geïnformeerd om degene gevangen te nemen die hij zou kussen. Het waren dus de lippen van Judas die de Meester hebben verraden.

De tong van Judas werd in vlam gezet door de hel. Het Griekse woord “gehenna”, dat Jacobus hier gebruikt, moet niet verward worden met de onzichtbare wereld, algemeen bekend als Hades. De letterlijke “hel” van de Bijbel is een plaats die door God geschapen is voor de duivel en zijn engelen. Omdat de mensen Satan volgden in zijn opstand tegen God plaatste ook de mens zichzelf bloot aan het gevaar van het oordeel als hij nalaat Gods genadige voorziening van redding te ontvangen. Hel is een eeuwigdurend vuur, de eeuwige duisternis, vernietiging, ellende en verlies van welzijn. Geliefden, het kwaad dat in de eerste plaats de vuren van de hel aansteekt is hetzelfde kwaad dat kenmerkend is voor de zondige natuur waaraan de tong uitdrukking geeft. De tong kan snel een leven veranderen in een brandende

hel van vernietiging. Denk aan Judas! Toen hij zich realiseerde dat hij veroordeeld was voor het verraden van onschuldig bloed en uitgestoten was door degenen waarmee hij had samengezworen, werd hij zo zwaarmoedig dat hij heenging en zich verworgde (Matth.27:3-5).

“Jac.3:7-8: 7 Want alle natuur, beide der wilde dieren en der vogelen, beide der kruipende en der zeedieren, wordt getemd en is getemd geweest van de menselijke natuur. 8 Maar de tong kan geen mens temmen; zij is een onbedwingelijk kwaad, vol van dodelijk venijn.

Toen de mens voortkwam uit de hand van God werd hem heerschappij gegeven over “de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt! (Gen.1:28). Voorafgaand aan de zondeval leefden mens en dier met elkaar in volmaakte harmonie. Na de zondeval was het een geheel andere zaak. De vloek veranderde in hoge mate het gedrag van de dierlijke schepping, zelfs zoveel dat veel dieren vleeseters werden. Deze dieren van het veld boezemden angst in het hart van de mens, de mens moest daarom constant alert zijn om niet de volgende maaltijd te worden van een roofdier.

Het is interessant dat, na de vloed in de dagen van Noach, God de opdracht herstelde dat de mens heerschappij zou voeren over Zijn schepping, God deed een wonderbaarlijk iets: Hij nam de angst van de mens en plaatste het op ieder levend ding.

“Gen.9:2: En uw vrees, en uw verschrikking zij over al het gedierte der aarde, en over al het gevogelte des hemels; in al wat zich op den aardbodem roert, en in alle vissen der zee; zij zijn in uw hand overgegeven.

Vóór de vloed achtervolgden de beesten van het veld de mens maar na de vloed vluchtte het beest voor de mens. Dit verklaart dat, als u een wild dier in de wildernis ziet, deze op het moment dat hij u ziet instinctmatig vlucht naar een veilige plek. Zelfs huisdieren zijn vaak afkerig totdat ze aan ons gewend zijn.

Het woord “heerschappij” in Genesis en de term “temmen” dat door Jacobus wordt gebruikt hebben, alhoewel het niet exact dezelfde woorden zijn, een soortgelijk idee, namelijk “onderwerpen”. Wij gebruiken het woord “temmen” in de zin van het nemen van een wild dier, bijvoorbeeld een wild paard, om zijn wil te breken zodat hij ons dient. Dit is tevens waar voor de wilde leeuw die is getemd om op te treden in het circus. Ofschoon het oorspronkelijke woord “damazo”, (temmen) ook diezelfde gedachte in zich heeft schijnt Jacobus te onderwijzen dat aan de mens de autoriteit is gegeven om deze wezens van God te onderwerpen, zowel die op het land leven als die in de zee leven. Dat kan natuurlijk ook in de vorm zijn van natuurbeheer of ook het vernietigen van een dier die het menselijk leven bedreigt.

Kort geleden zagen we hier dat een zwarte beer, van ongeveer 300 kg, besloot om winterslaap te houden onder iemand zijn veranda. Een afdeling van het bosbeheer werd opgeroepen om de beer te onderwerpen. Dit werd gedaan door de beer te verdoven zodat hij naar een veiliger plaats gebracht kon worden om de winter door te brengen. Terwijl de mens een zwarte beer van ongeveer 300 kg kan onderwerpen om er zeker van te zijn dat hij niemand kan verwonden, kan hij de tong niet onderwerpen die maar al te vaak dodelijk is. Niemand kan de tong onder controle brengen. De volgende keer, als u ziet dat iemand zijn vingers tussen een autodeur krijgt, bedek dan uw oren want waarschijnlijk zult u geen heilzame woorden te horen krijgen.

De tong is “*een onbedwingelijk kwaad, vol van dodelijk venijn*”. Toen de slang de Hof van Eden binnengleed vergiftigden de giftige woorden van Satan de gedachten van onze eerste ouders. “*Gijlieden zult den dood niet sterven*”. Pas op voor de dienaars van Satan want hun leugens zullen uw gedachten vergiftigen betreffende de dingen van de Heer.

“Jac.3:9-12: 9 Door haar loven wij God en den Vader, en door haar vervloeken wij de mensen, die naar de gelijkenis van God gemaakt zijn. 10 Uit denzelfden mond komt voort zegening en vervloeking. Dit moet, mijn broeders, alzo niet geschieden. 11 Welt ook een fontein uit een zelfde ader het zoet en het bitter? 12 Kan ook, mijn broeders, een vijgeboom olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Alzo kan geen fontein zout en zoet water voortbrengen”.

Jacobus kon maar moeilijk begrijpen hoe een gelovige God in één adem kon danken en zich omdraaien om zijn medemens met de volgende adem te vervloeken. In wezen waarschuwde de apostel degenen die dat deden en zodoende de gelijkenis van God vervloekten. Hij wilde dat ze zich zouden herinneren dat hun naaste was geschapen naar de gelijkenis van God. Anders dan de schepping, die altijd bestendig in zichzelf is, wordt de tong gekarakteriseerd door zijn onbestendigheid. Misschien doen we er goed aan enige momenten aandacht te besteden aan de voorbeelden van Jacobus:

Een wel produceert zoet water of zout water, maar u zult nergens een wel vinden die beide, zoet en zout water, tegelijkertijd produceert. Overdenk voor een moment de woorden van Petrus toen de Heer vroeg: “*Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?*” stapte Petrus vrijmoedig naar voren en zei: “*Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods*”. Zoete woorden! Een korte tijd later, werd Petrus gevraagd of hij een volgeling was van Christus. Het verslag vermeldt: “*Toen begon hij zich te vervloeken, en te zweren: Ik ken den Mens niet*”. Bittere woorden! Zoals we zien is de tong van de mens onnatuurlijk in vergelijking met de natuur.

Om zijn argument kracht bij te zetten voegt Jacobus er aan toe: “*Kan ook, mijn broeders, een vijgeboom olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Alzo kan geen fontein zout en zoet water voortbrengen*” (Jac.3:12).

Degenen aan wie deze woorden werden geschreven konden gemakkelijk nagaan wat de apostel zei omdat Israël een agrarische gemeenschap was. Als een landbouwer een boomgaard plantte van vijgenbomen dan hoefde hij zich geen zorgen te maken of de bomen vijgen of olijven zou dragen. Hij wist 100% zeker dat vijgenbomen vijgen voortbrengen. Hetzelfde is waar voor watermassa's: het zijn of zoetwater (zee van Galilea) of zout water (dode zee). Volgens de wet van de natuur is het het één of het ander! Als dat niet het geval was dan zouden we opmerken dat er iets goed fout zit. Dit is natuurlijk precies het punt dat Jacobus maakt naar zijn lezers. Het spreken van een gelovige moet niet gekenmerkt worden door een dubbele standaard. Ze werden van boven geboren; en daarom moesten ze hun tong onder controle houden ter wille van hun getuigenis betreffende Christus.

Hoofdstuk 8

Een verhaal over twee manieren van leven

“Jac.3:13: Wie is wijs en verstandig onder u? die bewijze uit zijn goeden wandel zijn werken in zachtmoedige wijsheid.

Jacobus bedoelde niet dat er geen wijs mens onder hen was. Hij maakt vermelding van degenen die beweerden wijs te zijn maar hun acties spraken hun bewering tegen. Het gedrag van een wijs mens is zonder terechtwijzingen, maar Jacobus nam juist waar dat het omgekeerde het geval was in de levens van degenen die zichzelf, trots, wijs achten. Hij observeerde dat ze zich overgaven aan liegen, strijd en jaloezie, dat waren de vruchten van wereldse wijsheid. Er is een wijsheid die van boven is en er is een wijsheid die aards, vleeselijk en demonisch is.

Ofschoon kennis en wijsheid nauw verwant zijn verschillen ze. Eenvoudig gezegd: wijsheid is de juiste toepassing van kennis. Het is het morele anker van ons verstand. Wijsheid maakt de juiste keuzes. We hebben allen wel eens iemand ontmoet die een rijkdom aan kennis had en die moeilijkheden ondervond om de eenvoudigste beslissing te nemen. Iemand kan niet veel onderwijs hebben genoten maar wel over gezond verstand beschikken.

Wijsheid van beneden

“Jac.3:14-16: 14 Maar indien gij bitteren nijd en twistgierigheid hebt in uw hart, zo roemt en liegt niet tegen de waarheid. 15 Deze is de wijsheid niet, die van boven afkomt, maar is aards, natuurlijk, duivels. 16 Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle boze handel.

Deze passages kunnen misschien het beste worden uitgelegd aan de hand van een Bijbels voorbeeld. Toen Noach en zijn familie na de vloed de nieuwe wereld binnenstapten zei God tegen Noach: *“weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt op dezelve”* (Gen.9:7). Het was niet alleen de wil van God voor het mensdom om de gehele wereld te bevolken, het was eveneens Zijn wil dat Zijn rechtvaardigheid zou worden verspreid tot de vier hoeken van de wereld door hun migratie. Maar de wijsheid van de mens bedacht zelf een plan.

“Gen.11:4: En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen, en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de ganse aarde verstrooid worden!

Volgens de apostel Paulus, die de gebeurtenissen van Genesis 11 uitvoerig behandelt in hoofdstuk 1 van de brief aan de Romeinen, waren de mensen in die dagen in totale opstand tegen God. Hij verwoordt het als volgt:

“Rom.1:21-22: 21 Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden; 22 Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;

De poging van het mensdom om Babylon te koloniseren was gebaseerd op de wijsheid van de wereld. Ze redeneerden dat er, buiten God om, sterkte is in eenheid; bijgevolg trachtten ze zich te vergaderen op één locatie. Dat gaf voeding aan hun doel om een universele religie te vestigen door een toren te bouwen waarop ze konden waarnemen en de hemelen aanbidden. Dit markeerde het begin van de astrologie. Als de mensen God en Zijn woord afwijzen zijn de demonische legerscharen meer dan welwillend om te voorzien in een geestelijk alternatief (1Kor.10:19-20). In wezen zochten ze leiding uit de positie van de planeten en de tekens van de dierenriem waardoor ze geloofden dat ze nauwkeurig de komst van een belangrijke gebeurtenis in hun leven konden voorspellen. Dat was de voorloper van de horoscopen.

Het eindresultaat van de wijsheid van mensen is verwarring zoals we dat zien bij de toren van Babel toen God hun taal verwarde. Jacobus zegt dat de vruchten van menselijke wijsheid zijn: leugens, bitterheid, jaloezie en strijd; dit alles was aanwezig in het aloude Babylon (Rom.1:24-32). Babylon is lange tijd een citadel van boze werken geweest en het zal zijn lelijk gezicht opnieuw opheffen in de toekomstige dag des Heeren wanneer God haar doet drinken uit de drinkbeker van de hevigheid van Zijn toorn. (Op.18).

Wijsheid van boven

“Jac.3:17: Maar de wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordelende, en ongeveinsd.

Jacobus went zich nu tot de wijsheid die van boven is hetwelk de wijsheid is van God. Degenen die hun leven inrichten naar de raad van God zijn als een zoete smaak voor Hem. Deze wijsheid wordt gekarakteriseerd door zuiverheid, vrede, zachtmoedigheid, barmhartigheid, onpartijdigheid en innemende redelijkheid. Koning David is een goed voorbeeld. De Schrift vertelt ons in tal van gelegenheden dat David zich wijselijk gedroeg in al zijn wegen, de vruchten daarvan worden duidelijk gezien in zijn vriendelijkheid die hij toonde aan Mefibóseth (2Sam.9:1-13).

Mefibóseth was de zoon van Jonathan die David lief had. Hij was kreupel vanaf zijn geboorte en u zult zich herinneren dat zijn grootvader, Koning Saul, de doodsvijand was van David. Toen David iemand zond om hem op te halen dacht Mefibóseth waarschijnlijk dat het afgelopen was met hem. In feite was het eerste wat David tegen hem zei: “Vrees niet”, dit geeft aan dat hij zichtbaar beefde. Het was niet de bedoeling van de koning om Mefibóseth kwaad te doen, maar om zijn vriendelijkheid te tonen ter wille van Jonathan. David toonde barmhartigheid aan deze arme misvormde ziel die op velerlei wijze behoeftig was.

“2Sam.9:8: Toen boog hij zich, en zeide: Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?

Het eerste wat David deed was al het land aan Mefibóseth terug geven dat aan zijn grootvader, Saul, had toebehoord. Toen gaf David opdracht aan de nog overgebleven dienstknechten van Saul om de grond te bebouwen voor Mefibóseth opdat de vruchten daarvan konden worden aangewend ten behoeve van zijn zoon Micha en zijn dienstknechten. En aan Mefibóseth werd de eer gegeven om, als één der zonen van de koning, al de dagen van zijn leven aan te zitten aan de tafel van de koning. Dit zijn enige van de “goede vruchten” waarover Jacobus spreekt die getoond werden in het leven van David, David zijn daden waren

een uitwendige uitdrukking van de wijsheid van God. Jacobus zag er erg naar uit dat zijn toehoorders acht sloegen op het onderricht in de Schrift:

“Spreeken 4:7: wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid.....”

Degene die van de hemel naar beneden kwam was de vleesgeworden vervulling van deze wijsheid die van boven is. In Christus zijn: *“.....al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen...”*. In meer dan één geval ontwapende de Heer Zijn vijanden wanneer ze trachten om Hem in de val te lokken over vragen aangaande de wet. Hij liet ze altijd hoofdschuddend achter terwijl ze tot zichzelf zeiden: *“Nooit heeft een mens alzo gesproken, gelijk deze Mens”*.

Christus was het volmaakte voorbeeld van deze hemelse wijsheid toen Hij de gedaante aannam van een dienstknecht en onder ons woonde.

“Zuiverheid”: Toen Hij op deze aarde wandelde kende Hij geen zonde. Pilatus zei van Hem, na een grondig onderzoek: *“opdat gij wetet, dat ik in Hem geen schuld vinde”* (Joh.19:3).

“Vreedzaam”: Bij de laatste maaltijd waren de discipelen verontrust om te weten te komen wie van hen Hem zou verraden en wat het betekende dat Hij hen spoedig zou verlaten. Wetende dat ze bevreesd waren kalmeerde de Heer hun vrees met deze woorden: *“Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u,.....”*. (Joh.14:27). Hoewel, zoals ze wisten, hun wereld uit elkaar zou gaan vallen hadden ze de vrede van Christus die hun ondersteunen zou.

“Zachtmoedigheid”: Toen vaders en moeders hun kleine kinderen tot de Heer brachten opdat Hij voor hen zou bidden en hen zegenen berispten de discipelen deze ouders en verzochten hen om weg te gaan. Maar de Heer was misnoegd over hetgeen zijn discipelen zeiden: *“.....Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods”* (Mark.10:14b). Het was een Hebreeuwse gewoonte voor een vader om zijn kinderen te zegenen (Gen.49:28). En zoals Bengel opmerkt: *“de Heer had geen kinderen zodat Hij alle kinderen kan adopteren”* die in Hem geloven.

“Benaderbaar”: Je kon de Heer eveneens gemakkelijk om iets smeken. Het is belangrijk om in herinnering te brengen dat de Heer is gekomen om de verlorenen in Israël te redden gedurende Zijn aardse bediening. Met dit in gedachten was Hij altijd benaderbaar. U zult zich herinneren dat Nicodemus, die een overste der Joden was, in de nacht tot Jezus kwam en de Heer ontving hem (Joh.3:1-16).

“Vol van barmhartigheid”: De momenten dat de Heer barmhartigheid toonde aan de bedroefden zijn te veel om op te noemen. De dag dat de tien melaatsen Hem een zeker dorp zagen binnengaan riepen ze met luide stem: *“Meester! ontferm U onzer!”*. Zoals we weten had de Heer medelijden met hen en genas hen (Lukas 17:12-13).

“Goede vruchten”: In geheel Zijn bediening bereisde de Meester de hoofdwegen en de zijwegen van Palestina en genas de zieken, troostte de gebrokenen van hart, en wekte doden op (Matth.4:23-24; Joh.11:38-44; vergelijk Hand.10:38). Hij was bekend om Zijn goede werken.

“Onpartijdig”: Christus was eveneens zonder partijdigheid. De geboorte van Christus is een bewijs van dit aspect van Zijn leven. De nacht waarin Hij werd geboren werden arme en

nederige schaapherders uitgenodigd om de Redder, die de Christus was, te bezoeken, de Zoon van God. Twee jaar later kwamen rijke wijze mannen uit het oosten om de nieuw geboren Koning te aanbidden, ze hadden goud wierook en mirre meegenomen. Beide, rijk en arm, en alles daartussen, werden verwelkomt met open armen (Lukas 2:1-20; vergelijk Matth.2:1-12). Dit was consequent het geval in Zijn gehele bediening, of het nu iemand was die moreel berooid was of iemand die moreel getrouw was, de Heer toonde nimmer partijdigheid. Beide, de immorele en de morele hebben een Redder nodig (Joh.3:1-16; vergelijk 8:3-11). Tenslotte was Hij:

“Ongeveinsd” (zonder schijnheiligheid). Anders dan de religieuze leiders in die dagen, die blijkbaar altijd bijbedoelingen hadden, was Christus geheel openhartig. De Heer was altijd oprecht, daarom zal alles wat Hij leerde geschieden op de bestemde tijd. Toen de Redder de discipelen vertelde dat Hij overgeleverd zou worden in de handen van boze mensen en gekruisigd zou worden en op de derde dag weer op zou staan, geschiedde dat precies zoals Hij dat had gezegd (Lukas 24:7).

Deze acht deugden werden volmaakt nageleefd door Christus. Of het nu de Hebreeuwse gelovigen betreft waar Jacobus aan schreef of aan de leden van het Lichaam van Christus, beide groepen kunnen het voorbeeld van Christus in principe volgen in hun respectievelijke programma's. Ofschoon wij niet in staat zijn om zo te wandelen als Hij dat deed, deze deugden zouden onze christelijke wandel moeten karakteriseren tot Zijn eer.

Gezegend zijn de vreedstichters

“Jac.3:18: En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor degenen, die vrede maken.

Hier gaat Jacobus terug naar de Bergrede waarop de leringen in zijn brief zijn gebaseerd. Toen de Heer dit “Handvest van het Koninkrijk” oorspronkelijk aan Israël verschaftte, verklaarde Hij: “*Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden*”(Matth.5:9). De tijden waarin Jacobus schreef waren vervuld met onmenselijke vervolgingen, speciaal met betrekking tot degenen die trouw de naam van de Heer noemden. De wijsheid van de wereld zei dat je gerechtvaardigd zou worden als je de schade, die je ondervonden had, betaald zette. Je bent het aan jezelf verplicht. Maar degenen die onder hen werkelijk wijs waren ontmoedigden hun landgenoten om dat te doen, want geweld baart geweld! De vrucht van een rechtvaardig leven wordt geïllustreerd door een houding van vrede.

Dit word veraanschouwelijkt in de woorden van de hymne: “It is well with my soul” (Het is goed met mijn ziel), dat geschreven is door Horatio Spafford kort nadat hij zijn enige zoon had verloren ten gevolge van roodvonk gevolgd door het verlies van zijn vier dochters bij een tragisch ongeval op zee.

It is well with my soul

When peace, like a river, attendeth my way,
When sorrows like sea billows roll

Whatever my lot, Thou hast taught me to say,

It is well, it is well with my soul.

Tho' Satan should buffet, tho' trials should come,
Let this blest assurance control,

That Christ hath regarded my helpless estate,
And hath shed his own blood for my soul.

Hoofdstuk 9

Een koninklijke strijd

“Jac.4:1-3: 1 Van waar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uw wellusten, die in uw leden strijd voeren? 2 Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen, en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt. 3 Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt.

Wandelen in het vlees

Aan het einde van hoofdstuk 3 vergelijkt Jacobus op doeltreffende wijze de wijsheid die van boven komt die rein is en vrede tot gevolg heeft, met de wijsheid van deze wereld die wellustig en duivels is. Het eindproduct van de wereldse wijsheid is verwarring. Deze conclusie stemt overeen met wat hier volgt in hoofdstuk 4. Jacobus gaat verder in zijn gedachten met een vraag die hij beantwoordt met een vraag: *“Van waar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uw wellusten, die in uw leden strijd voeren?”*. In één ding is het mensdom zeer goed en dat is: elkander beschadigen.

Een jongen vroeg eens: “Vader, hoe beginnen oorlogen?” “Welnu neem de eerste wereldoorlog”, zei zijn vader. Dat begon toen Duitsland België binnenviel”. Zijn vrouw onderbrak hem onmiddellijk en zei: “Vertel de jongen de waarheid. Het begon omdat er iemand was vermoord”. De echtgenoot werd boos en snauwde terug: “ga jij de vraag beantwoorden of doe ik dat?”. De vrouw keerde hem hoogmoedig de rug toe en ging de kamer uit en gooide de deur dicht zo hard ze kon. Toen de borden niet meer rinkelden volgde er een onaangename stilte die uiteindelijk door de zoon werd verbroken toen hij zei: “Pa, je hoeft me niks meer te vertellen, ik weet het nu”.

Dit voorbeeld illustreert treffend het wezen van het punt die Jacobus zoekt te maken. Of het conflict nu is tussen volkeren of tussen man en vrouw, de oorzaak is altijd dezelfde: begeerte. Het is het verlangen om: macht, controle, superioriteit, rijkdom of welgevallen te hebben. Alexander de Grote overwon het ene koninkrijk na het andere omdat hij een onuitblusbaar verlangen had om zijn keizerrijk uit te breiden. Bijna aan het eind van zijn leven zat hij neer en hilde omdat er geen koninkrijken meer waren om te overwinnen. De begeerte naar absolute macht vernietigde hem uiteindelijk.

Let er op dat Jacobus zijn vraag toespitst over waar vechterijen en strijd vandaan komen, namelijk van degenen “onder u”. Hij neemt opzettelijk afstand van zijn landgenoten die wandelden naar het vlees. U zult natuurlijk zeggen dat hij niet meende dat er vechterijen en

strijd waren binnen de koninkrijks gemeenten. Droevig genoeg is dit exact wat hij bedoelde. Dit wordt bevestigd door de volgende verklaring van de apostel: “.....gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt”. De zin van wat Jacobus zegt in deze passage is dat er ruzies en conflicten onder hen waren. Wat zat er achter deze schermutselingen? Begeerte! Ze begeerden meer! In sommige gevallen was het het onverzadigbare verlangen om ongebreidelde controle te hebben over de broeders en dat had wedijveren tot gevolg. De apostel Johannes confronteerde de mensen, in één van de koninkrijks gemeenten, hiermee. Hij schrijft:

“3 Joh.9-10: 9 Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diotrefes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan. 10 Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons; en hiermede niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen doen, en werpt ze uit de Gemeente.

De acties van Diotrefes veroorzaakten een ernstig conflict onder de broeders. Hij was zo met zichzelf ingenomen dat het trotseren van zijn gezag beloond werd met minachting en verwijdering uit de vergadering. Vandaag de dag zouden we hem een dictator noemen! Diotrefes had niet de raad uit de Schrift onthouden dat er wijsheid is in de veelheid van raadgevers. In beide, de Koninkrijks gemeente en de gemeente als het Lichaam van Christus is er altijd een veelheid betreffende het leiderschap. En “uit velen komt één” die dient als de tip van het zwaard. Zo’n dienaar van de Heer moet niet vechten maar moet zachtmoedig zijn. Met andere woorden, Diotrefes had het zicht daarop verloren en dat creëerde een strijd binnen de gemeente. Dit doet me herinneren aan een verhaal, in een enigszins andere vorm, waar ik vele jaren geleden mee in aanraking kwam:

De bruiloftsgasten zijn bijeen gekomen met grote verwachting; er is lang naar de ceremonie uitgekeken die vandaag zal worden voltrokken. Het orkest begint het volkslied te spelen en het koor gaat staan. De bruidegom en zijn bedienden komen samen voor het koor staan. Een kleine heilige met haar dobberende bloemenhoed, draait zich naar haar metgezel en fluistert: “Is hij niet knap?”. Haar metgezel is het met haar eens: “Jazeker is hij knap! De knapste” van allemaal!” Het geluid van het orgel zwelt aan, een vrolijke aankondiging dat de bruid er aan komt. Een ieder staat op en rekt zich uit om een glimp op te vangen van haar schoonheid. Dan barst er een hevige snik vanuit de congregatie.

Dit is een bruid als geen ander. Dan struikelt ze. Er is iets verschrikkelijks gebeurd! Eén van haar benen is verward in haar bruidsjurk en ze valt. De bruidsjurk is gescheurd en modderig; Grote scheuren in haar jurk laten haar nauwelijks discreet achter. Zwarte kneuzingen worden gezien op haar blote armen; De neus van de bruid is bebloed. Een oog is opgezwollen, geel en purper kleurig. Haar haar zat helemaal in de war.

De organist begint opnieuw, zijn handen gaan wat onhandig over de toetsen nadat hij van de schrik is bekomen. De bedienden slaan hun ogen naar beneden. De congregatie rouwt in stilte. De bruidegom verdiende beter dan dit! Deze begeerlijke prins, die getrouw is gebleven aan zijn geliefde zou vervolmaking vinden met de mooiste van de vrouwen, niet deze! Zijn bruid, Israël, heeft opnieuw gevochten.

Dit is bepaald niet waar voor het Lichaam van Christus, is dat zo? Vraag gewoon iedere godvrezende voorganger, die getrouw het Woord bedient, en hij zal u vertellen, met tranen in zijn ogen, dat de leden van het Lichaam van Christus opnieuw strijden. De lokale gemeente

kan soms een gevaarlijke plaats zijn voor uw geestelijk welzijn. Sommige broeders zijn zo beslist om hun punt te maken dat ze hun relatie, met degenen die rondom hen zijn, vernietigen. Ze verzuimen om zich te herinneren: *“Een broeder is wederspanniger dan een sterke stad”* (Spreuken 18:19a). Als vleeselijkheid de acties van een gelovige overheerst kan hij zo boosaardig worden als een ongelovige omdat hij niet wandelt overeenkomstig de wil van God.

“Jac.4:2-3: 2 Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen, en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt. 3 Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrennen zoudt”.

Als we zien dat Petrus zijn toehoorders vermaant om niet te: *“lijden als een doodslager”* is het niet ondenkbaar dat een gelovige het leven ontnemt van een ander (1Petrus 4:15). Jacobus zegt: *“gij benijdt en ijvert naar dingen ”*. Jacobus volgt met zijn leer zo zeer nabij de Bergrede dat, naar alle waarschijnlijkheid, hij de opdrachten, die door de Heer zijn gegeven, versterkt.

De wet zegt: *“Gij zult niet doodslaan”*, maar de Heer ging rechtstreeks naar de oorsprong van de zaak dat, als een man, zonder oorzaak, boos was op zijn broeder hij in gevaar verkeerde voor het komende oordeel. De apostel Johannes voegt daar aan toe: *“Een iegelijk, die zijn broeder haat, is een doodslager”* (Joh.3:15). Beide, boosheid en haat zijn zonden van het hart. Het is droevig maar waar dat gelovigen gevoelig zijn om terug te vallen in zonden die hen omringen. Met dit in gedachten legt Jacobus aan zijn landgenoten uit dat ze verteerden van begeerte, dat is begeerte voor positie, status en bezittingen. Als sommigen ontdekten dat dit buiten hun bereik lag werden ze afgunstig op degenen die deze dingen wel bezaten, zelfs zo afgunstig dat moordlustige boosheid hun harten vulde waardoor ze het getuigenis van deze vergadering in afspraak brachten.

De vijandelijkheden onder hen: *“gij vecht en voert krijg”* hinderden hun gebedsleven op twee manieren: Sommigen werden zo in beslag genomen door de hitte van de strijd dat ze gestopt waren met het bidden. Jacobus zegt: *“gij hebt niet, omdat gij niet bidt”*. Hun vooringenomenheid om een argument te winnen liet weinig tijd over om te communiceren met God. Anderen die baden deden dat met verkeerde motieven. En dus voegt de apostel er bij: *“Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt”*. De uitdrukking “kwalijk” draagt het idee in zich van “laaghartig” of “boos”. De gebeden van deze broeders waren doorspekt met slechte bedoelingen. Deze gebeden waren zoiets als dit: “Vader, vernietig diegenen van de aardbodem die mij tegenwerken!”. Wat zij bedoelen was natuurlijk dat hun wellustig verlangen naar macht verhinderd werd door hen die posities van autoriteit bezaten die zij begeerden.

Het gebedsleven van deze heiligen werd bestuurd door het evangelie van het koninkrijk waaronder ze dienden. Waar deze heiligen ook voor baden, God had beloofd om er in te voorzien zolang ze dat in geloof vroegen (Matth.21:22). Maar wat niet uit geloof is, is zonde”. De onzuivere motieven van deze heiligen verklaart dus waarom God niet reageerde op hun gebeden. Zoals de psalmist het zegt: *“Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben”* (Psalm 66:18). De hemel was als koper voor diegenen die kwalijk hadden gebeden.

Wereldgelijkvormigheid

“Jac.4:4: Overspelers en overspeleressen, weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld.

Dr. Adrian Rogers, die recentelijk thuis werd geroepen om bij de Heer te zijn, maakte deze opmerking betreffende overspel: “Een man die overspel pleegt zegt in feite tot zijn kinderen: jullie moeder is waardeloos en jullie vader is een bedrieger en een leugenaar. Eer is niet zo belangrijk als vermaak en mijn genoegdoening is belangrijker dan jullie”. Plechtige woorden voor degenen die verzocht worden om een onwettige affaire aan te gaan.

Ofschoon overspel een gemeenschappelijk probleem was in de dagen van Jacobus, zoals het dat door alle eeuwen heen is geweest, geloven wij dat de apostel een heenwijzing maakt, in de voorgaande tekst, naar geestelijke overspel. Israël had, in betrekking hiermee, een lang en vuig verleden (Jer.3:8-9). Na de verdeling van het koninkrijk, onder Rechabeam, wandelden de tien noordelijke stammen in afvalligheid. In plaats dat ze de wil van God zochten zocht Israël zijn leiding in de astrologische tekenen aan de hemel. Zoals we hebben gezien was Israël hoofdzakelijk een agrarische gemeenschap; daarom had Jehova beloofd dat hij de vrucht van hun oogst zou vermeerderen als ze Zijn stem gehoorzaamden. Maar de tien stammen dachten dat zij een betere manier hadden gevonden, zij keerden zich schaamteloos af van de Heer en aanbaden de agrarische god van de Feniciërs, bekend als Baäl (2Kon.17:16-18). De twee zuidelijke stammen van Juda en Benjamin volgden in de voetstappen van hun zuster en begingen de gruweldaad door de zon te aanbidden (2Kron.36:14; vergelijk Ez.8:5-18).

Velen in Israël begonnen goed toen ze Christus ontvingen als hun Messias. Maar het duurde niet lang of de overspelige zaken, van het aanbidden van afgoden, werden vervangen door een nieuwe liefde, wereldgelijkvormigheid. Jacobus maakt echter duidelijk dat, wie een vriend is van dit wereldse systeem, is een vijand van God omdat de wereld vijandig is betreffende de dingen van God. Vriendschap betekent gemeenschappelijke interesses, wederzijds respect en gelijke doelstellingen. Voor de gelovige moet, om een vriend te zijn van de wereld op alle gebied, zijn standaard verlagen om geaccepteerd te worden. Er is terecht opgemerkt dat: “wereldgelijkvormigheid is, in iedere cultuur, datgene wat de zonde normaal vindt en rechtvaardigheid vreemd”.

Enige jaren geleden merkten muzikanten op dat boodschap jongens, in een bepaald gedeelte van Londen, alle een melodie, uit de toon, floten als ze naar hun werk gingen. Er werd over gesproken en iemand veronderstelde dat het was omdat de klokken van de Westminster enigszins uit de toon waren. Er was iets fout gegaan met het klokkenspel en ze waren onwelluidend. De jongens wisten niet dat er iets niet goed zat met de klokken en, zonder er verder bij na te denken, hadden ze hun toonhoogte over genomen. Zo zijn ook wij geneigd om mensen na te bootsen waar we mee omgaan; we lenen gedachten uit de boeken die we lezen en de programma's waarnaar we luisteren, zonder dat we er erg in hebben. Gelukkig heeft God ons Zijn Woord gegeven die de absolute en volmaakte toonhoogte heeft voor het leven. Als we leren om er bij te zingen zullen we gemakkelijk de valse tonen opmerken in alle muziek van de wereld.

“Jac.4:5-6a: 5 Of meent gij, dat de Schrift tevergeefs zegt: De Geest, Die in ons woont, heeft Die lust tot nijdigheid? 6 Ja, Hij geeft meerdere genade.....”.

Dit bijzonder vers heeft een scheepslading aan uitleggingen. Dientengevolge willen we u aanmoedigen om de passage zorgvuldig te onderzoeken. Misschien zal het helpen als we onze termen definiëren. Het Griekse “pneuma”, “geest”, kan verwijzen naar de menselijke geest in de mens of de Heilige Geest van God. De term “lust” is het Griekse woord “epithēos” dat betekent verlangen of hunkeren, hetzij dat het wettelijk of ten onrechte is. Tenslotte: “nijdigheid” is het Griekse woord “phthonos” dat gewoon jaloezie betekent. Wij geloven dat de bedoeling van deze passage is: “De Heilige Geest die in deze gelovigen woonde hunkerde angstvallig naar hun onverdeelde aandacht. God is een jaloezige God die de volledige toewijding verlangt van Zijn volk (Ex.20:5).

Dit past perfect met hetgeen nu volgt: *“Ja, Hij geeft meerdere genade”*. Aan degenen, die zich onderwerpen aan de Geest van God, geeft Hij genade om de krachtige invloeden van het wereldse systeem te weerstaan. En wanneer de tekenen van de wereldse dingen meerder worden in intensiteit geeft Hij zo nodig *“meerdere genade”*. Nog een keer, dit is “genade” binnen een bedeling welke niet verward moet worden met de huidige bedeling der genade Gods waarin wij leven. (Ef.3:2).

“Jac.4:6b:..... Daarom zegt de Schrift: God weerstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.

De Schriften zijn een “wie is wie” voor degenen die God door de eeuwen heen hebben weerstaan vanwege hun arrogantie. Toen Lucifer vervuld werd met trots vanwege zijn wijsheid en schoonheid verzette God zich tegen hem door het scheppen van de Poel des Vuurs en hem uit te drijven uit de derde hemel. God weerstond Kain door de aardbodem te vervloeken zodat het zijn volle opbrengst niet zou geven; aldus werd hij een zwerver en een vluchteling. Hij weerstond het verlangen van Nimrod om een stad, en de toren van Babel, te bouwen door de taal van de bouwers te verwarren. God weerstond Korach, Dathan en Abiram, die zich verzetten tegen Mozes, door hen, en hun families, rechtstreeks naar de Hades te zenden toen de aarde zijn mond opende en hen levend verslond (Num.16:1-35). Toen Christus was geboren wilde Herodes de Messias doden, maar God weerstond hem door Jozef en Maria en Zijn geliefde Zoon naar Egypte te zenden.

Terwijl God de hovaardigen weerstaat geeft Hij genade aan de nederigen. Toen Farao weigerde om het volk van God te laten gaan kwam Hij tussenbeide met een aantal bovennatuurlijke plagen tengevolge waarvan Farao smeekte om genade. Genade bevrijdde Israël van haar 400 jarige dienstbaarheid. Als trots opnieuw het hart van Farao vervulde achtervolgde hij Israël met een leger die angst veroorzaakte in de harten van de Israëlieten. Genade kwam opnieuw tussenbeide toen er een wolk stond tussen de Egyptenaren en de kinderen Israëls. Het hulde de Egyptenaren in duisternis maar aan de zijde van Israël was er licht. God weerstond Farao met duisternis zodat hij niet verder kon terwijl tegelijkertijd aan de andere zijde van de wolk de zee zich scheidde waardoor Zijn volk veilig kon passeren. Dat is genade!

U zult zich herinneren dat Koning Saul met trots een offer offerde in ongehoorzaamheid aan God waardoor de Heer hem weerstond door het koninkrijk van Saul weg te nemen en het aan David te geven. Toen Saul er achter kwam dat de genegenheid van God aan David was geschonken zocht hij hem te doden, maar omdat David zich vernederde voor de Heer plaatste God in genade een hek ter bescherming om hem heen.

“Jac.4:7: Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden.

In aanvulling tot de verlangens van het vlees begreep Jacobus dat Satan sommigen van zijn toehoorders aanspoorde waardoor ze verliefd werden op de dingen van de wereld. Maar zijn instructies om de duivel te weerstaan worden voorafgegaan door een zeer belangrijke waarheid waar vaak geen aandacht aan wordt besteed. Vele goed bedoelende gelovigen citeren het laatste gedeelte van vers 7 maar negeren het eerste deel van de tekst. Deze koninkrijks gelovigen waren geen partij voor deze aardsvijand van God. In feite zou de Satan gehakt van ze maken zoals de Heer openbaarde aan Petrus (Lukas 22:31). Als een engel des lichts zou zijn welbespraaktheid en kennis de schranderste onder ons verblinden. Als een brullende leeuw maakt hij het hart angstig. Als de verleider kan hij de meest intelligente verleiden. Hij is in ieder tijdperk een buitengewone vijand.

Maar hij is geen partij voor de Heer; daarom, iedere gelovige die zichzelf onderwerpt aan God en de duivel weerstaat, laat de duivel, van aangezicht tot aangezicht, staan voor die Ene die almachtig is. Zelfs de machtige aartsengel Michael, waagde het niet om een beschuldiging tegen hem in te brengen, maar zei: *“De Heere bestraffe u”*.

Wanneer ook maar de duivel de Heer zocht te verzoeken ontwapende Hij hem, op doeltreffende wijze, met het Woord van God. Verslagen door Iemand veel beter dan hij, zegt de Schrift: *“Toen liet de duivel van Hem af”* (Matth.4:11a). Jacobus wil dat zijn toehoorders begrepen dat ze niet alleen waren in hun strijd tegen de wereldgelijkvormigheid als ze zichzelf maar onderwierpen aan God.

Hoofdstuk 10

Zorgeloos wonen

“Jac.4:8: Naakt tot God, en Hij zal tot u naken. Reinigt de handen, gij zondaars, en zuivert de harten, gij dubbelhartigen!

De belofte van God

We moeten nimmer het zicht verliezen betreffende het feit, als we de brief van Jacobus bestuderen, dat Israël een verbondsrelatie had met God. Dit was een “voorwaardelijke” overeenkomst algemeen bekend als de Wet van Mozes. Aldus zei God tegen Israël: *“indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn, En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn.* (Exodes 19:5-6). Onder deze overeenkomst werden de verlossing en zegeningen voor Israël voorafgegaan door haar gehoorzaamheid aan dit op prestatie gebaseerd systeem.

De Wet bevat 613 geboden die onderverdeeld waren in drie delen:

De tien geboden, dit betrof het morele leven van Israël.
de civiele wet, die over het sociale leven ging. en:
de ceremoniële wet die haar religieuze leven richting gaf.

Na verloop van tijd verwaarloosde Israël, nationaal gezien, om haar deel van de overeenkomst na te leven. De geschiedenis van Israël is een verhaal van de éne ongehoorzaamheid na de

andere. Ze brak haar morele wet toen ze zich neerboog voor alle godheden van de heidenen en deze schaamteloos aanbad en ze richtte zelfs afgodsbeelden voor hen op. Alsof dit nog niet erg genoeg was brak ze ook de civiele wet door gemengde huwelijken aan te gaan met de heidenen rondom hen hetgeen strikt verboden was. Ze hoorde een heilig volk te zijn, afgezonderd voor God. Deze drievoudige aftocht was compleet toen Israël haar kleine kinderen offerde aan de valse god Moloch hetwelk een aanslag was op de ceremoniële wet, en niet te vergeten een gruwel voor de Heer was.

Vanwege Israëls openlijke ongehoorzaamheid aan haar overeenkomst met God, leed ze onder de ene beproeving na de andere door de handen van de Assyriërs, Babyloniërs en de Romeinen. Toen ze nu verstrooid waren in de toen bekende wereld riep Jacobus, net zoals Johannes de Doper vóór hem, zijn landgenoten op om zich te bekeren van hun wereldse wegen en erkennen dat ze een verbondsvolk van God waren. De aard van deze verbondsrelatie wordt duidelijk gezien in de wet en de profeten alwaar God de volgende belofte gaf aan Zijn volk:

“Mal.3:7a: Van uwer vaderen dag af, zijt gij afgeweken van Mijn inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, zegt de HEERE der heirscharen;

Jacobus zegt herhaald deze belofte aan zijn toehoorders die een wereldlijk leven leiden en zich verwonderden dat God hen blijkbaar in de steek had gelaten. “...keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, ...”. Let op dat de acties van God afhankelijk waren van de acties van Zijn volk. Als ze in berouw terugkeerden naar God zou Hij tot hen wederkeren. Dat is de aard van de wet welke wordt samengevat in deze gedachte: “Doe dit en gij zult leven” (Deut.8:1 vergelijk 27:26). Onder de genade zijn we “*begenadigd in den Geliefde*” (Ef.1:6). In welke toestand een gelovige zich vandaag de dag ook bevindt, hij heeft volledige toegang tot God op basis van het volbrachte werk van Christus.

Jacobus gaat verder met te zeggen: “*Reinigt de handen, gij zondaars, en zuivert de harten, gij dubbelhartigen!*”. De handen spreken van het uitwendige leven van de mens zoals het door anderen wordt gezien terwijl het hart een verwijzing is naar de innerlijke mens wat alleen God kan zien. Juist is opgemerkt: “De handen spreken van wat we doen; het hart spreekt van wat we zijn. De handen en het hart worden samengevoegd omdat we doen wat we doen omdat we zijn wie we zijn”. Hier roept de apostel zijn toehoorders, die in zonde leefden, op om hun zonden te belijden, en God, die getrouw en rechtvaardig is zal hun zonden vergeven (1Joh.1:9). Israëls verlossing en vergeving van haar zonden zal niet eerder worden gerealiseerd dan in de het komende koninkrijks tijdperk (Rom.11:26-27). Bovendien was vergeving onder de wet gebaseerd op een gelijke geest. Als een Israëliet zijn naaste vergaf voor het stelen van een schaap dan zou God hem zijn overtreding vergeven van het stelen van zijn arbeiders van wat hij hun terecht schuldig was (Matth.6:14-15).

Vandaag de dag hebben we verlossing, en eveneens de vergeving van onze zonden, door het gestorte bloed van Christus. Daarom moeten we ook anderen vergeven zoals God ook, omwille van Christus, ons heeft vergeven. Het is interessant om te vermelden dat vergeving, in de brieven van Paulus, altijd in de verleden tijd staat hetgeen betekent dat we op dit ogenblik vergeving hebben van al onze zonden van verleden, heden en toekomstige (Ef.1:7; vergelijk 4:32). Dit is het wezen van genade! Geliefden, waarom nu niet even pauzeren om God te danken dat u vergeven bent in Christus, naar de rijkdom van Zijn genade.

Zoals we hebben opgemerkt in Jacobus hoofdstuk 1 is een dubbelhartig mens iemand die geen beslissing kan nemen al hangt zijn leven er ook van af. Als u daarover nadenkt dan is iemand die besluiteloos is iemand die uiteindelijk toestaat dat de omstandigheden de beslissing voor hem nemen. Met andere woorden, een besluit wordt eigenlijk gemaakt door in gebreke te blijven. De dubbelhartige mens in deze context suggereert dat sommige van de lezers van Jacobus verscheurd werden tussen werelds succes en toewijding aan God. De Heer maakte het zeer duidelijk tijdens Zijn aardse bediening dat een mens geen twee heren kan dienen, als hij één van hen liefheeft zal hij de ander haten. Het uur der beslissing was gekomen voor de dubbelhartige mens voorzover het Jacobus betrof. Hij oefende druk op hem uit om te beslissen tussen het dienen van de Heer of de genoegens van deze wereld een tijdlang te genieten. Denk er goed aan dat een mens zijn wereldse ambities sterven als hij sterft, maar wat hij tot stand brengt voor Christus is onsterfelijk!

“Jac.4:9-10: 9 Gedraagt u als ellendigen, en treurt en weent; uw lachen worde veranderd in treuren, en uw blijdschap in bedroefdheid. 10 Vernedert u voor den Heere, en Hij zal u verhogen”.

Onze goede vriend Pastor Rollin Wilson, die nu bij de Heer is, maakte een opmerking over deze passage die, volgens ons, moeilijk is te verbeteren. Hij zei, met betrekking tot de beschuldiging van de apostel betreffende: “gedraagt u als ellendigen” het volgende:

“Hiermee bedoelt hij: ‘om te worden geraakt door een gevoel van ellende’. Hij voegt bij dat gevoel van ellende: treuren en wenen. Waarom eist Jacobus zo’n geest van wroeging en verdriet van zijn toehoorders? We moeten er aan denken dat de Joden ooit een verbondsvolk waren. Israël was verbonden aan haar God door beloften en overeenkomsten dat haar nationaal bestaan bestuurde. Israëls nationale religieuze feesten waren een jaarlijkse herinnering van haar dagen van dienstbaarheid en verlossing. Haar uiteindelijke verlossing en gouden tijdperk, die wordt bewaarheid door haar Messias, wacht op een toekomstige bedeling. Nationaal gezien treurde en weende de Jood en was ellendig omdat hij zich realiseerde dat het het gevolg was van hun nationaal ongeloof dat hun dagen van vreugde werden vertraagd, namelijk verlossing en vervulling.

Als ze zichzelf zonder meer zouden vernederen voor God en zich bekeren van hun zonden, zou Hij ze, volgens Jacobus, verhogen en hen krachtig gebruiken zoals Hij lang geleden had beloofd. Dit zal als muziek in de oren klinken voor hen die leven zullen gedurende de toekomstige verdrukking.

Het zoeken naar fouten

“Jac.4:11-12: 11 Broeders, spreekt niet kwalijk van elkander. Die van zijn broeder kwalijk spreekt en zijn broeder oordeelt, die spreekt kwalijk van de wet, en oordeelt de wet. Indien gij nu de wet oordeelt, zo zijt gij geen dader der wet, maar een rechter. 12 Er is een enig Wetgever, Die behouden kan en verderven. Doch wie zijt gij, die een anderen oordeelt?”

Het zou ons niet moeten verwonderen dat de wereld vaak zijn toevlucht neemt tot kwaadwillige praatjes om iemand zijn karakter te kwetsen.

De wereld is ongenadig in dit verband vooral als onjuiste voorstellingen van zaken, vermengd met laaghartige versiering, een voordeel kunnen zijn in de strijd om de macht of de wens om

vooruit te komen. Soms is het alleen voor vergelding dat sommigen de reputatie van een ander trachten te vernietigen door het verspreiden van halve waarheden. Trots is bijna altijd de onderliggende factor in dit soort goddeloos gedrag.

Het zoeken naar fouten en het aanrekenen van verkeerde motieven moet nooit worden genoemd onder hen die tot de familie van God behoren. Maar droevig genoeg hebben de wegen van de wereld zo'n invloed op sommige gelovigen dat ook zij schuldig zijn aan deze afzichtelijke zonde. Jacobus vermaant de broeders geen kwaad te spreken van elkaar want: *“Die van zijn broeder kwalijk spreekt en zijn broeder oordeelt, die spreekt kwalijk van de wet”*. Het is interessant om op te merken dat deze laatste bewering in de tegenwoordige tijd staat wat duidelijk aangeeft dat niet alleen sommige van de toehoorders van Jacobus schuldig waren aan het zoeken naar fouten maar dat het algemeen onder hen werd gepraktiseerd.

We mogen het niet eens zijn met een broeder in Christus die een ongezonde leer aanhangt maar we hebben niet het recht om geringschattend over hem te spreken of zijn motieven te beoordelen. Een gelovige die dat wel doet stelt zichzelf op als rechter. Dit is precies het punt dat Jacobus naar voren brengt aan zijn lezers: *“Die van zijn broeder kwalijk spreekt die spreekt kwalijk van de volmaakte wet der vrijheid welke de wet der liefde is (Jac.1:25; vergelijk 2:8)*. Als ze hun naaste lief hadden zouden ze niet achter zijn rug om praten in een poging zichzelf te verhogen of om hun zaak kracht bij te zetten. Als ze dat wel deden dan namen ze de rol van rechter op zich. Jacobus roept bij een dergelijke arrogantie: *“Doch wie zijt gij, die een anderen oordeelt?”*. Bovendien had de beschuldiger te kampen met zijn eigen zonden en tekortkomingen. Het is God die de Rechter is van de gehele aarde, die de geredden zal verlossen en zijn vijanden zal vernietigen in de komende dag des Heeren. *“Mij komt de wraak toe; Ik zal het vergelden, zegt de Heere”* (Rom.12:19).

Zorgenvrij plannen maken

“Jac.4:13-17: 13 Welaan nu gij, die daar zegt: Wij zullen heden of morgen naar zulk een stad reizen, en aldaar een jaar doorbrengen, en koopmanschap drijven, en winst doen. 14 Gij, die niet weet, wat morgen geschieden zal, want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt, en daarna verdwijnt. 15 In plaats dat gij zoudt zeggen: Indien de Heere wil, en wij leven zullen, zo zullen wij dit of dat doen. 16 Maar nu roemt gij in uw hoogmoed; alle zodanige roem is boos. 17 Wie dan weet goed te doen, en niet doet, dien is het zonde”.

Jacobus wilde dat zijn toehoorders zichzelf vernederden voor de Heer en niet arrogant te zijn als ze plannen maakten voor de toekomst, en ook hoefden ze zich geen zorgen te maken voor de toekomst. We zouden dit “zorgenvrij plannen maken” kunnen noemen! We kennen waarschijnlijk wel iemand die zich zorgen maakt als ze niets hebben om zich zorgen over te maken! Gelovigen kampen ook met dat probleem, maar de Schrift zegt: *“Weest in geen ding bezorgd”*(Fil.4:6). In onze eigentijdse taal zouden we zeggen: “Maak je nergens zorgen over”. De Griekse oorsprong achter de uitdrukking “bezorgd” is hier “merimna” hetwelks betekent: “in verschillende richtingen te worden getrokken om afgeleid te worden”. Dat is precies wat “het bezorgd zijn” met u zal doen, het zal u, zowel emotioneel als fysiek, verscheuren. Zorgen zijn vaak gericht op de toekomst met betrekking tot wat wel of wat niet zou kunnen gebeuren. Het bedenkt het aller slechtst voor te stellen scenario totdat u helemaal vast zit. We kunnen het op deze manier zeggen: het verleden behoort tot de eeuwigheid, het tegenwoordige behoort ons toe, maar de toekomst behoort God. Hij is de Oppermachtige die zegt:

“Ik ben God, en er is geen God meer, en er is niet gelijk Ik; 10 Die van den beginne aan verkondigt het einde, en van ouds af die dingen, die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen” (Jesaja 46:9b-10).

Zich bezorgd maken is een zonde! Zoals reeds eerder opgemerkt is het gefocust op de toekomst en de toekomst behoort God toe. De enige geschikte weg om om te gaan met zorgen is het zoeken naar een Bijbelse oplossing voor het probleem. Gelukkig voorziet de Schrift ons de sleutel tot een zorgen vrij leven. Dit eeuwenoud probleem, wiens spoor ons terug brengt naar de zondeval, heeft een eenvoudige oplossing. In feite is het tegengif tegen deze boosaardige aanval in ieder eeuw dezelfde. We vinden het opmerkenswaardig dat de Heer zichzelf bezig heeft gehouden met deze zaak toen Hij zijn discipelen voorbereide om de Grote Opdracht uit te voeren.

“25 Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding? 26 Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven? (Matth.6:25-26).

We zijn “gewoonte” mensen. We houden van de zekerheid van een dak boven ons hoofd te hebben en te weten waar we vanavond zullen eten. Hetzelfde was waar voor de discipelen, echter met uitzondering van: De Heer had hen uit hun geriefelijke omgeving weggerukt en hen overgezet in de dienst, voor Hem, op Zijn akker. Toen de Heer hen riep verlieten ze hun families en levensonderhoud om Hem te volgen. Op het eerste gezicht leek dat het juiste om te doen, maar zoveel te meer ze nadachten over hun besluit, bleven ze achter met een gevoel van onzekerheid. In het kort: ze waren ongerust! Waarmee moeten we ons kleden als het weer slechter wordt? Wie zorgt er vandaag voor ons eten, en morgen en volgende week? Goeie genade, we hebben niet eens aan onze families gedacht. Wie gaat daar voor zorgen? **Tobben heeft de eigenschap om altijd meer vragen te produceren dan antwoorden.**

De Heer vernam hun angst en zei: *“Zijt niet bezorgd voor uw leven”*. *“Zijt niet bezorgd”*, is een andere manier om te zeggen: *“Maak je geen zorgen om wat wel of niet kan gebeuren!”*. Het leven is meer dan eten en drinken en kleding; er waren de geestelijke dingen van God zoals het koninkrijk van God en Zijn rechtvaardigheid. Als God in de behoeften van de vogels die niet planten en niet oogsten, kan voorzien dan kan Hij zeker in de behoeften voorzien van Zijn arbeiders. We moeten in gedachten houden dat, als God het Kruis in Zijn bepaalde raad voorbeschikte en het Lam werd geslacht voor de grondlegging der wereld in overeenstemming met Zijn voorkennis, dan weet Hij zeker van tevoren elke behoefte van de discipelen (Hand.2:23; 1Petr.1:19-20 vergelijk Matth.6:32).

“Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad” (Matth.6:34).

Hier is de oplossing van het probleem betreffende zich zorgen maken: Ze hoefden zich niet te bekommeren om de omstandigheden van morgen omdat die buiten hun controle waren. Het is een natuurlijke zaak om bezorgd te zijn maar ze mochten niet toestaan dat hun bezorgdheid ontaarde in een bezorgdheid die hun helemaal in beslag zou nemen of hun dienst voor Christus zou onderbreken. Onze Heer spreekt van twee dagen: “morgen”, dat is een verwijzing naar de toekomst die aan God toebehoort en “vandaag”. Terwijl het onmogelijk is

om bezorgdheid uit te schakelen moeste ze er mee leren omgaan. *“elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad”*. Met andere woorden: in iedere gegeven dag waren er genoeg problemen en daarom hoefden ze zich niet bezig te houden betreffende de problemen van morgen. Het antwoord op de zonde van het bezorgd zijn is om God te vertrouwen en zich te richten op het oplossen van de problemen die er vandaag zijn.

Als de discipelen voort gingen om de Grote Opdracht te vervullen hoefden ze zich geen zorgen te maken hoe ze de eindjes aan elkaar moesten knopen. Ze moesten veeleer hun onverdeelde aandacht schenken aan het werk van de bediening. De Heer instrueert hen dienovereenkomstig.:

“Matth.10:7-10: 7 En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. 8 Geneest de zieken; reinigt de melaatsen; wekt de doden op; werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. 9 Verkrijgt u noch goud, noch zilver, noch koper geld in uw gordels; 10 Noch male (= reiszak) tot den weg, noch twee rokken, noch schoenen, noch staf; want de arbeider is zijn voedsel waardig”.

Ziet u, God in Zijn bepaalde raad koos er voor om de last, voor de dagelijkse behoeften van de discipelen, te leggen op hen waarmee ze het evangelie deelden. Als de discipelen twee aan twee de zijwegen van het leven ingingen ervoeren ze de uit de eerste hand de voorzienigheid van God. Degenen die de woorden van eeuwig leven ontvingen waren zo dankbaar dat ze er op aandrongen dat de bringers van het goede nieuws bij hen woonden totdat ze naar de volgende stad gingen. En voor ongeveer twee jaar voorzag God, als het nodig was, in voeding, kleding en onderdak voor de discipelen. (Lukas 22:35).

Terwijl de gelovige niet hoeft stil te staan bij ‘morgen’ laat de Schrift ruimte voor hem om plannen te maken voor de toekomst, maar wel op de juiste wijze. Jacobus gebruikt een voorbeeld van een Joodse koopman die naar een stad reist en voorzieningen treft om daar een jaar te blijven zodat hij rijk kan worden door het kopen en verkopen van zijn goederen (Jac.4:13-17). Echter laat de apostel de dwaasheid zien van dit soort redenering, alsof door het werk van de koopman hij de toekomst onder controle geeft. Ik **zal** mijn zaken verplaatsen. Ik **zal** handelswaar kopen van dwazen die de waarde er van niet kennen. Ik **zal** mijn goederen verkopen tegen schandelijke hoge prijzen. Ik **zal** rijk worden en een gemakkelijk leven gaan leiden op de kosten van anderen. Ik **zal** mijzelf een naam maken. Dit lijkt veel op vijf “ik wil” van Satan in Jesaja 14. Belangrijker is dat de koopman geen tijd had voor God.

Hier zegt de apostel iets dat heel belangrijk is: de koopman kan niet zeggen wat er morgen gaat gebeuren, laat staan volgend jaar. Als een onverwachte zandstorm de stad vernietigd, waar kan hij dan zijn zaken doen, de kans is groot dat hij zijn plannen zal moeten wijzigen. Het leven is als een damp die opstijgt uit een meer op een koele morgen; het verschijnt voor een korte tijd en daarna verdwijnt het weer. Jacobus herinnert de koopman er aan hoe onbesuisd het is om God buiten zijn plannen te laten. Stel je voor dat God vannacht zijn leven van hem opeist? In de loop van één week zou hij kunnen sterven, begraven en bijna vergeten zijn (Lukas 12:16-21 vergelijk Hebr.9:27).

Omdat de toekomst en de dagen van ons leven in Gods handen liggen laat de apostel zijn toehoorders zien hoe ze op de juiste wijze plannen moeten maken. *“In plaats dat gij zoudt zeggen: Indien de Heere wil, en wij leven zullen, zo zullen wij dit of dat doen”*. Er was niets verkeerd aan om plannen te maken voor de toekomst maar ze moesten hun plannen afronden

door te zeggen: “*Indien de Heere wil*”. In de komende dag des Heeren zullen de koninkrijks heiligen plannen maken in het licht van de Tweede Komst van Christus!

Hoofdstuk 11

Het gevaar van onzekere rijkdom

“Jac.5:1: Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen.

Het is allemaal van mij!

George W. Truett, een bekende voorganger, werd uitgenodigd voor de lunch in het huis van een zeer rijk man in Texas. Na de maaltijd bracht de gastheer hem naar een plaats waar hij een goed overzicht had over het omliggende gebied.

Wijzend naar de oliebronnen in het landschap blufte hij: “Vijfentwintig jaar geleden had ik niets. Nu is alles, zo ver als u kunt zien, van mij”. De andere kant heen kijkende naar zijn uitgestrekte graanvelden zei hij: “Dat is allemaal van mij”. Toen draaide hij zich naar het oosten naar grote kuddes runderen, schepte hij op: “ze zijn allemaal van mij”.

Hij pauzeerde even en verwachtte een compliment van Dr. Truett met zijn groot succes. Truett plaatste echter één hand op de schouder van de man en wees, met de andere hand, omhoog naar de hemel en zei eenvoudigweg: “Hoeveel heeft u in die richting?”. De man liet zijn hoofd hangen en beleed: “Daar heb ik nooit aan gedacht”.

De rijkdom van deze wereld is nooit genoeg voor de rijken. John Rockefeller werd eens, met betrekking tot rijkdom, gevraagd: “Hoeveel is genoeg?”. Hij antwoordde: “Een beetje meer!”. Onze rijke Texaan is een goed voorbeeld dat, zoveel temeer iemand heeft, zoveel temeer wil hij hebben. Hij werd zo in beslag genomen door zijn aardse bezittingen in Texas dat hij zich niet realiseerde dat hij geestelijk bankroet was. Maar: “*Want wat zou het den mens baten zo hij de gehele wereld won, en zijner ziele schade leed?*” (Markus 8:36). Het is droevig, maar rijkdom is één van Satans meest boosaardige wapens in zijn arsenaal om mensen te verblinden voor het licht van het glorieuze evangelie.

Het bezitten van rijkdom is op zichzelf niet zondig! Beide, Job en Abraham zijn voorbeelden van rijke mannen die God verheerlijkten met alles wat ze hadden. Het is het misbruik van rijkdom dat de Schrift veroordeelt. Geld is niet de wortel van alle kwaad; het is de liefde voor geld dat corrumpeert mensen. De laatste tijd zijn we getuige geweest van het ene collectieve schandaal na het andere waar het hogere management de onderneming beroofde van miljoenen dollars uit het pensioenfonds van de medewerkers. Ziet u, de eeuwenoude vraag is deze: Hoe werd de rijkdom vergaard en ten koste van wie? Maar al te vaak is het ten koste van de armen en behoeftigen terwijl de rijken juist zouden moeten helpen.

Er is in wezen niets verkeerd met het hebben van bezittingen zolang u de bezittingen niet toebehoort. Als gelovigen moeten we onze genegenheid richten op de dingen die boven zijn, maar houd niet vast aan de dingen die we hier op aarde bezitten. Charles Swindoll vertelde een ervaring die hij eens had in verband hiermee: “Ik zal nimmer het gesprek vergeten dat ik heb gehad met Corrie ten Boom. Ze zei tegen mij, in haar gebrekkig Engels, ‘Chuck, ik heb

geleerd dat we alles niet te vast moeten houden want, wanneer ik het te erg vast houd doet het pijn als de Vader mijn vingers losmaakt en hetgeen ik vasthield van mij afneemt.

Jacobus geeft een vernietigende terechtwijzing aan de rijken die hun rijkdom vergaren en die profiteren van het volk van de Heer. De algemene titel “rijken” dat hier door de apostel wordt gebruikt geeft aan dat deze mannen Joodse ongelovigen waren die nauw verwant waren met de gemeente. Wij geloven dat dit wordt bewezen door het feit dat het roepen, van deze gelovigen over het lijden van onrecht dat kwam door toedoen van de rijken, gehoord werd door “den Heere Sebaoth” (Jac.5:4). Bovendien waren de rijken verantwoordelijk voor het veroordelen en doden van de rechtvaardigen, dit is een andere aanwijzing dat ze de Heer niet kenden (Jac.5:6).

Wees voorzichtig met wat u begeert!

“Jac.5:1: Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen”.

In de eigentijdse taal van vandaag de dag, als Jacobus zegt: “Welaan nu”, zouden wij waarschijnlijk zo iets zeggen als: “Luister naar mij en luister heel goed naar mij!” of “Luister eens goed naar mij”! De apostel wil dat de rijken het gevaar gingen begrijpen waarmee ze werden geconfronteerd, want spoedig zou hun lachen overgaan in rouw en het verlies van hun rijkdom overgaan in een grote jammerklacht. Anders dan in het westen, waar de reactie op verlies meestal wordt uitgedrukt in cijfers, is in het oosten de reactie veel dramatischer zoals dat vaak in het avondnieuws wordt gezien. Omdat de Schriften geschreven zijn aan hen die behoren tot de familie van God was het hoofddoel, van de waarschuwing van de apostel gericht aan de rijken, om zijn toehoorders te bereiken. Jacobus wilde niet dat zij zouden vallen in de valstrik van het afgunstig zijn op de rijken want hij begreep de ernstige consequenties dat dat zou kunnen hebben op hun geestelijk leven. De Psalmist geeft een goed voorbeeld; misschien had Jacobus dat in gedachten:

“Psalm 73:2-3: 2 Maar mij aangaande, mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijn treden waren bijkans uitgeschoten. 3 Want ik was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede”.

Dag aan dag zocht de Psalmist er naar om een rechtvaardig leven te leiden maar hij ervoer alleen maar lijden en de ene tegenslag na de andere. Het leek er op dat hij desondanks constant tegen de stroom inging ter ere Gods. Maar toen hij de goddelozen gadesloeg leek het alsof zij nimmer ontberingen ondergingen. Hun rijkdom vermeerderde en ze hadden alles wat hun hart maar kon begeren. Toen hij deze dingen overdacht liet het hem gedesillusioneerd achter; hij vroeg zich zelfs af of hij tevergeefs zijn hart had gereinigd. Iedere keer als hij aan zijn benarde toestand dacht en hun voorspoed was dat te pijnlijk om te dragen TOTDAT hij het heiligdom van de Heer binnenging, toen begreep hij wat hun einde zou zijn. In een ogenblik werden de goddeloze rijken verteerd door verwoesting en geworpen in de vernietiging (Psalm 73:16-19).

“Jac.5:2-3a: 2 Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden; 3 Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren;.....”.

Vandaag wordt rijkdom gemeten door aandelenkapitaal, obligaties, grondstoffen, land, huizen, auto's, boten, etc. Volgens Jacobus werd in Bijbelse tijden de rijkdom gemeten in voedsel, kostbare kleding en kostbare metalen.

Voedsel: U zult zich de rijke man herinneren die naar zijn velden keek en zag dat de oogst zo overvloedig was dat hij tegen zichzelf zei: “*ik zal mijn schuren afbreken, en grotere bouwen, en zal aldaar verzamelen al dit mijn gewas,....*”. Dan zou hij eten, drinken en vrolijk zijn (Lukas 12:16-20).

Kostbare kleding: In het verhaal van de rijke man en Lazarus was de rijke man: “... *gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig*” (Lukas 16:19).

Kostbare metalen: Paulus zei dat hij niemands zilver of goud begeerde, hiermee gaf hij aan dat die metalen van grote waarde waren (Hand.20:33).

De drie woorden die Jacobus koos om te gebruiken in deze context zijn: *verrot, van de motten gegeten en verroest*, zo waren de rijkdommen die hij in gedachten had. “Verrot” of “vergaan”, is zeker waar voor voedsel, speciaal als ze niet adequaat is opgeslagen of dat er insecten in aanwezig zijn. Eén van de status symbolen van de rijken, in de dagen van Jacobus, was een grote selectie mooie kleding die meestal werden opgeborgen in koffers om ze te beschermen tegen de brandende hitte in het oosten. Natuurlijk vonden de motten dit een uitnodiging voor een feest zoals dat wordt aangegeven door het gebruik, door de apostel, van de uitdrukking: “*van de motten gegeten*” om de conditie te beschrijven van hun kostbare kleding. Omdat er in die tijd geen sprake was van “de eerste nationale bank van Jeruzalem” gingen de rijken meestal hun rijkdom begraven om het veilig te stellen. Het feit dat het goud en het zilver van de rijken ging roesten diende als een getuigenis tegen hen want al de begraven schatten in de wereld zouden niet in staat zijn om ze te bevrijden uit de hand van de Almachtige.

Het is interessant dat alle drie de woorden in de verleden tijd staan. Dit betekent noodzakelijkerwijs niet dat de ellende de rijken alreeds overkomen was. De Schrift spreekt vaker over toekomstige gebeurtenissen alsof ze hen alreeds waren overkomen (Zie Jesaja 53:4-9). Het lijkt er op dat dit, waarover Jacobus spreekt, profetische uitingen waren en dat het de rijken zou overkomen in de toekomst. Profetieën hebben vaak een korte en een lange termijn aspect betreffende hun vervulling en dat kan best het geval zijn met betrekking tot deze waarschuwingen. De overwinning van Jeruzalem, door Titus in 70 na Christus, is op zijn minst een gedeeltelijke vervulling van hetgeen wordt vermeld. Maar het is waarschijnlijker dat Jacobus een veel verdergaande vervulling van deze oordelen in gedachten heeft zoals dat wordt aangegeven in het vervolg van de tekst.

De laatste dagen

“*Jac.5:3b:gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen*”.

De gefortuneerden roemen in het ophopen van hun rijkdom om er zeker van te zijn controle te hebben over degenen die rondom hen zijn en zo nodig ook over de omstandigheden. Het geeft hen een zeker gevoel van veiligheid, een bedrieglijk gevoel om zeker te zijn. Hier leren we dat ze goed op de hoogte waren dat de dag van de ramp, van de hand des Heeren, komende was, en zo stapelden ze hun rijkdommen op in de verschrikkelijke tijd van de benauwdheid

van Jacob te volharden. Wat ze zich niet realiseerden was het feit dat ze zelf het onderwerp zouden worden van de toorn van God.

De “laatste dagen” waarnaar Jacobus hier verwijst moeten niet verward worden met de “laatste dagen” waarover wordt gesproken in de brieven van Paulus. De gebeurtenissen van deze twee perioden, genoemd de “laatste dagen”, sluiten elkaar onderling uit door de aard van de programma’s waarin ze zijn geopenbaard. De bijzondere openbaring, gegeven aan Paulus, geeft de laatste dagen van de Kerk aan, welke is Zijn lichaam, dat vooraf zal gaan aan de Opname, welke hemels van aard is. Aan de andere kant spreekt Jacobus over de laatste dagen van Israël die vooraf gaan aan de tweede komst van Christus welke aards van aard is.

De geprofeteerde laatste dagen waren voorzeggd door de profeet Joël in het Oude Testament, maar het was Petrus die hun komst aankondigde. In zijn toespraak tot Israël, op de Pinksterdag, zei Petrus: *“Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joel”* (Hand.2:16). Wat is dit? Ziet u, Petrus spreekt onder de leiding van de Heilige Geesten dus wist hij precies waar hij zich bevond in relatie met de plannen en doelen van God betreffende de profetie. Degenen die vergaderd waren te Jeruzalem getuigden, op de dag van Pinksteren, van het begin van de Eindtijd. Deze dagen gingen voor hun ogen in vervulling.

Echter, in de tijd dat Jacobus zijn brief schreef, was Israël reeds bezig met het proces van het in ongeloof terzijde worden gesteld door God. Toch zijn de laatste dagen van de profetie tijdelijk onderbroken om plaats te maken voor de Verborgenheid. (ook wel “Geheimenis” genoemd). Met dit in gedachten wil de Geest van God ons laten begrijpen dat de “laatste dagen”, waarover Jacobus spreekt, voortgezet zullen worden in de komende dag des Heeren. Wat God is begonnen op de dag van Pinksteren zal hervat worden bij het begin van de verdrukking. Dan is het dat de rijken zullen wenen en rouwen als ze hun rijkdom in rook zien opgaan. De toekomstige stad Babylon is een voorbeeld hoe de rijken in paniek zullen geraken van de komende oordelen van God.

“Op.18:10-19: 10 Van verre staande uit vreze van haar pijniging, zeggende: Wee, wee, de grote stad Babylon, de sterke stad, want uw oordeel is in een ure gekomen. 11 En de kooplieden der aarde zullen wenen en rouw maken over haar, omdat niemand hun waren meer koopt; 12 Waren van goud, en van zilver, en van kostelijk gesteente, en van paarden, en van fijn lijnwaad, en van purper, en van zijde, en van scharlaken; en allerlei welriekend hout, en allerlei ivoren vaten, en allerlei vaten van het kostelijkste hout, en van koper, en van ijzer, en van marmarsteen; 13 En kaneel, en reukwerk, en welriekende zalf, en wierook, en wijn, en olie, en meelbloem, en tarwe, en lastbeesten, en schapen; en van paarden, en van koetswagens, en van lichamen, en de zielen der mensen. 14 En de vrucht der begeerlijkheid uwer ziel is van u weggegaan; en al wat lekker en wat heerlijk was, is van u weggegaan; en gij zult hetzelfde niet meer vinden. 15 De kooplieden dezer dingen, die rijk geworden waren van haar, zullen van verre staan uit vreze van haar pijniging, wenende en rouw makende; 16 En zeggende: Wee, wee, de grote stad, die bekleed was met fijn lijnwaad, en purper, en scharlaken, en versierd met goud, en met kostelijk gesteente, en met paarden; want in een ure is zo grote rijkdom verwoest. 17 En alle stuurlieden, en al het volk op de schepen, en bootsgezellen, en allen, die ter zee handelen, stonden van verre; 18 En riepen, ziende den rook van haar brand, en zeggende: Wat stad was deze grote stad gelijk? 19 En zij wierpen stof op hun hoofden, en riepen, wenende en rouw bedrijvende, zeggende: Wee, wee, de grote stad, in dewelke allen, die schepen in de zee hadden, van haar kostelijkheid rijk geworden zijn; want zij is in een ure verwoest geworden”.

Waarvan Jacobus verslag doet in zijn brief betreffende de rijken vind zijn vervulling in de Openbaring van Jezus Christus. Let op hoe de door Jacobus genoemde grondstoffen, geacht rijkdom te zijn, parallel lopen met de grondstoffen die gevonden zullen worden in het toekomstige Babylon. De beste wijnen, meelbloem, olie, en tarwe zullen worden gekocht en verkocht door de rijken. De kleding ontwerpers van de wereld zullen in die dagen rijk worden door de onverzadigbare verlangens van de rijken te bevredigen die bekleed willen worden met purper, en zijde en scharlaken. De wereld zal afgunstig worden op Babylon met zijn koopwaar die gemaakt wordt uit puur goud en zilver; daarom zullen modieuze gouden ringen, weelderige zilveren broches en schitterende diamanten het statussymbool van de rijken en de beroemden zijn.

Als de rijken van die dagen de totale vernietiging zien van hun geliefde stad Babylon dan zullen ze wenen en grote rouw bedrijven. Zoals het er staat: *“En zij wierpen stof op hun hoofden, en riepen, wenende en rouw bedrijvende...”*. In het licht van Gods oordeel zullen de rijkdommen die de mensen bezitten zijn alsof ze niets hebben omdat al de rijkdom dezer wereld Gods welbehagen niet kan kopen. Hoe je er ook naar kijkt, of het nu gaat door middel van een onverwachte verlies of oordeel, hun bezittingen zijn bedorven, door de motten gegeten en verroest. Ze zijn in wezen waardeloos.

De werkman is zijn loon waardig

“Jac.5:4: Ziet, het loon der werklieden, die uw landen gemaaid hebben, welke van u verkort is, roept; en het geschrei dergenen, die geoogst hebben, is gekomen tot in de oren van den Heere Sebaoth.

De armoede in de eerste eeuw was onbeschrijfelijk. Omdat Israël een agrarische gemeenschap is hadden ze veel arbeiders die in het veld werkten. Degenen die de arbeiders huurden stelden het loon vast aan het begin van de dag, en ze waren verplicht, volgens de Wet van Mozes (Lev.19:13), het loon uit te betalen aan het einde van iedere werkdag (Matth.20:1-16). Gezien de meeste dagloners in armoede leefden was het beslist noodzakelijk dat die overeenkomst werd nageleefd. De armen hadden geen extra geld, zoals de rijken dat wel hadden, om voedsel te kopen als ze niet betaald werden. Bovendien moeten we in herinnering brengen dat ze in die dagen geen koeling hadden om het voedsel vers te houden en ook hadden ze niet de middelen om het voedsel “in te maken” (wekken) om ze voor langere tijd te bewaren zoals wij dat nu wel kunnen. In wezen waren hun kasten doorgaans leeg. Dat betekende dat ze de vismarkt dikwijls moesten bezoeken om dagelijks in de behoeften van hun families te voorzien.

Jacobus ontstak in woede toen hij ontdekte dat de rijke grondbezitters loon weigerden te betalen aan de armen, en de wet rechtvaardigde rechtvaardige toorn.

“Deut.24:14-15: 14 Gij zult den armen en nooddruftigen dagloner niet verdrukken, die uit uw broederen is, of uit uw vreemdelingen, die in uw land en in uw poorten zijn. 15 Op zijn dag zult gij zijn loon geven, en de zon zal daarover niet ondergaan; want hij is arm, en zijn ziel verlangt daarnaar; dat hij tegen u niet roepe tot den HEERE, en zonde in u zij”.

De rijken weigerden vaak loon en betaalden het de dag daarna als hun geheugen niet meer zo zeker was over welk bedrag ze het de vorige dag overeen waren gekomen om te betalen. Door zo te doen bestalen ze de armen van hetgeen hun terecht toebehoorde. Aldus hadden ze hun

rijkdom onrechtvaardig verkregen ten koste van de armen. Volgens de wet was dit een zonde. De gehuurde dienstknecht durfde niet te klagen tegen degene die hem had ingehuurd omdat hij bang was de volgende dag niet weer ingehuurd te worden.

Maar de gehuurde dienstknecht kon niet in beroep gaan, hij kon de onrechtvaardigheid dat hem was aangedaan aan de Heer bekend maken. En dit is precies wat degenen, waarop voordeel was behaald, deden. Jacobus vertelt ons dat ze riepen tot de Heer Sebaoth. Deze bijzondere titel is geleend uit het Oude Testament waar het is vertaald met “Heere der heerscharen”, Degene die de zon, maan en sterren heeft geschapen. Hij is de Opperbevelhebber van de legers in de hemel. Dezelfde God die sprak en het was er is eveneens diep bezorgd over het onjuist behandelen van de armen en behoeftigen. God heeft een speciale plaats in Zijn hart voor de armen, en degenen die hun voordeel op hen behalen zullen van Hem horen bij het komende oordeel.

“Jac.5:5-6: 5 Gij hebt lekkerlijk geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der slachting. 6 Gij hebt veroordeeld, gij hebt gedood den rechtvaardige; en hij wederstaat u niet”.

Terwijl de armen worstelden om de volgende dag door te komen legde Jacobus de ene na de andere aanklacht op de rijken. Ze hebben lekkerlijk geleefd en hebben alles wat hun hart begeerde. Als de eenvoudige, arme, mensen hen in de weg stonden, betreffende hun onrechtmatig voordeel, dan veroordeelden en doden ze hen. Zoals het gemeste kalf bereid werd voor de dag dat het werd geslacht, haasten deze boosdoeners zich onbewust naar de dag des oordeels en, net als het gemeste kalf, niet wetende wat hen te wachten stond.

De valkuil van vergelding

“Jac.5:7-8: 7 Zo zijt dan lankmoedig, broeders, tot de toekomst des Heeren. Ziet, de landman verwacht de kostelijke vrucht des lands, lankmoedig zijnde over dezelve, totdat het den vroegen en spaden regen zal hebben ontvangen. 8 Weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten; want de toekomst des Heeren genaakt”.

Deze geliefde broeders zijn zo vaak slecht behandeld en is zo vaak onrecht aangedaan door de hand van de rijken dat Jacobus zich zorgen maakte dat ze moedeloos zouden worden en zouden proberen het te vergelden. Terwijl dit de vleselijke reactie zou zijn naar degenen die hen slecht hadden behandeld is de Schrift er duidelijk in dat het niet aan de gelovige is, onder welke omstandigheid ook, om te vergelden. Hier staan we op goddelijke bodem, ze moesten wachten en er van verzekerd zijn dat het in de ogen van God rechtvaardig is dat de vergelding aan Hem is aan hen die het hun moeilijk hadden gemaakt (2Thess.21:5-7).

Jacobus vraagt zijn toehoorders om geduldig te zijn tot de komst van de Heer. Deze beproevingen die ze ondergingen waren in verhouding gering tot de heerlijkheid die ze in het komende koninkrijk, als ze geduldig zouden zijn, zouden ontvangen. De apostel gebruikt een voorbeeld van iemand die de grond bewerkt om van te leven. Wanneer hij het zaad zaait moet hij geduldig wachten op het resultaat. De landbouwer ontwortelt zijn gewas niet achteloos vóór het ogenblik van de oogst. Als hij geduldig is zal de aarde haar volheid geven na de vroege en late regens.

Volgens het eeuwig doel van God laat Hij de tarwe en het onkruid samen opgroeien; maar bij de grote oogst, in de eindtijd, zullen Zijn engelen de gelovigen van de ongelovigen scheiden en brengen degenen die Hem toebehoren in de zegeningen van het koninkrijk. Als deze heiligen, aan wie Jacobus schrijft, geduldig volharden tot het einde, zullen ze bij de deur van het Koninkrijk ontvangen worden met deze woorden: *“Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten; ga in,....”*. (Matth.25:21).

Hoofdstuk 12

Staan in de schaduw van reuzen

“Jac.5:9: Zucht niet tegen elkander, broeders, opdat gij niet veroordeeld wordt; ziet, de Rechter staat voor de deur.

Het gevaar van kritiek

Als Jacobus zijn brief afsluit geeft hij, voor zijn lezers, een aantal praktische aanwijzingen om die te volgen. Deze instructies werden gegeven met het oog op de terugkomst van de Heer om Zijn koninkrijk op te richten, in die tijd zal Hij de levenden en de doden oordelen. Jacobus was duidelijk bezorgd dat de moeilijkheden die deze heiligen ondervonden tot gevolg zou hebben dat ze ongeduldig zouden worden. Dat zou er natuurlijk alleen maar aan bijdragen om tweedracht te veroorzaken onder de broeders en dat zou het doel van Satan bevorderen. Droevig genoeg zijn er sommige gelovigen die onbewust de vijand helpen door hun onjuist gedrag.. In feite lijkt het er op dat dit alreeds een probleem is geworden in de koninkrijks kerk en dat spoorde Jacobus aan om te schrijven:

“Zucht niet tegen elkander”. In wezen was de waarschuwing om niet: te murmureren, klagen, kritiseren of elkaar beschuldigen. Als ze dat zouden doen dan zou dat God's hart bedroeven. Bovendien voegt Jacobus toe: *“...opdat gij niet veroordeeld wordt....”*, in deze context betekent dat geen eeuwige verdoemenis maar om beoordeeld te worden met de ondertoon van het lijden van verlies.

Tegengesteld aan de populaire mening is “kritiek” niet één van de gaven van de Geest. Degenen die een kritische geest hebben, hebben meestal zelf serieuze tekortkomingen hetgeen ze proberen te verbergen. Door anderen te bekritisieren houden ze de aandacht van zichzelf af. Degene die het meeste klaagt doet meestal het minst om de zaak van Christus te bevorderen. Soms zijn klagers degenen die anderen beschuldigen zodat ze zichzelf in een positie kunnen plaatsen waar ze de autoriteit kunnen overnemen die rechtmatig aan een ander toebehoort. De geschiedenis van Israël verduidelijkt dat met vele zulke voorbeelden.

U zult zich de tijd herinneren dat, in Numeri 16, Korach, Dathan en Abiram Mozes en Aaron weerstonden. Ze confronteerden Mozes schaamteloos met deze woorden: *“Het is te veel voor u”*. In wezen zeiden ze: “wie denkt u wel dat u bent”. We hebben tweehonderdvijftig mannen in de vergadering die veel bekwaamer en welbespraakter zijn dan dat u, Mozes, ooit zult worden!”. En vermoedelijk hadden ze daarin gelijk, maar God had deze mannen niet geroepen om de Verlosser van Israël te zijn, Hij riep Mozes! Degenen die Mozes zijn manier van spreken en leiderschap bekritiseerden verzetten zich tegen de wil van God. Dientengevolge was God misnoegd over deze klagers en oordeelde ze daarom (Num.16:31-

35). Geen wonder dat Jacobus zijn toehoorders waarschuwde “*Zucht niet tegen elkander*” want dat was voor God onaangenaam en had serieuze gevolgen.

De deur

“Jac.5:9: Zucht niet tegen elkander, broeders, opdat gij niet veroordeeld wordt; ziet, de Rechter staat voor de deur.

De “deur” waarover Jacobus hier spreekt is de ingang waardoor de koninkrijks gelovigen gaan bij de tweede komst van Christus. Er wordt gezegd dat de Heer bij de deur staat als Rechter der ganse aarde. Met het uitstellen van het koninkrijks programma zal de gelijkenis van de tien maagden, en wat Jacobus hier boven zegt, ten slotte worden vervuld gedurende de toekomstige dag des Heeren.

“Matth.25:1-13: 1 Alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden, welke haar lampen namen, en gingen uit, den bruidegom tegemoet. 2 En vijf van haar waren wijzen, en vijf waren dwaazen. 3 Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich. 4 Maar de wijzen namen olie in haar vaten, met haar lampen. 5 Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig, en vielen in slaap. 6 En ter middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet! 7 Toen stonden al die maagden op, en bereidden haar lampen. 8 En de dwaazen zeiden tot de wijzen: Geeft ons van uw olie; want onze lampen gaan uit. 9 Doch de wijzen antwoordden, zeggende: Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij; maar gaat liever tot de verkopers, en koopt voor uzelfen. 10 Als zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. 11 Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heer, heer, doe ons open! 12 En hij, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg ik u: Ik ken u niet. 13 Zo waakt dan; want gij weet den dag niet, noch de ure, in welke de Zoon des mensen komen zal”.

In wezen zal de Zoon des Mensen plaats nemen om te oordelen wanneer Hij naar de aarde komt in kracht en heerlijkheid (Matth.25:31-46). Wanneer Hij klopt op de deur bij Zijn terugkomst zullen de koninkrijks gelovigen, die getrouw uitzien en wachten, het duizendjarig rijk binnengaan alwaar hun gedrag beschouwd zal worden. Dat is het waarom Jacobus zijn toehoorders waarschuwt om geen kritische geest te hebben omdat ze anders schade zullen lijden. Herinner u dat hij zegt: *“de Rechter staat voor de deur!”*.

Nadat de deur is gesloten zullen velen zeggen: *“Heer, heer, doe ons open!”*. Dat zijn duidelijk de ongelovigen waarvan wordt gezegd dat “geen olie” bij zich hadden, hetgeen een symbool is van de Heilige Geest. En zoals de Schrift het zegt: *“Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe”* (Rom.8:9). Bovendien zegt de Heer tegen de dwaze maagden: *“Ik ken u niet”*. Jacobus wil dat de rijken begrijpen dat, als ze zich niet bekeren van hun boze wegen en hun Messias ontvangen, ze bij de groep horen die afgewezen zullen worden. Met hun rijkdom kunnen ze de genegenheid van God niet kopen. Jacobus zegt tot de ongelovige, denk er aan: *“de Rechter staat voor de deur!”*.

Voorbeelden van geduld (lijdzaamheid)

“Jac.5:10: Mijn broeders, neemt tot een voorbeeld des lijdens, en der lankmoedigheid de profeten, die in den Naam des Heeren gesproken hebben”.

We hebben allemaal wel eens tegenstand ondervonden in de één of andere vorm. Het kan het verliezen van een baan zijn, een financiële terugval. Het verlies van een geliefde, of een zwakke gezondheid. Soms lijden we voor het staan voor de waarheid. Wat we ook te verduren krijgen, de beproevingen van hen die ons zijn voorgegaan dienen als voorbeelden, van lijden en geduld, en zijn aan ons geschreven om er van te leren en om ons te waarschuwen.

De profeten van vroeger leden onuitsprekelijk onrecht door de handen van boze mensen, en toch verdroegen ze de ene kwelling na de andere. Jeremia waarschuwde Juda om zich over te geven aan Babylon anders zouden ze vallen door het zwaard, honger en pestilentie. Maar de oversten te Jeruzalem spraken Jeremia tegen, en ze informeerden Koning Zedekia dat de handen, van de overgebleven mannen die oorlog voerden om de stad te verdedigen, verzwakt waren door de waarschuwing van de profeet. Daarom eisten ze dat Jeremia ter dood zou worden gebracht, en de koning stemde er mee in. Dus namen ze de profeet en lieten hem met touwen afdalen in de kuil van Malchia alwaar hij neerzank in de modder. Dit was een zeker doodvonnis die Jeremia geduldig onderging.

God is barmhartig voor degenen die gewillig zijn om in Zijn naam te spreken. Ebed-melech, de Moorman, wist dat Jeremia, zonder voedsel en water niet lang zou leven, en aldus bemiddelde hij ten behoeve van de profeet. Hij verzocht dat de koning hem zou toestaan om Jeremia op te hijzen uit de modderige klei. Omdat de koning de Heer vreesde gaf hij toe aan het verzoek, maar Jeremia bleef in de gevangenis tot de dag dat de Koning van Babylon de stad vernietigde zoals de profeet dat had voezegd. De Heer redde Zijn woordvoerder genadig van de dood (Jer.38:1-28).

Jacobus verlangde dat zijn toehoorders de voetstappen van de profeten zouden volgen zoals Jeremia, die geduldig was in de ondervonden tegenstand. Hij bad dat ze gesterkt zouden worden door het voorbeeld van de profeten om tot het einde toe te verdragen. De apostel herinnerde hen er aan dat de komst van de Heer nabij was; in feite stond Hij aan de deur, als Rechter van de gehele aarde, bereid om hen van hun vijanden te bevrijden. Nu weten we natuurlijk dat met het terzijde stellen van Israël deze belofte vervuld zal worden in de toekomstige dag des Heeren.

“Jac.5:11: Ziet, wij houden hen gelukzalig, die verdragen; gij hebt de verdraagzaamheid van Job gehoord, en gij hebt het einde des Heeren gezien, dat de Heere zeer barmhartig is en een Ontfermer”.

Jacobus was bezorgd dat deze heiligen de moed zouden verliezen en daarom verwijst de apostel naar de aardsvader Job als een ander voorbeeld van verdraagzaamheid, hierdoor hoopt hij hun geloof te versterken. Aangenomen wordt dat het boek Job het vroegste boek van de Bijbel is, geschreven lang voordat Mozes de Pentateuch (de eerste vijf boeken) schreef. Het boek Job wordt wel genoemd: “een dagboek van kwelling”, waarin verslag wordt gedaan van de geschiedenis van de patriarch zijn leven.

Job was een zeer rijk man die God verheerlijkte met alles wat hij bezat, maar hij verloor alles wat hij bezat door de hand van Satan. Op het hoogtepunt van deze tragedie verloor hij zijn

grootste bezit, zijn kinderen! De patriarch was de familie priester die getrouw voorzag in de geestelijke behoeften van zijn kinderen; maar nu waren ook zij van hem weggenomen. Hij was bedekt met zweren van de bovenkant van zijn hoofd tot zijn voetzolen, en ook was zijn gezondheid aangetast, en dat alles gaf hem een pijn alsof hij werd gemarteld. Job leefde een rechtvaardig leven en toch achtervolgde hem de ene calamiteit na de andere als een bergleeuw die zijn prooi achtervolgd.

Om de beproefde Job, boven hetgeen hij alreeds te verduren had, ook nog te beledigen bood zijn vrouw haar advies aan en zei: *“zegen God en sterf”*. Maar ondanks dit behield hij zijn geestelijk evenwicht en hij zei tot haar: *“Gij spreekt als een der zottinnen spreekt”* (Job.2:10). Zijn drie vrienden, Elifaz, Bildad, en Zofar, boden hun morele steun aan; maar door dat te doen trokken ze de conclusie dat de reden waarom deze ellende over Job kwam het gevolg was van verborgen zonden in zijn leven. Soms voegen familie en vrienden alleen maar toe aan ons leed alhoewel ze het goed menen. De Schrift zegt ons: *“In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet”* (Job 2:10).

Jacobus deelt met zijn toehoorders dat ze niet alleen troost zouden vinden in het geduld van Job maar ook letten op de beloning voor het geduldig zijn. Als ze geduldig verdroegen zoals Job zouden ook zij beloond worden bij de tweede komst van Christus. *“gij hebt de verdraagzaamheid van Job gehoord, en gij hebt het einde des Heeren gezien”*. Wat bedoelt de apostel met de uitspraak: *“en gij hebt het einde des Heeren gezien”*? We geloven dat dit een verwijzing is naar God die Job veel overvloediger zegende aan het einde van zijn leven dan aan het begin. Dat wordt duidelijk ondersteunt door de Schrift:

“Job.42:12-13: 12 En de HEERE zegende Jobs laatste meer dan zijn eerste; want hij had veertien duizend schapen, en zes duizend kemelen, en duizend juk runderen, en duizend ezelinnen. 13 Daartoe had hij zeven zonen en drie dochteren”.

De Heer is goedertieren en royaal met tedere barmhartigheid!

“Jac.5:12: Doch voor alle dingen, mijn broeders, zweert niet, noch bij den hemel, noch bij de aarde, noch enigen anderen eed; maar uw ja, zij ja, en het neen, neen; opdat gij in geen oordeel valt”.

U zult zich herinneren dat we eerder in onze studie het onderwerp hebben behandeld van het geven en nemen van eden.

Het gebed des geloofs

“Jac.5:13-14: 13 Is iemand onder u in lijden? Dat hij bidde. Is iemand goedsmoeds? Dat hij psalmzingt. 14 Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den Naam des Heeren”.

Evenals de apostel Paulus instrueerde Jacobus zijn lezers tevreden te zijn in wat voor toestand ze zich ook bevonden. Als ze ergens aan leden moesten ze daar tevreden mee zijn en bidden. Als ze een lied in zijn hart hadden moesten ze Psalmen zingen. Ware tevredenheid is rusten in de Heer want Hij heeft de controle over alle dingen.

Jacobus vraagt: *“Is iemand krank onder u?”*. Als dat zo is: *“Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente”*. De ouderlingen die hier worden genoemd waren oudere mannen

van deze lokale koninkrijks gemeenten die dienden als de geestelijke leiders van de gemeente. Als ze geroepen werden kwamen deze ouderlingen aan het ziekbed staan van de zieke en baden over hem, en zalfden hem met olie. De zalving met olie, in Bijbelse tijden, werd vaak gedaan voor medische doeleinden zoals we dat zien in het verhaal van de Barmhartige Samaritaan (Lukas 10:34). Dit was een algemeen gebruik in het oosten.

Jacobus lijkt echter de noodzaak, om de kranke te zalven met olie, te verbinden met de Grote Opdracht waaronder hij werkte. Er werd gezegd dat degenen die arbeiden onder deze opdracht: *“En zij wierpen vele duivelen uit, en zalfden vele zieken met olie, en maakten hen gezond”* (Markus 6:13). Merk op hoe de zalving nauw verbonden was met de wonderbaarlijke genezing van de zieke. Het is eveneens belangrijk dat de zalving met olie gedaan moest worden in de Naam des Heeren. Het blijkt dat God het fysieke element van zalving gebruikte om de goddelijke genade van genezing over te brengen waardoor de kranke gelovige herstelde.

We moeten zeer voorzichtig zijn, en ons herinneren, dat Jacobus diende onder het koninkrijks programma waarin wonderbaarlijke manifestaties vrij algemeen waren. Wat Jacobus hier zegt kan niet worden toegepast op ons die leven in de bedeling der genade Gods. (Ef.3:2).

“Jac.5:15: En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden”.

Het “gebed des geloofs” kijkt ook terug naar de aardse bediening van Christus. De Heer beloofde degenen die het evangelie van het koninkrijk verkondigden: *“En al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen”* (Matth.21:22). Dat waren geen lege woorden maar een echte belofte als getuigenis wanneer de kleine kudde bad voor vrijmoedigheid. Ze vroegen of de Heer Zijn hand zou uitstrekken om te genezen en dat tekenen en wonderen gedaan werden. De plaats waar ze waren vergaderd bewoog in antwoord op hun gebed (Hand.4:28-31).

Vaak gingen redding en fysieke genezing hand in hand onder het evangelie van het koninkrijk zoals Jacobus dat aangeeft als hij zegt: *“En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten”*. De kreupele man bij de tempelpoort werd onmiddellijk genezen toen Petrus hem bij de hand nam. Hij ging met Petrus en Johannes in de tempel, wandelende en springende en hij verheerlijkte God. (Hand.3:8). Maar als we verder lezen in het verslag van Handelingen dan leren we dat het was door geloof in de naam van Christus dat de man was genezen. Met andere woorden, hij had zijn vertrouwen op Christus gesteld en werd hersteld als gevolg van zijn geloof. (Hand.3:16). Daarom zegt Petrus: *“En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam dezen gesterkt,.....(en) heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid”*. (Zie Hand.3:1-16). Ziet u, de kreupele man was een vertegenwoordiging van het volk Israël dat ook herstel, geestelijk en fysiek, nodig had alvorens ze het koninkrijk konden binnengaan. Daarom was het iedere keer als God reageerde op het “gebed des geloofs” dat symbolisch stond voor deze wonderbare waarheid:

“Jac.5:15b:en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden”.

Onze lichamen van vernedering neigen naar ziekte en kwaal als gevolg van de zwakte van het vlees. De meeste ziekten zijn niet het gevolg van persoonlijke zonde alhoewel dat soms wel het geval kan zijn. Als een jonge man een nonchalante leefwijze heeft en hij loopt een geslachtsziekte op dan lijdt hij aan de gevolgen van zijn zondige manieren.

In Jeruzalem, op de schapenmarkt, was een badwater genaamd Bethesda. Een groot aantal zieke mensen en gebrekkigen kwamen daar geregeld samen. Van tijd tot tijd kwam er een engel die het badwater beroerde en de eerste die in het water ging, nadat het was beroerd, werd wonderbaarlijk genezen. Er waren natuurlijk velen die het water niet op tijd konden bereiken zoals de krachteloze man die alreeds 38 jaren krank had gelegen. De Heer had medelijden met de man en genas hem en zeide tot hem: “*Sta op, neem uw beddeken op, en wandel*”. (Joh.5:8). Toen de Heer hem later vond in de tempel gaf hij de krachteloze man de opdracht: “*Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiede*” (Joh.5:14). Het is duidelijk dat de zonde van deze man zijn ellende had veroorzaakt.

De man die verlamd was is een ander voorbeeld hoe ziekte en zonde soms met elkaar zijn verbonden. Omdat het erg druk was vanwege de mensen die de Heer wilden horen moesten de vrienden van deze man hem door een gat in het dak laten neerdalen zodat ze de Heer konden horen. Toen Hij hun geloof zag zei Hij tot de man: “*Mens, uw zonden zijn u vergeven*” (Lukas 5:20). En de Heer genas hem van zijn kwaal. Volgens Jacobus moet, in sommige gevallen, het “gebed des geloofs” ook een verzoek insluiten om vergeving.

Belijdenis

“Jac.5:16: 16 Belijdt elkander de misdaden, en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt; een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel”.

Het belijden van misdaden speelde een zeer belangrijke rol onder het koninkrijks programma. Hier maakt Jacobus duidelijk dat dat de reden was waarom sommigen niet werden genezen, namelijk omdat ze in hun leven zonden verborgen. We geloven niet, zoals sommigen dat leren, dat Jacobus verlangde dat deze zonden beleden moesten worden in de lokale gemeente, hij zonderde veeleer de broeder, die een andere broeder had gekrenkt, af omdat die broeder weigerde om de zaak recht te zetten. Aan de andere kant was de broeder die gekrenkt was waarschijnlijk verbitterd in zijn hart als gevolg van de onjuiste behandeling. Jacobus adviseert deze broeders om hun beschuldigingen aan elkaar te belijden en voor elkaar te bidden omdat anders hun gebeden verhinderd zouden worden (1 Petrus 3:7). Jacobus herinnerde hen er aan dat: “*een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel*”. Dan gebruikt hij de profeet Elias om dat te demonstreren.

“Jac.5:17-18: 17 Elias was een mens van gelijke bewegingen als wij; en hij bad een gebed, dat het niet zou regenen; en het regende niet op de aarde in drie jaren en zes maanden. 18 En hij bad wederom, en de hemel gaf regen, en de aarde bracht haar vrucht voort”.

Mozes en Elias werden hoog geëerd in de annalen van de geschiedenis van Israël. Mozes vertegenwoordigde de Wet en Elias de profeten, het voorgaande betekende dat Jacobus de onverdeelde aandacht had van zijn lezers. Voor degenen die dachten dat ze onwaardig waren om in het gebed tot God te gaan wilde Jacobus dat ze aan Elias dachten die een mens van gelijke bewegingen was als dat zij waren. Hij, Elias, had ook tekortkomingen en zwakke kanten!

Er waren soms hoogtepunten in de bediening van Elias. In één geval riep hij vuur van de hemel die het brandoffer, het hout, de stenen en het water verteerde, waarmee hij aantoonde dat de profeten van Baäl valse profeten waren (1Kon.18:37-40). En er waren andere tijden wanneer de profeet te lijden had aan vlagen van depressie en zelfmedelijden dat hem bijna

ongeschikt maakte voor zijn bediening. Toen Izébel zwoer om de profeet te doden ging Elias weg en ging zitten onder een jeneverboom en verzocht de Heer om zijn leven te nemen omdat hij niet beter was dan zijn vaderen. Hij redeneerde dat alleen hij niet was gevallen voor de afgod Baäl om hem te aanbidden. Maar God verzekerde hem dat er nog zeventuizend mannen in Israël waren die hun knieën niet hadden gebogen voor deze valse god.

Toen de profeet bad dat het niet zou regenen regende het gedurende drie jaar en zes maanden niet, God hoorde en beantwoorde zijn gebed. En toen hij tot de Heer bad om de hemel te openen opdat het zou gaan regenen zodat de aarde haar vrucht wederom zou geven hoorde God opnieuw naar de stem van Elias. Ondanks de tekortkomingen en zwaktes van de profeet reageerde God op een wonderbare manier op zijn gebeden. Jacobus wilde dat zijn landgenoten zouden weten dat, als ze in vertrouwen en geloof aanbaden, Hij ook hun gebeden zou beantwoorden en hun zieken genezen.

Een laatste woord

“Jac.5:19-20: 19 Broeders, indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert, 20 Die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken”.

Als de apostel zijn afscheids instructie geeft aan zijn lezers verlaat hij hen met een plechtige opdracht. Het is merkwaardig dat Jacobus dit schrijft aan “broeders” als hij zijn brief afsluit. Als er iemand onder hen, die de Heer kende, afdwaalde van de waarheid, dan moest degene die hem tot het geloof terug bracht geprezen worden. In deze context is de waarheid het evangelie van het koninkrijk. Wanneer sommigen van hen afdwaalden van de leringen van de Bergrede moest alles in het werk worden gesteld om hen te herstellen in het geloof. Salomo zegt:

“Spreuken 14:14: Die afkerig van hart is, zal van zijn wegen verzadigd worden; maar een goed man van zichzelf”.

De uitdrukking: “die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert”, heeft het idee om de gevallen gelovige te bemoedigen om zich te bekeren van zijn dwaling. Door dat te doen kan degene die tijd heeft geïnvesteerd om de weerspannige ziel te dienen hem gered hebben van de dood, dat wil zeggen de fysieke dood. In Bijbelse tijden was het oordeel van God over zonde vaak snel en zeker, speciaal aan het begin van een nieuwe bedeling (1Kor.5:1-5; 11:29-30; 1Joh.5:16). God leerde hen dat zondigen serieuze gevolgen had. Als een broeder in Christus zich bekeerde bedekte dat een menigte van zonden, niet alleen omdat hij vergeven zou worden voor het belijden van zijn zonden, maar ook omdat hij weer hersteld was om gemeenschap met God te hebben waardoor hij niet dieper in de zonde terecht zou komen. Degenen aan wie Jacobus schreef waren zeer vertrouwd met dit aspect van de boodschap aan hen gericht.

“1Joh.1:7-9: 7 Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. 8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet. 9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid”.

Ofschoon Jacobus, zoals we hebben gezien, schreef aan zijn landgenoten onder een ander bedeling zijn er vele praktische instructies in zijn brief die we in ons leven, als leden van het Lichaam van Christus, kunnen toepassen. Dus doen we er goed aan om ons te herinneren:

“2Tim.3:16: Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is”.

Einde